Experta în seducție

Saya Lopez Ortega

EROSCOP

EA E BARONEASA.
E RECE, NARCISISTĂ ȘI VANITOASĂ.
E EXPERTA ÎN SEDUCȚIE.

Femeile apelează la ea ca să se ocupe de viața lor amoroasă. Intervine când se simt pierdute și ar trebui să reușească acolo unde ele au eșuat.

Se ocupă de statutul lor de femei singure, de relațiile și despărțirile lor și, de multe ori, de afacerile personale ale partenerilor lor.

Munca e prioritatea ei: se află fie la birou, fie între două zboruri, iar faptul că are o mașină sport care poate atinge o sută de kilometri la oră în mai puțin de șase secunde o face adesea să se simtă ca o supereroină.

Oricum, mergi pe mâna ei.

O să vezi, e mult mai bine decât să-ți petreci vacanța în St. Barts.

EROSCOP
www.eroscop.ro

ISBN 978-606-40-0796-4

/EROSCOP

Experta în seducție

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

/EROSCOP
Saya Lopez Ortega
Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: shutterstock.com © Kiselev Andrey Valerevich

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOPEZ ORTEGA, SAYA
Experta în seducție / Saya Lopez Ortega; trad. din engleză de Daniela Purgaru. - București: Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0796-4

I. Purgaru, Daniela (trad.)

821.111

Titlul original: The Seduction Expert
Autor: Saya Lopez Ortega

Copyright © 2019 by Saya Lopez Ortega
Originally published in the United-States by VSP Publishing

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Luni, 1 mai

Paris, Franța

Soarele răsare în cel mai frumos oraș din Franța. O rază îmi mângâie chipul și mă trezește cu blândețe. Gem, deschid ochii și încep să mă mișc leneș. În dimineața aceasta îmi vine greu să mă dau jos din pat. Înfășurată în cearșafuri delicate de satin, mi-e greu să las confortul lenjeriei de pat luxoase pentru zarva din viața profesională. Sunt consultantă. Mai precis, expertă în seducție. Femeile apelează la mine ca să mă ocup de viața lor amoroasă. Intervin când se simt pierdute și ar trebui să reușesc acolo unde ele au eșuat. Mă ocup de statutul lor de femei singure, de relațiile și despărțirile lor și, de multe ori, de afacerile partenerilor. Munca este pe primul loc și îmi petrec cea mai mare parte a timpului la birou sau în avion, la clasa business. În dimineața aceasta, ca în fiecare zi din ultimii cinci ani,

mă pregătesc în grabă și mă îndrept spre una dintre cele mai mari firme de consultanță, pe care am înființat-o.

De cum intru în clădire, toată lumea se holbează la mine. Sunt experta în seducție, o știu toți, iar ceea ce fac îi intrigă. Femeile vor să apeleze la serviciile mele, iar bărbații își imaginează viața alături de mine. Descurajez oamenii și foarte puțini îndrăznesc să mă abordeze. Prin urmare, urc singură cu liftul până la biroul meu. La etaj, o găsesc pe cea mai mare admiratoare a mea, asistenta Marie. Mă iubește necondiționat, și îmi dedică întreaga ei viață. Desigur, uneori o suspectez că accesează aplicații matrimoniale în pauza de prânz, însă restul timpului ei îmi aparține în întregime. Îmi cară pungile de cumpărături, îmi duce costumele la curățătorie, îmi rezervă masa la restaurant, iar în fiecare dimineață se grăbește să-mi ofere un suc de portocale, mesajele și programul zilei.

— Bună dimineața, Baroneasă!

— Bună dimineața, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondența și programul de astăzi.

— Te ascult, Marie.

— Invitațiile pentru săptămâna aceasta sunt pe birou, aveți o urmărire după-amiază, prânzul cu consultanta fiscală, o întâlnire de dimineață, iar clienta *#5399* se află deja în birou.

Perfect, va da startul festivităților. Clientele mele au întotdeauna solicitări fabuloase, iar eu sunt mereu foarte nerăbdătoare să le văd entuziasmul pe chip. Unele și-au retras economiile și au așteptat câteva luni pentru această primă întâlnire, iar întrevederea noastră le produce și mai multă bucurie pentru că nu m-au văzut niciodată. De îndată ce deschid ușa biroului sunt îmbătată de parfumul revigorant pe care îl emană și care se întâmplă să-mi hrănească în mod plăcut egoul.

— Bună dimineața, Aurelie!

Aurelie, clienta *#5399*, un număr printre multe altele.

— Bună dimineața, Baroneasă!

— Te rog, nu te ridica.

Stă pe unul dintre scaunele pentru oaspeți din fața biroului meu și mă contemplă cu scrupulozitate, într-o tăcere prelungă. Mă așez și eu pe scaunul directorial și profit de uimirea ei pentru a-mi organiza instrumentele de lucru: un laptop argintiu-mat, un smartphone și un teanc de dosare ale clientelor, pe care le așez cu grijă pe biroul din sticlă securizată.

— Era să uit! exclamă ea în timp ce aproape își bagă capul în geantă.

Ridic surprinsă din sprâncene. Există ceva care merită mai multă atenție decât propria-mi persoană?

— Scuze... ați vrea să o semnați pentru mine?

Mă simt ușurată. Este o cărticică de succes, scrisă de mine. Aș putea adăuga faptul că sunt destul de mândră de ea, am publicat-o anonim și a scăpat atenției presei.

— Cu plăcere.

Iau unul dintre stilourile de oțel de pe birou și semnez prima pagină cu inițiala pseudonimului, fără a adăuga niciun cuvințel de afecțiune. Simpla mea prezență e deseori suficientă pentru a le satisface.

— Recunosc că am devorat-o! Sfaturile dumneavoastră au fost atât de utile! Sunteți cea mai mare sursă de inspirație pentru mine! Sunt atât de încântată că mă aflu în biroul dumneavoastră! Și sunteți așa de frumoasă... Putem să facem un selfie împreună?

— Aurelie, programările sunt pentru cliente, nu pentru fane. Ești o clientă sau o fană?

— Nu știu... ambele! presupune ea ținându-și strâns „biblia".

— Nu, trebuie să alegi. Dacă ești clientă, comportă-te ca atare. Dacă ești o fană, asistenta mea va fi nevoită să-ți arate ieșirea.

— Atunci sunt o clientă.

— Te poți controla?

— Pot s-o fac.

— Ești sigură?

— Sigur, uitați.

Pune capodopera mea la loc în geantă.

— Mă controlez.

Sper, pentru binele ei.

— Promit!

Cu riscul de a se trezi dată afară pe uşă, spune:

— Sunt gata.

Bine.

— Întâlnirea de astăzi îmi va oferi ocazia să-ţi evaluez situaţia personală. O să-ţi pun o serie de întrebări şi mă aştept la răspunsuri exacte. Apoi, îţi voi propune o soluţie care-ţi va permite să-ţi atingi scopurile. Eşti liberă să accepţi sau să refuzi.

— Accept.

— O alegere bună.

Rareori se întâmplă ca unele să refuze, iar în final ajung să regrete.

— Aveţi toată încrederea mea!

Minunat.

— Aşadar, spune-mi cum se numeşte ţinta.

— Ţinta?

— Tânărul pentru care te afli astăzi aici.

— A, ăăă... David.

Iat-o, la fel de roşie precum talpa pantofilor mei stiletto. Ceea ce sugerează cu certitudine că deja şi-a imaginat mai multe împreună cu el: o plimbare pe plajă, o declaraţie, o nuntă, o casă cu două etaje, patru copii şi trei maşini în garaj.

— Spune-mi mai multe.

Ridică evaziv din umeri.

— Să zicem că-mi place de el.

— Îţi place de el?

Îşi mângâie degetele într-un gest senzual când vorbeşte despre el, dar *îl place*.

— Da, îmi place de el.

— Apelezi la o expertă în seducţie, ale cărei servicii costă o avere, pentru un tânăr pe care, citez, *îl placi*?

— Să zicem că-l plac mult.

— Mai degrabă, să zicem că ești îndrăgostită nebunește de el.

— Dacă doriți, da.

— Nu. Ești îndrăgostită nebunește de el. Acceptă asta, fii clară cu tine însăți.

— Bine, recunosc, sunt îndrăgostită de el!

Își mușcă buza, iar eu notez în computer că această clientă prezintă un ușor grad de dependență emoțională.

— Descrie-mi-l.

— E blond, înalt, atletic.

Spune tânăra slăbuță, scundă. Teribilă nepotrivire.

— De fapt, e foarte chipeș...

Simplu spus, narcisist, mândru și încrezut.

— ...și singur! se repede ea cu naivitate în privire.

Iată cel puțin un punct care nu va împiedica câștigarea țintei.

— Sunteți la aceeași facultate?

— Suntem la același curs de istoria artei.

— Cât de des?

— De trei ori pe săptămână și mai sunt și clase de seară, dar el nu vine întotdeauna la ele.

Degetele îmi joacă pe tastatură, iar notițele curg. Scriu că amândoi folosesc același amfiteatru care, deși e plin cu peste cinci sute de studenți, rămâne un potențial loc de întâlnire. Notez că mediul este propice pentru interacțiune, că vom fi capabile să creăm mai multe situații de *contact vizual* și să creștem exponențial dorința dintre cei doi protagoniști. Post scriptum: cu condiția s-o facem să fie dorită.

— Vă cunoașteți?

— Un prieten ne-a făcut cunoștință.

— Cum comunicați?

— Prin mesaje sau ne scriem pe Messenger.

Ce bucurie să mai am de-a face cu relațiile amoroase platonice ale unei puștoaice de 17 ani.

— Uneori am senzația că flirtăm, dar nu sunt sigură.

Ce prostie!

— La vârsta ta ar trebui să poţi să vezi lucrurile în perspectivă, nu crezi?

— Păi, nu sunt singura fată căreia îi face complimente.

Îi înmânez un pix şi o foaie de hârtie.

— Scrie datele de conectare la contul tău de Facebook.

Vom analiza profilul psihologic al acestui linguşitor.

— Să-mi laşi şi telefonul mobil. Preiau eu conversaţiile în următoarele ore.

Sigur că nu.

— Îl vei recupera de la asistenta mea în această după-amiază. Apoi te duci acasă să te aranjezi, pentru că vei merge la întâlnire cu David. Marie îţi va trimite un mesaj cu toate detaliile.

— Nu aşa a fost înţelegerea...

— Dar care a fost înţelegerea?

— Nu ştiu, zice ea înecându-se în timp ce îşi dă o şuviţă după ureche. Am crezut că întâi o să mă ajutaţi să am mai multă încredere în mine.

La ce bun?

— Astfel de consiliere te-ar costa o avere. Iau în calcul starea ta financiară şi ne scutesc pe amândouă de o pierdere de vreme.

— M-aţi luat pe nepregătite, nu mă aşteptam la asta.

Sigur că se aşteptase, să nu facem pe naivele.

— Acesta este motivul pentru care ai venit.

— Da, dar nu sunt pregătită pentru o întâlnire.

— Vin şi eu. De multe ori conduc întâlnirile.

Pentru propria-mi plăcere.

— Îmi pare rău, n-o fac.

— Aurelie, e acum ori niciodată. De fapt, se va întâmpla în această după-amiază. Marie îţi va da o listă cu recomandări ce vor asigura succesul întâlnirii. În plus, prânzul trebuie să fie uşor, nici îmbelşugat, nici condimentat. Ideea e să eviţi balonarea, refluxul gastric şi reflexul faringian.

— Cred că nu mă simt prea bine.

Își lipește palma în dreptul inimii și trage adânc aer în piept.

— E normal, pulsul crește. În câteva minute obrajii tăi se vor înroși foarte mult.

E principiul vasodilatației, un mecanism natural ce permite vaselor de sânge să-și mărească diametrul.

— Dar de ce?

— E o consecință directă a accelerării pulsului care, la rândul lui, e asociat cu teama ta. Dar nu-ți face griji, Marie îți va da niște *Fenty Beauty*[1] pentru a ascunde toate astea.

— Nu, nu, nu, chiar nu mă simt bine!

Trage cu putere de gulerul bluzei și își face disperată vânt cu mâna. Prin urmare, decid să închei întrevederea.

Apăs butonul de apel care comunică cu biroul asistentei, iar ea își face apariția într-un minut în încăpere, cu profesionalism impecabil.

— Da, Baroneasă.

— Marie, ai grijă de Aurelie, te rog. Dă-i două Xanax și dosarul ei să ajungă la Sophie.

— Da, Baroneasă.

— Aurelie, ne vedem după-amiază. Nu-ți face griji, totul va fi bine.

Pleacă pe cât de repede a intrat. Sfâșiată între dorința intensă de a-și trăi basmul și teama de neînvins de a-l înfrunta. Cât despre mine, pot să prevăd cu ușurință rezultatul dezastruos al unui flirt adolescentin, dar, pentru a-mi liniști conștiința, accesez totuși pagina de profil de Facebook a țintei noastre. Evident, suspiciunile mele sunt imediat confirmate. Interesul lui pentru clienta mea nu are nimic nobil. Are numeroase prietene de sex feminin, jumătate dintre ele fiind etichetate pe fotografii făcute la petreceri, la beție, iar fiecare conversație dezvăluie un narcisist pervers. Se comportă exact ca un distrugător de inimi și chiar este unul.

---

[1] Firmă de cosmetice lansată în 2017 de Rihanna. (*N.r.*)

O voi arunca pe clienta mea în braţele lui, el o va distruge psihologic, ea va pica examenele finale din cauza depresiei şi va da vina pe mine pentru mizeria în care se va afla, pentru care va fi plătit 5 000 de euro. O avere pentru ea, un pardesiu Burberry pentru mine. Ar trebui să împiedic această relaţie sau să-i ofer acestei puştoaice visul pe care şi-l doreşte împlinit? Dilema cu care mă confrunt zilnic.

Capitolul 2

Luni, 1 mai, ora 10:00

— Baroneasă, fetele Ingalls vă aşteaptă în sala de şedinţe.

— Mulţumesc, Marie.

Fetele Ingalls sunt un grup de roşcate cu ochelari cu lentile bifocale, care se îmbracă după moda anilor '70. Le numesc aşa după Laura Ingalls, personaj emblematic ce întruchipează în mod genial naivitatea şi inocenţa. Sunt celibatare convinse, care visează la relaţii amoroase. Întotdeauna dornice de un sfat, nu ezită niciodată să-şi scoată cărţile de credit ca să cumpere tot felul de servicii de consiliere. Prin urmare, mă întâlnesc cu ele în fiecare zi de luni în sala de şedinţe unde stau una lângă alta şi se uită la mine cu ochi mari în timp ce se agaţă cu înverşunare de MacBook-uri.

Întotdeauna savurez aceste întâlniri din dimineţile de luni. Ocazia perfectă pentru mine să port costume noi şi să mă plimb prin încăpere ca o prezentatoare de televiziune. Ştiu prea bine că sunt un

model pentru aceste tinere şi sunt deosebit de mândră de admiraţia pe care o afişează când intru în sala de şedinţe — capetele se întorc simultan, inimile bat nebuneşte, pupilele se dilată, iar tăcerea întinde covorul roşu în faţa mea.

— Bună dimineaţa, doamnelor!

— Bună dimineaţa, Baroneasă! strigă laolaltă.

— Reamintire a lecţiei numărul unu: bărbaţilor le plac femeile mândre. Concluzie: nu alergaţi niciodată după ei pentru că nu e eficient. Lecţia numărul doi: trebuie să le daţi un motiv întemeiat să vă curteze. Acest motiv este aspectul vostru. Este ambalajul vostru şi imaginea cu care vă afişaţi. De aici, schimbarea de aspect prin care veţi trece în această după-amiază.

— Mă scuzaţi, Baroneasă..., mă întrerupe brusc cea mai puţin timidă dintre ele. Schimbarea de aspect este cu adevărat necesară?

Dată fiind imaginea patetică şi de tot râsul pe care o transmit bărbaţilor, este mai degrabă o chestiune de supravieţuire. Deontologia mă forţează însă să utilizez cuvinte mai cumpătate...

— Nu sunteţi singure pe piaţă. Competiţia e acerbă, aşa că trebuie să ieşiţi în evidenţă.

Ridică mâna.

— În ce fel?

— Uitaţi-vă la mine, spun cu autoritate în glas punându-mi mâinile în şolduri.

— Eu...

Îşi mută privirea de colo-colo.

— Ce vezi?

— Experta în seducţie?

— Ce altceva?

— O brunetă atrăgătoare îmbrăcată în Armani?

— Ce exprim?

— Sunteţi aşa de elegantă! exclamă ea cu veneraţie.

— Iată, trebuie să vă remarcaţi prin eleganţă şi subtilitate pentru că atrageţi ceea ce sunteţi.

Adică pe nimeni, de aici şi celibatul fără sfârşit.

Nu sunteţi orice femeie, ci acea femeie.

Cel puţin...

Acesta este mesajul pe care trebuie să-l transmiteţi.

M am făcut suficient de înţeleasă? Atât de multă speranţă este în privirea celor care vor să arate ca mine. Sunt oare conştiente că nu vor reuşi niciodată? Să le spun sau să las viaţa să se ocupe de asta?

Se aude un bip.

Marie e pe linia unu.

Baroneasă, aveţi un apel din New York.

New York?

Nu cunosc pe nimeni acolo. Cine mă poate suna din New York?

Persoana spune că este urgent.

Se pare că această chestiune mă intrigă îndeajuns pentru a mă face să întrerup întâlnirea.

Transferă apelul în biroul meu, mă duc acolo.

Da, Baroneasă.

Doamnelor, va trebui să scurtăm întâlnirea de astăzi. Asistenta mea vă va comunica tot ce implică schimbarea aspectului vostru. Între timp, vă las să vă bucuraţi de croissant şi cafea, vi le-am pus cu generozitate la dispoziţie.

Mutrele lor îmbufnate reflectă clar ceea ce gândesc, totuşi niciuna nu obiectează. Asta nu face decât să le demonstreze personalităţile slabe.

— Baroneasă, aş vrea să vă cer o favoare, şopteşte dintr-odată una dintre ele, care stă în dreptul uşii.

Inutil să spun că îndrăzneala ei merită atenţie.

— Ascult, spun fără a uita să afişez o expresie severă, întrebătoare, ceea ce o face să se înroşească instantaneu ca o tomată.

— În acest weekend, iau cina cu părinţii mei. Aş vrea să ştiu dacă puteţi găsi un bărbat care să mă însoţească.

— Sigur, am aşa ceva chiar în geanta mea Vuitton.

— Sunteți experta în seducție. Am crezut că face parte dintre abilitățile dumneavoastră, spune cu vocea tremurândă și o privire stoică falsă.

— Treaba mea este să simplific modul în care interacționați cu bărbații, astfel încât, pe termen lung, să vă puteți ocupa de propriile relații amoroase. Cu riscul de a te dezamăgi, nu am o rețea de gigolo.

— Dar ați răspuns favorabil uneia dintre fetele din grup, spune ea și roșește fără a avea curajul să mă privească drept în ochi.

— Cui?

— Lui Emilie. I-ați oferit un bărbat care s-o escorteze la o nuntă.

— Într-adevăr. A fost un actor. Cu alte cuvinte, un serviciu plătit.

Nimic altceva decât o strategie pentru a-l face gelos pe fostul iubit.

— Prin ce e diferită cererea mea de a ei?

Chemați pompierii, pare să-i ia foc gâtul.

— Actorii pe care îi punem la dispoziție nu au decât rolul de a îmbunătăți imaginea femeii în fața bărbaților ceea ce este un caz de forță majoră.

— Nu mi-am văzut părinții de șase luni, chiar se așteaptă la vești bune. Ăsta nu e un caz de forță majoră?

— Din nefericire, problemele tale de familie nu mă privesc.

Salut, totuși, curajul pe care l-a avut pentru a mă înfrunta.

— Vă implor, Baroneasă, dați-mi voie să păstrez aparențele.

Să păstreze aparențele... toate vor asta. Sunt foarte îngrijorate de imaginea pe care o transmit familiei lor, iar întoarcerea în orașul natal le îngrozește. Cinele sunt adevărate procese de inchiziție în timpul cărora nu trebuie doar să-și recunoască statutul de femeie singură, ci și să-l explice. Ceea ce nu pot face. Când erau mai tinere și-au imaginat un viitor ideal, iar acum prezentul nu conține nimic din ceea ce au planificat — niciun avocat corporatist, niciun dentist, niciun scriitor de renume... Viața lor amoroasă este ca deșertul

Sahara şi, prin urmare, trebuie să mimeze fericirea din moment ce nu pot fi cu adevărat fericite.

— Bine.

Starea ei emoţională nu mă întristează în mod special, însă aparatul dentar mă deranjează foarte mult.

— Serios?

— Stabileşti detaliile cu Marie.

Ochii îmi sclipesc. Un roşcat va face treaba.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc!

— Poţi începe prin a te da la o parte ca să trec.

— Desigur, îmi pare rău!

Deschide în cele din urmă nenorocita de uşă, iar eu trec grăbită prin holul lung ce duce în biroul meu, sperând că persoana care a sunat din New York nu a închis telefonul. Ar putea fi un prilej de afaceri fără precedent şi nu sunt genul de persoană care ignor oportunităţile ce îi ies în cale.

Capitolul 3

Luni, 1 mai, ora 10:30

Mă aşez confortabil în scaunul de director şi răspund cu un aer mândru la acest apel, gândindu-mă că reputaţia mea impresionantă s-a răspândit peste graniţe.

— Alo?

— Baroneasă?

— Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Jennifer Adams.

Cam 30 şi ceva de ani, după voce.

— Aş dori să ne întâlnim urgent.

— În ce scop?

— Am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Ar fi trebuit să ghicesc că e o clientă. Sunt singurele care rămân atât de mult pe linie.

— Ne putem întâlni în New York?

— Îmi pare rău, nu călătoresc în străinătate pentru afaceri.

— Chiar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Pare îngrijorată.

— Ce este atât de urgent?

— Nu pot vorbi la telefon.

Cu siguranță este un caz de intimidare: un fost iubit care depășește niște limite, un soț violent... Multe femei ajung să se teamă să vorbească.

— Stați liniștită, sunteți pe o linie sigură.

Am auzit-o respirând în receptor.

— Nicio linie nu este suficient de sigură.

— E o glumă proastă?

Nu părea a fi.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Alo?

A închis. Pun receptorul jos.

Urgența probabil că o va face să sune înapoi. Întotdeauna se întâmplă așa.

Capitolul 4

Luni, 1 mai, ora 12:15

Iau deseori prânzul la *Fouquet's*, un restaurant faimos aflat la intersecţia Champs-Élysées cu bulevardul George V. Este unul dintre cel mai bine văzute locuri din capitală, iar elita Parisului îşi dă întâlnire în mod obişnuit acolo, între două şedinţe de afaceri. După ce salut mai multe persoane, mă îndrept direct spre masa la care este prietena mea, Chloe, una dintre cele mai cunoscute consultante fiscale din Paris. Chloe gestionează averea bărbaţilor bogaţi şi îmi pune la dispoziţie lunar dosare contabile ale tuturor evazioniştilor fiscali. Mă folosesc de ele pentru a pune presiune pe toţi soţii infideli din înalta societate, iar clientele mele adoră acest lucru.

— Ai întârziat, B.

— Deloc, mereu ajung cu cincisprezece minute după ceilalţi, un mod foarte subtil de a menţine interesul oamenilor.

Îmi scot haina şi mă aşez cu graţie pe bancheta îmbrăcată în catifea neagră.

Mai stăteam câteva minute şi plecam cu asta.

Arată spre comoara ce stă sobră pe masă. Privirea mea amuzată se pierde în acest teanc de dosare ce conţin date financiare frauduloase ale unui întreg grup de soţi necredincioşi: bunuri ascunse, conturi off-shore, companii-paravan... Pe scurt, tot ceea ce ar putea distruge un bărbat bogat.

Mă cutremur de plăcere.

Şi eu exult când distrugi viaţa unui bărbat.

Chloe urăşte toţi bărbaţii.

Ăsta e motivul pentru care ai comandat sticla aceea de şampanie, sărbătoreşti căderea lor în iad?

Nu, *Dom P.* este pentru tine.

Ştii că nu beau.

Alterează cu ferocitate funcţiile cognitive.

Probabil vei face o excepţie astăzi, spune ea în timp ce umbra unui zâmbet îi joacă pe buze.

Ce ar trebui să sărbătoresc?

- Primul tău cont off-shore.

Îmi înmânează o mapă din piele neagră. O deschid cu delicateţe. Conţine documente oficiale ale unei bănci din Nassau.

- N-am văzut niciodată ceva atât de frumos.

— Decepţiile în dragoste ale clienţilor tăi cu siguranţă te fac fericită.

— Trei milioane în Bahamas. Pentru mine, asta echivalează cu un orgasm.

— Atunci hai să încercăm să sărbătorim asta cum trebuie.

Un chelner ne întrerupe.

— Doamnelor, pot să vă iau comanda?

— Un moment, te rog.

Las mapa şi documentele contabile pe banchetă şi iau meniul, în căutarea celui mai scump preparat.

— Homar regal, te rog. Chloe?

— Eu iau *foie gras* de raţă din Landes.

— Perfect, vă aduc imediat.

El pleacă, dar bucuriile continuă să vină. Şi eu, la rândul meu, pun un cadou pe masă: un plic plin cu bani.

— Zi de sărbătoare şi pentru tine.

Chloe primeşte un comision lunar de cinci procente din onorariile mele.

— Nu şi luna asta.

— De ce nu?

— Datorită ţie am obţinut cel mai bun an financiar, mărturiseşte ea, îmbătată de bucurie.

— Cum e posibil?

— Panichezi oraşul, B. Toţi bărbaţii căsătoriţi vor să-şi pună banii deoparte, în siguranţă. Nu s-a mai întâmplat până acum.

Ce conspiraţie crudă. Aceşti soţi necredincioşi cred că îşi pun banii în siguranţă cu ajutorul unei consultante fiscale renumite, care nu este alta decât o trădătoare, cea mai bună prietenă a femeii care îi va distruge.

— Mă impresionez pe mine însămi.

Nu, dau pe-afară de autosatisfacţie.

— Ai şi de ce. Mi-ai dat ocazia să-mi triplez venitul.

— Ei bine, mă bucur să văd că afacerea ta merge la fel de bine ca a mea.

— Cât timp te vei ocupa de viaţa amoroasă a tuturor nevestelor înşelate din Paris 16[2], n-am de ce să-mi fac griji.

— Atunci îmi eşti datoare.

— Absolut, iar prânzul este din partea mea.

— Doamnelor, aici aveţi homarul regal, în cuib de ceviche acrişor, cu fenicul şi *foie gras* de raţă din Landes, fiert şi rumenit în frunză de smochin. Poftă bună!

Privim cu încântare felurile de mâncare din faţa noastră.

Maestrul bucătar născoceşte întotdeauna comori culinare fascinante, bune atât pentru cerul gurii, cât şi pentru ego.

Arondismentul 16, una dintre cele mai scumpe zone din capitala Franţei. (*N.t.*)

Apropo, cum a fost întâlnirea la Rothschild?

E programată pentru săptămâna viitoare.

Deschiderea unui cont la banca oamenilor bogați îmi va marca în mod incontestabil intrarea în rândul elitei mondiale.

Ce părere ai despre asta?

Ar trebui să meargă foarte bine.

Ca întotdeauna. Am reușit să urc toate treptele pe scara socială și niciun obstacol nu mi-a stat vreodată în cale.

Investițiile tale sunt profitabile, averea ți se mărește...

Și încă nu s-a terminat. Țintesc spre vârf.

Într-o bună zi vei fi miliardară.

Știu.

Întrebarea este: câte virgine speriate trebuie să mai suport până atunci?

Ah, așa o întrebare existențială între două guri de homar.

Câte ai primit luna asta?

120 dintre care 19 cu aparate dentare, răspund cu ironie în timp ce trec în revistă pe telefon e-mailurile lor disperate.

Protezele dentare merg cu Xanax?

Toate clientele mele iau Xanax.

Când iau prânzul cu Chloe nu lipsește niciodată zeflemeaua. În ciuda clauzelor de confidențialitate nu mă pot abține să menționez situațiile ridicole la care sunt martoră zilnic.

— Mai primești încă sutiene prin poștă?

Ce pot să spun despre cele care nu-și pot găsi alesul și sfârșesc inevitabil prin a deveni lesbiene?

— Le donăm organizațiilor caritabile.

— Doamne, îmi place meseria ta! spune chicotind.

— Ai mai iubi-o dacă ți-aș spune că am cliente care-mi fac vizite la trei dimineața?

— Atât timp cât îți achită cumpărăturile...

Înclin capul.

— Dacă privești lucrurile așa, nu te înșeli.

— Asta nu merită un toast?

— Ai dreptate, fă onorurile.

Ia sticla de şampanie din frapieră, scoate cu iscusinţă dopul şi ne umple paharele.

— Până sus?

— Evident.

Ridicăm paharele.

— Pentru primul tău cont off-shore, pentru întrevederea de la Rothschild şi pentru toate nevestele înşelate din Paris 16!

— Şi pentru toate celelalte cliente care se droghează cu Xanax şi-mi plătesc cumpărăturile!

— Noroc!

Ne continuăm prânzul opulent şi mai glumim până când observ cât este ceasul.

— Am întârziat!

Mă ridic în grabă şi mă îmbrac.

— Unde te duci?

— Trebuie să aranjez o urmărire pentru un soţ infidel.

— Măcar termină-ţi mâncarea!

— Nu am timp. Bucură-te pentru amândouă până la următorul prânz.

— Nu ai spus când!

— Spune-i asistentei tale s-o sune pe a mea şi să programeze!

Mă grăbesc să ies din restaurant cu geanta pe mâna dreaptă şi cu braţele pline de dosare.

Capitolul 5

Luni, 1 mai, ora 14:00

La birou am un dressing imens cu câteva costume create la comandă şi ţinute mai puţin sofisticate, pe care le folosesc pentru urmăriri. Astăzi nu voi avea neapărat nevoie de aşa ceva, dar am treizeci de minute pentru a-mi pregăti echipamentul de supraveghere. În munca mea nu prea e loc de pauze, iar faptul că am o maşină sport ce poate atinge 200 de kilometri la oră în mai puţin de zece secunde mă face de multe ori să mă simt ca o supereroină aflată în slujba femeilor. Admit că nu este o senzaţie neplăcută. Şi, sincer, îmi place să vânez bărbaţi şi să-i pedepsesc pentru greşelile lor. Cei în viaţa cărora mă infiltrez au întotdeauna ceva de ascuns. Unii dintre ei sunt fani fideli ai site-urilor pentru adulţi, alţii mai degrabă privesc şi au fantezii, dar mai sunt şi cei care acţionează diavoleşte.

Ţinta de astăzi este un afacerist bogat pe care-l urmăresc de luni de zile. După ce i-am ascultat telefonul şi i-am instalat un

spyware[3] în calculator am descoperit că deține o casă în Elveția, împreună cu amanta lui cu sâni mari. Sărbătoresc azi prima aniversare a aventurii lor, iar ea vine din Zürich cu un avion particular, închiriat de el special pentru această ocazie. Prin urmare, am foarte puțin timp la dispoziție pentru a instala camerele în apartamentul pe care l-au rezervat. Porumbeii noștri au ales să se instaleze într-unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Paris, aproape de Place Vendôme, o zonă foarte șic. Apartamentul e destul de mare, baia e din marmură, candelabrele sunt din cristal, iar o sticlă cu șampanie îi așteaptă în salon. Multe detalii ce hrănesc senzația de putere absolută a soților bogați. Cel puțin, până când intru eu în viața lor ca să îi pun la punct.

Am instalat camere în detectoarele de fum false și le-am poziționat sus, în fiecare cameră a apartamentului. Clientele mele cred doar ceea ce văd. Întotdeauna le ofer înregistrări video cu soții lor făcând sex. Le stimulează clar dorința de răzbunare, lucru la care țin. Bărbații care-și trădează soțiile trebuie pedepsiți, asta e regula mea. Clientele mele știu acest lucru, iar când vin la mine plătesc totodată și pentru recuperarea demnității. Mulțumită mie nu mai sunt soțiile supuse, marcate de rușinea adulterului, ci femeile care pedepsesc și ale căror soți imploră în genunchi să fie iertați.

— Mulțumesc, B.!

— Eu îți mulțumesc, Julie.

Julie este una dintre cameristele hotelului. Ung palmele tuturor de aici. Membrii personalului sunt prost plătiți și nu văd nimic greșit în câștigarea unor bani în plus pentru a mă ajuta. Recepționerii îmi dau numerele apartamentelor, cameristele le deschid, iar personalul de securitate mă șterge de pe înregistrările video. Fac asta în fiecare hotel cu multe stele din Paris. Sunt locurile cele mai bune pentru a dezvălui infidelitatea. Cuplurile secrete nu se arată în public, preferă zonele închise și discrete. Ținta mea nu face excepție de la regulă

Un program care este instalat într-un computer pentru a urmări, monitoriza și obține informații personale. (*N.r.*)

și, cu siguranță, va petrece toată ziua aici. El a aranjat o ședință de SPA și o cină cu preparate fine, pe terasă, cu priveliște deasupra acoperișurilor Parisului. Ce păcat că nu a fost la fel de romantic cu soția sa, pentru că a doua zi cazul va fi închis, iar eu îl voi primi la mine în birou pentru a pune lucrurile la punct.

Capitolul 6

Luni, 1 mai, ora 15:00

Următoarele două cliente ar trebui să apară curând. Le-am dat întâlnire la o cafenea și le aștept pe terasă, cu o cană cu ceai verde. Primăvara sunt deseori văzută pozând, cu o pereche de *Ray-Ban Aviator*, pe terasele celor mai la modă cafenele din Paris. Am reușit să am o meserie care îmi permite să combin afacerile cu plăcerea, iar bucuria unui moment de relaxare în mijlocul după-amiezii este un lux pe care mi-l ofer destul de des.

— Domnișoară?

Ridic capul. Cine pătrunde atât de violent în spațiul meu personal, cu mâinile nonșalant băgate în buzunare și șoldurile orientate neobrăzat înainte?

— Îmi pare rău că vă deranjez, eram la două mese mai încolo și nu m-am putut abține să observ cât de...

— Atrăgătoare sunt?

Știu.

Nu e singurul care se extaziază.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

— E inutil, îţi iroseşti timpul.

Nu-mi plac pantofii cu vârf drept, costumele ieftine şi respiraţiile urât mirositoare, ca să nu mai vorbesc de feţele prefăcute.

— Cina, prânzul?

Nici dacă aş face un act caritabil n-ar rezista un minut cu o femeie ca mine.

— Ar fi mai bine să pleci.

Dacă nu cumva vrea să simtă un aparat cu electroşocuri.

— Foarte bine, oricum vă doresc o zi bună!

— Noroc şi ţie!

Nu va ajunge nicăieri dacă nu scapă de repulsia pe care o inspiră femeilor. Viziunea bărbaţilor despre relaţii e atât de limitată. Cred în mod constant în faptul că statutul lor de mascul le permite să pună mâna pe toate femeile pe care le doresc. Deseori îi aduc înapoi la realitatea secolului XXI.

Capitolul 7

Luni, 1 mai, ora 16:00

Bună, B.!

— Sophie!

Asistenta mea aflată pe teren.

— Te deranjez?

— Nu. Îmi aştept clientele la o cafenea.

— Am veşti despre cazul tinerei Aurelie.

— Spune-mi.

— I-am făcut o mică vizită lui David împreună cu Iuri.

Iuri este un cerber de care mă folosesc pentru a intimida ţintele. Nu e ceva convenţional, dar este foarte eficient.

— Confirm că n-o să se apropie la mai puţin de 100 de metri de ea.

— Şi la cursurile de istorie?

— N-o să mai pună niciodată piciorul acolo.

— E evident că se ducea acolo doar ca să dea târcoale.

— Bună ziua, Baroneasă!

— Sophie, te las. Clienta mea tocmai a sosit.

Închid telefonul.

— Îmi pare rău, nu voiam să vă întrerup.

O spune după ce o face.

— Te rog, Claire, ia loc.

Claire este o directoare tânără, dinamică, cu master în comunicare și care, în mod ironic, nu știe să comunice.

— Vrei un ceai, o cafea?

— O, nu, mulțumesc. Nu pot înghiți nimic.

E mult prea dornică să vadă planul de agățat pe care l-am conceput pentru ea.

— Iată ce am stabilit.

Îi înmânez 12 pagini scrise în Word care descriu modul în care poate să-și încolțească colegul de la birou. Privirile li s-au întâlnit de multe ori, dar nu și-au vorbit niciodată. Obiectivul face pe timidul și, prin urmare, trebuie să fie condus în mod discret în plasa noastră.

— După cum știi, seducția feminină este un proces pasiv. Nu ne apropiem niciodată de bărbați în mod direct, ci întotdeauna prin mijloace ocolitoare. Ți-am făcut o listă, dar vom folosi doar cel mai eficient mod, acela de a-i cere ajutorul.

Curiozitatea ei pare să se piardă printre pagini, dar nu trebuie să se grăbească.

— Rămâi la pagina a doua, Claire, e important să parcurgem toate detaliile planului împreună, astfel încât să fie...

Clar?

— Desigur, îmi pare rău! Doar că am emoții în legătură cu rolul pe care va trebui să îl joc.

Rolul unei femei cu picioarele pe pământ, echilibrată.

— Mâine-dimineață te vei duce la arhiva companiei tale pentru a lua dosare. Asigură-te că sunt destul de voluminoase încât să-ți fie greu să le cari. Le vei lăsa în biroul tău până la 15:58. Ținta noastră va ieși din biroul lui la 16:00. Vei avea două minute ca să ieși odată cu el. Atunci vei scăpa dosarele pe jos.

Pare destul de uşor, spune încurcată.

Rânjesc maliţios. În curând va fi dezamăgită.

De fapt, în practică, este mai complicat. Insist asupra faptului că nu ar trebui să scapi dosarele dacă este însoţit, dacă vorbeşte la telefon, dacă e grăbit, dacă are capul plecat sau dacă se uită în gol. Pentru ca operaţiunea de agăţare să reuşească, mintea şi corpul ţintei trebuie să fie total disponibile.

— Şi dacă nu mă ajută?

— O va face.

Bărbaţilor le place să se facă utili femeilor (drăguţe).

— Apoi vei avea şase minute şi treizeci şi nouă de secunde pentru a ajunge la arhivă. Cu alte cuvinte, acesta este timpul pe care-l vei avea la dispoziţie pentru a face conversaţie.

— Despre ce ar trebui să vorbim?

— Eşti suprasolicitată.

De aici teancul cu dosare.

— Lucrezi prea mult, ai nevoie de o pauză, iar asta se va încheia cu o propunere de întâlnire.

— Stai puţin, nu sunt pregătită pentru o întâlnire, obiectează ea emoţionată.

Femeile singure de 30 şi ceva de ani sunt la fel de emoţionate ca fetele de 17 ani.

— Nu te va invita în ziua aceea.

E prea curând şi cred că va avea nevoie cam de o săptămână pentru a o face.

— Mai întâi va vrea să se asigure că îi împărtăşeşti sentimentele.

— Şi să vadă dacă mă place?

— Te place.

Felul în care o priveşte este în mare parte o dovadă a interesului faţă de ea.

— Şi o să te placă şi mai mult mâine.

Circumstanţele vor fi aranjate în aşa fel încât acest lucru să se întâmple.

— La arhive nu va fi nimeni, încăperea va fi slab luminată, atmosfera va fi intimă și propice. Acest lucru va crește sensibilitatea emoțională în cazul amândurora.

Mă încrunt. De ce îi aud inima bubuind?

— Îmi provocați o stare de stres...

— Vrei un Xanax?

— Nu, mulțumesc. Am renunțat la el.

Evident, nu ar fi trebuit să facă asta. Are fruntea plină de broboane de transpirație, iar brațele îi sunt țepene, ca niște stâlpi.

— Relaxează-te, Claire, nu ai niciun motiv să-ți faci griji.

— Nici nu-mi trecea prin minte că va avea loc o întâlnire.

— Nu e nimic altceva decât o primă abordare. Poate că punerea în scenă ți se pare înfricoșătoare, însă aceasta nu are decât scopul de a ușura etapa de agățat.

Va trebui s-o căsătorim într-o bună zi.

— Dacă nu reușesc?

— Ține-te de plan și totul va decurge bine.

— Dacă mă sărută, dacă sare pe mine?

Dacă el îi dă ceea ce vrea?

— Nu se va întâmpla asta.

Nu suntem într-o emisiune de televiziune.

— Bărbații nu sunt așa de încrezători. Veți avea o scurtă conversație și fiecare va reveni la treaba lui.

— Acum e mult mai bine.

Respirația i se liniștește într-un final.

— Ce se va întâmpla apoi?

— Ne îndreptăm spre cafetieră, ca să întărim legătura voastră.

Pagina șase: condiționează creierul țintei, obișnuindu-l cu prezența vizuală a clientei, în concordanță cu metoda de reflex condiționat a lui Ivan Pavlov.

— El e acolo în fiecare zi la 16:03. Tu vei fi la 16:00, din ce în ce mai zâmbitoare, pe măsură ce zilele trec. Asistenta mea, Sophie, te va machia în fiecare dimineață pentru ca dorința să-i crească treptat.

Vom folosi contur pentru ca fiecare parte a feței ei să fie simetrică, pe baza proporției de aur, utilizată de grecii antici ca măsură a perfecțiunii fizice.

– Aș prefera să mă vadă naturală.

Atunci, hai să o scoatem la lumină de sub tona de fond de ten sub care e deja îngropată.

O să revii la rutina ta de înfrumusețare când va fi complet năucit.

— Dacă el nu are decât sex în minte, aceste sesiuni de machiaj nu vor ajuta. Nu vreau așa ceva.

Când clientele cred prostește că te pot învăța cum să-ți faci treaba...

— Claire, ținta tocmai a semnat o ipotecă pentru o casă. În cea mai mare parte a timpului liber face îmbunătățiri prin casă și iese în oraș o dată la două weekenduri. În plus, privirea lui nu este țintită asupra corpului tău, ci asupra chipului. Ceea ce transmite e clar: nu caută o aventură de o noapte, ci o femeie cu care să-și petreacă viața.

— Și dacă își dă seama că nu sunt acea femeie, din cauză că totul e prea superficial?

— Cele zece minute pe care le veți petrece împreună la cafetieră vă vor oferi îndeajuns timp pentru ca el să observe firea ta bună, atitudinea, inteligența...

Nasul cârn, privirea crucișă...

— ...și părul tău auriu care îi va oferi minunați copilași blonzi.

Clientele plătesc facturile, așa că trebuie să le flatez din când în când.

— Crede-mă pe cuvânt, vă potriviți. Eu nu fac decât să te ajut să pui piciorul pe scară.

Îmi va mulțumi după o sarcină nedorită și o nuntă timpurie.

— Și dacă nu mă invită, în ciuda tuturor acelor puncte pozitive?

Creierul femeii este o fabrică de praf ce trebuie aspirat constant. Din fericire, nu sunt îngrijorată. Sunt făcută pentru așa ceva.

— Planul meu a fost creat pentru a-ți permite să-ți atingi obiectivele, dar nu este exclus ca țintei să îi ia un pic mai mult timp decât

este necesar pentru a te invita la întâlnire. Într-o astfel de situaţie îţi interzic total să faci primul pas.

Uneori le vin idei nebuneşti.

— Nu-i vei da niciodată întâlnire, nu-l vei suna niciodată, şi nici nu-i vei răspunde imediat la apeluri.

Ridică din umeri.

— Oricum, sunt mult prea timidă pentru aşa ceva.

Ca toate celelalte, înainte şi după ea.

— Inhibiţiile tale vor dispărea curând şi vor face loc încrederii totale.

Va ajunge să se simtă atât de bine cu el încât va face tot ce va fi necesar pentru a-l avea în viaţa ei.

— Îţi atrag atenţia asupra faptului că va trebui neapărat să-ţi controlezi reacţiile.

— Veţi fi acolo să mă supravegheaţi?

— Sophie se va ocupa de asta.

Ea se ocupă de toate treburile murdare de care eu vreau să scap.

— O să-ţi şoptească răspunsurile când vei fi la automatul de cafea.

Una dintre sarcinile nefericite care ar face o persoană să îşi pună la îndoială întreaga existenţă şi să se înjughie întâmplător.

— Nici la întâlnire?

— Nici acolo nu voi putea fi prezentă.

Voi avea alte lucruri de făcut. Încă nu ştiu ce, dar cu siguranţă vor fi mai interesante decât o conversaţie tensionată şi timidă între două persoane îngrozite, în vârstă de 30 şi ceva de ani.

— Deci nu vă voi mai vedea?

— Din păcate...

Pentru ea.

— ...nu, dar vei fi mereu binevenită la birou.

— Serios?

— Desigur!

Atât timp cât plăteşte!

Capitolul 8

Luni, 1 mai, ora 17:00

— Chelner, două ceaiuri verzi cu zahăr, te rog.

Sunt aproape de hipoglicemie. Nu e lucru uşor să fac faţă tuturor acelor cliente sărite de pe fix. Fiecare are excentricităţile sale şi o doză de nebunie, iar eu sfârşesc întotdeauna, contrar a ceea ce-mi propun, să mă transform în psihoterapeut. Iat-o pe una dintre ele apropiindu-se, încercând cu disperare să-şi croiască drum printre mesele din cafenea, cu geanta de la reduceri purtată pe diagonală. Ziua promite să se încheie într-un mod foarte amuzant.

— Baroneasă, iată-te!

— Am de ales?

Nu bagă de seamă cinismul. Din păcate, se aşază.

— Sunt atât de uşurată să vă văd! După tot ce s-a întâmplat dimineaţă am crezut că nu veţi veni.

N-ar fi trebuit s-o fac.

— Uitaţi, v-am adus o surpriză.

Îmi dă o cutie în formă de inimă. Ce ghinion!

Sunt fursecuri cu mentă şi seminţe de roşcove.

De ce insistă mereu clientele să-mi ofere cadouri, unele mai ciudate decât altele? Căni cu emoji, mingi antistres, difuzoare aromatice, sombrero gigantice... E normal să simt din plin repulsie.

– Ce drăguţ din partea ta.

O aşez pe masă până când o pot arunca discret în coşul de gunoi.

– Asta nu e tot! Iată şi un miniaspirator de birou, în cazul în care doriţi să le savuraţi între două întâlniri!

Va ajunge în debara, locul în care depozităm toate cadourile bizare pe care le primim de la clientele noastre. Marie apelează deseori la debara când organizează câte o vânzare de vechituri în curte.

— Mulţumesc, nu trebuia.

— Pentru puţin, serios.

Într-adevăr, pentru puţin.

— Aţi fost atât de înţelegătoare în dimineaţa aceasta!

Nu-mi amintesc clar.

— Reacţia mea a fost exagerată?

— Nu, a fost o reacţie obişnuită.

De virgină speriată.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

Xanaxul şi-a făcut efectul.

— David a ajuns? Nu l-am văzut.

Priveşte în jur. E inutil să-l caute, nu va veni.

Chelnerul ne serveşte ceaiul.

— Bea cât timp îl aştepţi.

— Şi când te gândeşti că vorbim despre căpitanul echipei de fotbal a universităţii!

Eu n-am văzut decât un puşti culturist cu capul în formă de testicul, ceea ce spune multe despre modul în care clientele idealizează persoanele pe care le iubesc.

— L-ați plătit ca să vină?

— Nu, nu obișnuiesc să lucrez așa.

— Sunt sigură că l-ați plătit!

Sorb din ceai. Chiar am mare nevoie de o doză considerabilă de energie pentru a încheia ziua.

— Ce fel de tip ar ieși cu mine fără să fie plătit?

Probabil niciunul.

— Sunt prea palidă, prea slabă, prea timidă...

Și mai ales, prea torturată.

— Aurelie, David ține la tine.

Face ochii mari.

— Serios?!

— Da, dar nu așa cum crezi tu...

Să nu ne bucurăm prea devreme.

— ...pentru că e un colecționar compulsiv căruia îi plac toate femeile.

Afemeiat, ca toți ceilalți care-și vânează prada în campusuri. Un comportament izvorât din perioada dureroasă marcată de acneea asociată pubertății și intrării în lumea adulților, care se dovedește a fi o eliberare ce le permite să își satisfacă toate fanteziile.

— Știu că îi plac femeile. Din fericire. Altfel aș avea motive de îngrijorare.

— Doar că pentru el femeile sunt doar niște instrumente de plăcere, pe care le utilizează pentru a-și satisface dorințele. Nu e în stare să ofere o relație sănătoasă din moment ce are o tulburare mintală.

— Nu pricep.

— David a suferit de anorexie când era mai mic. Imaginea de sine a fost multă vreme problematică, apoi și-a creat un corp îndopat cu creatină. Acum recuperează timpul pierdut. Se joacă cu cuvintele, cu farmecul, cu orice îi aduce fetele pe care și le dorește. Cu alte cuvinte, nu el este ținta ta, tu ești ținta lui.

O țintă ideală pentru toți acei Freddy Krueger[4] în căutare de carnită proaspătă.

— De unde știți toate astea?

— I-am verificat actele medicale de la universitate.

În baza de date a faimoasei Universități Sorbona. Departamentul lor IT ar trebui să-și îmbunătățească sistemul de securitate.

— Deci îmi spuneți că singurul tip pe care l-am plăcut vreodată e un psihopat?

E așa surprinzător?

— Mă tem că da.

Își întoarce privirea.

— Ce e în neregulă cu mine?

Sunt înclinată să pun că totul, dar...

— Te las pe tine să interpretezi situația.

— Și acum? Va trebui să mă tem?

— Nu e violent, doar dependent de sex.

Ceea ce e suficient pentru a împietri până la respingere orice femeie de bun-simț.

— Și dacă îmi place?

— Poftim?

— Dacă vreau să mă distrez?

Această reacție de încântare este cel puțin neașteptată.

— Mă îndoiesc că ar fi o idee înțeleaptă.

Este, totuși, o alegere.

— Serios, mi-am petrecut șaptesprezece ani din viață încercând să-mi mulțumesc părinții. M-am dus la academia de muzică pentru ei, mi-am luat diploma în literatură pentru ei, am trecut toate examenele și simt că nu am trăit deloc! spune în timp ce gesticulează nebunește.

De ce mi-ar păsa mie?

— Și dacă vreau să experimentez?

Dă-i bătaie!

---

4 Personaj de ficțiune din filmul „Coșmar pe Elm Street" (*N.r.*)

— Dacă ieşi cu David n-o să-l poţi părăsi aşa uşor. Eşti tânără şi nu ai multă experienţă, aşa că o să te agăţi de el.

Cum fac toate virginele de vârsta ei.

— Prea târziu, aţi zis-o chiar dumneavoastră, sunt îndrăgostită de el! Vă amintiţi, dimineaţă, în birou?

Apropo de asta, ce s-a întâmplat cu admiratoarea docilă?

— Nu eşti încă în faza de experimentare fizică, visezi cu ochii deschişi. Dacă pui punct acum impactul va fi minim. O să fii tristă câteva zile, dar foarte repede după aceea o te simţi mai bine. Însă, dacă aveţi contact fizic, acest lucru te va distruge.

— Şi atunci ce facem acum?

Pun insolenţa ei pe seama şocului emoţional.

— Îţi dau de ales.

— Şi dacă vreau să merg la întâlnire?

— O să-ţi montez un dispozitiv de ascultare, dotat cu cască şi microfon, conectat la al meu, ca să putem comunica în mod discret.

— Ce altă soluţie ar fi? Să-mi petrec toată viaţa sub jugul părinţilor?

— Să te protejezi şi să aştepţi un bărbat care te va face cu adevărat fericită. Ceea ce, în opinia mea, este o continuare a vieţii pe care ai controlat-o până acum în mod sclipitor.

Pune stăpânire pe secunde nesfârşite de gândire, care nu după mult timp o să mă facă să mă simt ameţită.

— La naiba, am plătit pentru un tip pe care nu-l voi avea?

Şi care s-a dovedit un dereglat mintal.

— Port chiar şi cele mai bune haine pentru el!

Adică o bluză albă, urâtă, cu buline negre, asortată în mod odios cu balerini de plastic.

— Sunt aşa de supărată pe mine!

Inevitabil, amărăciunea şi dezamăgirea încheie întotdeauna visele romantice ale acestor virgine uşor prea grăbite.

— N-ar trebui să fii. Eşti o tânără care are în faţă un viitor strălucit. Trebuie doar să înveţi să nu investeşti atât de mult într-un bărbat, decât dacă este soţul tău. Asta e prima ta lecţie de viaţă.

— Cum de m-am lăsat păcălită?

— Ai permis emoţiilor să-ţi umbrească raţiunea şi te-ai lăsat pradă tuturor complimentelor lui. Cu alte cuvinte, l-ai idealizat.

Tipic pentru o Betty cea Urâtă.

— Vă iubesc aşa de mult!

— Aşa şi trebuie. Acum e momentul unei decizii.

Întotdeauna e mai înţelept să las clientele să creadă că ele decid care va fi parcursul evenimentelor.

— David tocmai a ajuns. Vrei să i te alături?

Expresia ei încruntată spune multe.

— Nu-i voi da satisfacţia asta!

— Ó decizie înţeleaptă.

Voi avea ocazia să scurtez întâlnirea şi să mă duc la masaj.

— Acum...

Iau un dosar şi un pix din servietă.

— ...semnează asta.

Ia documentul.

— Ce este?

— Un acord suplimentar la contractul nostru, care certifică faptul că ai fost informată cu privire la istoricul medical al lui David, la starea sa actuală de sănătate şi la riscul implicat dacă acţionezi contrar recomandărilor mele. A doua pagină este un formular de consimţământ care ne permite să încheiem contractul iniţial pe care l-ai semnat dimineaţă.

Averea mea contează prea mult pentru mine ca să o las să se sfarâme prin tribunale.

— Mă simt pierdută... sunteţi atât de profesionistă!

Semnătura ei marchează încheierea oficială a dosarului pe care îl pun bine în geantă şi, pentru că toate actele caritabile au limite...

— Aurelie, îţi urez o zi bună în continuare.

Şi noroc în tot ceea ce urmează să faci în viaţă.

— Asta-i tot?

Pare surprinsă.

— La ce altceva te aşteptai?

— Nu ştiu...

Se strâmbă în timp ce îşi scarpină fruntea.

— A fost foarte scurt.

Mă ridic.

— Mi-am făcut treaba, acum îmi voi vedea de viaţa mea, ceea ce ar trebui să faci şi tu.

Îmi pun geanta pe umăr şi mă îndrept repede spre maşină ca să nu-i dau timp să reacţioneze. Despărţirile nu sunt punctul meu forte.

— Baroneasă, aşteptaţi!

Ştiam eu! Mereu sunt prinsă din urmă după câţiva metri!

— Aşteptaţi!

Mă întorc.

— V-aţi uitat cadourile!

Şi eu care crezusem că reuşisem să scap subtil de ele.

— Chiar mi-aţi salvat viaţa.

Mi le pune în braţe. Cum naiba să-i mulţumesc?

— Poate mai bem ceva împreună...

Ridic surprinsă din sprâncene. Oare chiar am auzit bine?

— Ar fi o idee bună, continuă ea.

— Nu, nu se va întâmpla. O zi bună, Aurelie!

Înaintez. Vine după mine.

— De ce nu?

Ce visătoare!

— Aurelie, petrecerea s-a terminat, toată lumea pleacă acasă acum.

— Şi mâine sau poimâine?

Metroul e la doi paşi. Deseori mă gândesc să mă arunc sub un tren.

— V-aş putea da numărul meu, să mă sunaţi când...

— O luăm de la capăt...!

Hărţuire, intruziuni, priviri de căţeluş plouat, melancolie...

— De-asta urăsc atât de mult astfel de momente de despărțire după ce mă ocup de un caz pro bono!

— Un caz pro bono?

— Da, tu ești un pro bono, fapta mea bună din această lună. Acesta este motivul pentru care am acceptat cazul tău. Nu mă face să regret!

— Un pro bono de 500 de euro pe oră?

— Nu obișnuiesc să mă ocup de adolescente și studente.

— Și atunci de ce m-ați primit?

— Din bunătate, atât!

— Nimic din toate astea n-a fost serios?

— Ba sigur că a fost! Am tratat totul la fel de serios ca în cazul oricărei alte cliente și ți-am oferit tot profesionalismul cu care aveai dreptul să fii tratată, dar nu consider că o femeie ca mine s-ar bucura să se bage în viața unei puștoaice de 17 ani!

— Ce înseamnă asta?

— Că nu am nicio intenție să beau ceva cu tine, că nu vreau numărul tău de telefon și, chiar mai puțin de atât, să fac selfie-uri. Nu vreau decât să plec, fără ca acest lucru să fie o sursă de conflict!

— Și dacă am nevoie de serviciile dumneavoastră?

— Atunci sun-o pe asistenta mea și fă o programare! Doar să nu uiți că percep 500 de euro pe oră și, de obicei, există o listă de așteptare de șase luni!

Intru în mașină, pornesc motorul și apăs nebunește pe accelerație, lăsând-o acolo de parcă aș fi insensibilă și n-aș fi avut niciodată 17 ani. Știu bine că, la fel ca celelalte, nu vrea să plec. Prezența mea le liniștește. Sunt dezorientate, iar eu sunt cea care le oferă o cale, într-un fel sau altul. De aceea sunt ca un fel de mentor, iar ele visează să intre în cercul meu de amici. Le pun mereu la punct pentru că este foarte important să stabilesc anumite limite cu clientele mele. Mai ales cu studentele care sunt afectate de intoxicarea emoțională. Acesta este și motivul pentru care le limitez vizitele la mine la birou. Mă văd cu ele doar o dată pe lună și e mai mult decât suficient pentru

mine. Restul timpului este dedicat unor cliente mai precaute, a căror putere de cumpărare o depăşeşte cu mult pe cea a persoanelor obişnuite. Astfel, toată lumea îşi găseşte nişa, în special eu.

Capitolul 9

Luni, 1 mai, ora 18:30

Intru în SPA. Două recepționere se grăbesc să mă întâmpine. Prima îmi ia lucrurile, a doua mă conduce la vestiar. Mă dezbrac și îmi pun un costum de baie pentru jacuzzi, preludiul unui lung moment de relaxare la care nu aș renunța pentru nicio avere. În această oază de stare de bine gândurile îmi rătăcesc, mintea mi se regenerează, iar masajul bulelor care-mi mângâie pielea pe acordurile muzicii din fundal mă duce într-o călătorie a simțurilor ce-mi dezvăluie bucurii și minuni. Uit instantaneu de agitația zilnică marcată de speranța imensă pe care toate aceste cliente blestemate și-o pun în mine. Aici, responsabilitățile mele se scurg la fel ca transpirația în saună. Clasez plângeri în dosare de ignoranță, iar lamentările nu mai au parte de nici cel mai mic gram de atenție între aceste ziduri ale extazului. Aici sunt în altă parte, într-o lume complet diferită de cea a tuturor acestor femei chinuite, ale căror vieți se înecă zilnic în haos, iar amintirea lor este estompată de sumele substanțiale pe

care necazurile lor le oferă cu generozitate în beneficiul confortului meu.

După jacuzzi, saună și masajul cu uleiuri esențiale, mă relaxez lângă o piscină de 15 metri lungime. Pe fund este acoperită cu mozaic italian alb și albastru, cu motive orientale, iar coloanele laterale o separă cu bun-gust de șezlongul pe care stau întinsă. Pe masă se află o ceașcă de matcha. Mi-a fost servită împreună cu câteva bomboane și o revistă de modă, iar telefonul meu este undeva la îndemână. Căsuța cu mesaje este plină cu texte pozitive care mă vor înviora și profit întotdeauna de acest moment pentru a le citi. Găsesc nenumărate cuvinte de dragoste de la iubitul meu, mă bucur de mesajele prietenești primite de la Chloe, primesc invitații la evenimente din înalta societate și multe alte solicitări și lingușeli, care mă fac să fiu ceea ce sunt și voi fi întotdeauna: o femeie care se bucură nespus de contemplarea de sine și care nu ar dori să se schimbe pentru nimic în lume.

Capitolul 10

Marți, 2 mai, ora 9:00

Bună dimineața, Baroneasă!

— Bună dimineața, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondența și programul de astăzi.

— Te ascult, Marie.

— Organizatorii galei von Beck vor să le confirmați prezența în această seară, închideți cazul *#4952* la ora 15:00, vă întâlniți cu clienta la 11:00, iar ținta se află deja în biroul dumneavoastră.

Perfect, vom clarifica lucrurile. Închiderea unui caz de infidelitate implică în mod obligatoriu o confruntare cu ținta. Mizele sunt de așa natură încât clientele mele mă lasă să rezolv negocierile care, de dragul de a controla lucrurile, se desfășoară întotdeauna la mine în birou. Locația este renumită, mobilierul este luxos, iar ferestrele înalte din podea până în tavan oferă o priveliște uluitoare cu cele mai înalte clădiri din oraș. Suficient pentru a stabili tonul întâlnirii în fața

oaspeţilor noştri şi a scoate în evidenţă în mod clar supremaţia celei ce apără interesele soţiilor lor.

— Bună dimineaţa, domnule Meyer!

Jacques Meyer, soţul infidel de ieri. Savurează cafeaua cu o asemenea inocenţă încât nimeni nu ar putea ghici că s-a aflat în bătaia radarului atât de multă vreme.

— Bună dimineaţa! Am primit o invitaţie scrisă pentru o întâlnire.

Mi-o înmânează.

— Nu mai există.

O pun în tocătorul de hârtie pentru ca toate urmele întâlnirii noastre să dispară.

— Despre ce este vorba?

— Afaceri personale. Ale dumneavoastră, spun cu răceală şi deschid dosarul *#4952*.

— Înţelesesem că situaţia mea fiscală necesită unele clarificări. Sunteţi agent al Departamentului de Trezorerie?

Pe atât de prost pe cât e de urât. Oricât de genială aş fi, tot nu înţeleg de ce femeile se căsătoresc cu persoanele care le sunt opuse, fizic şi intelectual.

— N-aţi văzut plăcuţa de la intrarea în birou?

Evit intenţionat orice contact vizual cu el pentru a-i arăta dispreţul.

— Scrie B Consulting.

— Într-adevăr, sunt consultantă, nu inspector fiscal.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de consultanţă fiscală.

Se ridică, un pic prea încrezător.

— Luaţi loc!

— Poftim?

Ridic capul şi-l străpung cu privirea plină de dispreţ.

— M-aţi auzit, staţi jos imediat!

Iuri intră în birou. Închide uşa, o blochează cu trupul lui masiv şi îşi încrucişează ferm braţele la piept.

— Ce înseamnă asta?

— Iuri este bodyguardul meu, este sârb, are doi metri înălțime și, după cum vedeți, o masă musculară destul de impresionantă.

Îi poate tăia degetele de la picioare cu o pereche de clești și îi poate scoate dinții fără anestezie.

— Ce-i asta? Un șantaj mafiot?

Mai degrabă sechestrare.

— De fapt, am fost angajată de soția dumneavoastră ca să vă dau în vileag comportamentul neadecvat.

Se așază la loc, cu o privire curioasă.

Profit de ocazie pentru a-i da un dosar cu fotografii în care cu siguranță își va recunoaște penisul minuscul.

— Sunteți detectiv particular?

— Nu chiar.

Niciodată n-am reușit să-mi definesc slujba. Să spunem că, pe de o parte se află consultanta respectabilă care merge deseori la evenimente din înalta societate și, pe de altă parte, experta în seducție care flirtează deseori cu ilegalitățile.

— Ce vreți?

— Compensații pentru clienta mea.

— Să ceară divorțul.

— Nu m-ați înțeles.

— Ba totul e foarte clar.

— Te-am chemat să te jupoi, nu să negociez.

— Vei avea nevoie de mai mult decât de câteva fotografii pentru a mă face să cedez.

Mimează autocontrolul, dar nu mă las păcălită. Soții infideli își pierd enorm de mult timp planificând cum să evite să fie prinși, iar ideea că ar putea fi demascați îi face să aibă o permanentă stare de nervozitate. De îndată ce am intrat în birou am avut o mulțime de timp să mă lovesc de angoasa pe care corpul lui o răspândește în fiecare colț al camerei.

— Marie, adu-mi o ceașcă de ceai cu o picătură de lapte, te rog.

Continuăm.

— Da, Baroneasă.

Îi arunc un alt dosar pe care îl deschide cu o privire înspăimântată.

— Aici sunt toate escrocheriile tale fiscale, inclusiv conturile off-shore: Belize, Delaware, insulele Cayman, Tel Aviv, Hong Kong... Schemele financiare ale avocatului tău sunt foarte ingenioase, iar sendvișul olandez este absolut genial.

Evident, Chloe este una dintre cele mai strălucite femei pe care le cunosc.

— Cum ai făcut rost de documentele astea?

Este uluit. În câteva secunde, probabil că va face pe el.

— Legal vorbind, acest lucru are foarte puțină importanță. Însă, evaziunea fiscală este subiectul unei amenzi de trei milioane de euro și șapte ani în închisoare. Celula în care vei dormi nu va avea nimic în comun cu o cameră de hotel de lux, iar prietenii lui Iuri te vor întâmpina așa cum trebuie.

— Dar cine ești, pentru Dumnezeu?

— Sunt cea care distruge bărbați cu virilitate nestăpânită.

Nu am niciun pic de compasiune pentru acești ticăloși. Pentru mine, ei sunt doar niște simple aperitive, pe care le înfulec unul după altul.

— Nu sunt genul de bărbat la care te gândești.

— Un afemeiat care nu a fost în stare să-și stăpânească viermișorul pe care îl folosește drept penis?

— Nu am vrut niciodată să-mi rănesc soția.

— Totuși, ai distrus-o.

Soția lui nu a fost informată încă, însă această afirmație e o metodă foarte eficientă de manipulare pentru a-i face să se simtă și mai vinovați.

— E vina ei! Mereu mă face să mă simt inutil și neimportant, niciodată nu sunt suficient pentru ea! strigă într-un vârtej de gesturi.

— Nu-mi pasă de introspecțiile tale.

Nici de subitele lui priviri patetice.

— Nu voiam decât puțină afecțiune.

Un mare porc.

– Aveam nevoie să mă simt bărbat.

– Eşti departe de a fi unul! Un bărbat adevărat e alături de soţia sa ori de câte ori căsnicia lor trece prin momente dificile!

– Am încercat!

– Înmuindu-ţi biscuitul în fundul altei femei?

– Nu schimbă cu nimic dragostea mea faţă de ea!

Mincinos murdar.

– Va schimba multe lucruri în contul tău bancar.

Cu cât bărbaţii înşală mai mult, cu atât trebuie să plătească mai mult. Întotdeauna transform zbenguielile lor într-o sumă de bani. Nu îndreaptă suferinţa provocată, dar reprezintă o compensaţie financiară semnificativă, care le permite clientelor mele să o ia de la capăt.

— Chiar crezi că voi da nişte bani aşa de uşor?

— Ai prefera să mergi la închisoare?

— Am avocaţi foarte buni.

Iar eu am o reţea foarte bună.

— Vei fi adus imediat la proces. Oamenii care se ocupă de cazul tău sunt femei care au fost şi ele trădate de soţii lor. Cu toate suntem feministe, ceea ce implică o dragoste profundă faţă de surorile noastre şi o disponibilitate fără limite de a distruge orice bărbat care le-a rănit.

— Vreau să vorbesc cu soţia mea.

Scoate telefonul.

— E inutil.

Întotdeauna le cerem clientelor noastre să îşi închidă telefoanele în timpul confruntărilor.

— Unde e?

Nu departe, în sala de şedinţe.

— S-a terminat, n-o s-o mai vezi niciodată.

— E o nebunie, spune el râzând forţat.

— Te-ai purtat urât, iar acum vei dispărea.

— Mai vedem noi.

Iuri își încleștează maxilarul chiar înainte ca el să se ridice.

— Inutil să spun că ai risca unele consecințe fatale dacă ai îndrăzni vreodată să încerci o reconciliere.

— Nu ai dreptul să te bagi între noi!

— Apăr interesele soției tale. Legal vorbind, am dreptul la orice.

— M-am săturat!

— Dacă această întâlnire ți se pare prea lungă, gândește-te la orele dureroase pe care va trebui să le înduri după gratii.

— Toate astea nu sunt decât o farsă!

— Chiar vrei să pariezi cu viața ta pe această speranță iluzorie? spun cu un ton lăudăros și cu o expresie impasibilă pe chip.

— Lasă-mă să plec!

— Eu sunt cea care stabilește regulile aici și cel mai bun sfat pe care ți-l pot da este să-ți lărgești nodul la cravată pentru că următoarele minute vor fi cele mai intense din întreaga ta existență.

Și pentru un motiv bun — bărbații rămași fără avere sunt precum cei sodomizați fără lubrifiant.

— Îmi sun avocata.

— Avocata ta și-a dat demisia acum douăzeci și șase de minute și treizeci și șapte de secunde.

Un ceai cu o picătură de lapte. Semnul că Marie trebuie să cheme aliați.

— Sunt Jacques Meyer. O caut pe Laura Simon.

Laura Simon nu e nimeni altcineva decât partenera mea de golf.

— Până la urmă îți vei da seama că nu ai nicio cale de ieșire.

El închide, uimit. Probabil că secretara l-a trimis la plimbare.

— De ce?

Pentru a-i slăbi chiar și cele mai profunde convingeri.

— Vremurile s-au schimbat, Jacques. Zilele acestea, femeile stăpânesc lumea și niciuna dintre ele nu va fi de acord să apere cauza unui infractor cu guler alb care se repede la orice mișcă.

— Cât te aștepți să obții de la mine? Un milion?

Doar atât valorează libertatea pentru un bărbat ca tine ?

Un bărbat care se bucură de viaţă fără moderaţie are totul de pierdut dacă rămâne fără avere.

— Sunt gata să-ţi plătesc două milioane dacă-mi dai cópiile dosarelor.

— Nu te lăsa păcălit de sex-appealul meu, Jacques, sunt departe de a fi o amatoare.

— Îţi dau cinci.

— Vreau 60 de procente din toată averea ta în contul clientei mele.

Îi înmânez un dosar.

— Ce-i asta?

— Un contract.

— Nu am acceptat încă.

— Ar trebui să te grăbeşti.

În definitiv, cine se poate lăuda că poate plăti pentru anii de închisoare?

— Vreau să citesc mai întâi.

— Marie, adu-i domnului Meyer tableta.

— Stai! Clauza a doua, soţul acceptă să predea domiciliul conjugal soţiei lui?

— Nu mai pui niciodată piciorul acolo.

— În niciun caz. Păstrez casa!

— Preţuieşti amintirile comune, precum certurile domestice şi minciunile?

— Am motivele mele.

— Din păcate, niciuna dintre clauzele acestui contract nu e discutabilă.

— Este incredibil!

Admit faptul că e un preţ mare pentru tăvăleală.

— Pe viitor să te gândeşti de două ori înainte să-ţi dai pantalonii jos în faţa necunoscutelor.

Marie intră şi îi dă tableta.

— Ce trebuie să fac cu asta?

— Semnează contractul şi fă transferul. Detaliile bancare sunt acolo.

— Şi dosarele?

— Rămân deocamdată în posesia mea.

Vreau să mă asigur că acest trădător greu de ucis nu îşi încalcă obligaţiile contractuale.

— Când le voi primi înapoi?

— Vei fi informat.

— Am nevoie de o dată.

— Mulţumeşte-te cu o promisiune.

Nu îl scap din ochi până ce termină de completat, aşa cum i-am spus.

— Gata.

Iau tableta.

— Felicitări, poţi pleca. Vei fi liber în 48 de ore.

— Nu înţeleg...

— Iuri te va însoţi până când fondurile devin în totalitate disponibile.

— Chiar e necesar?

— Fără îndoială.

Femeilor care deţin puterea le place să subjuge bărbaţii. Văzându-l cum iese pe uşă, după ce l-am zdrobit dominându-l, îmi provoacă orgasm. Pentru că orgasmul s-a încheiat, poate pleca.

Capitolul 11

Marți, 2 mai, ora 10:00

Mă îndrept spre sala de ședințe unde se strâng toate secretele compromițătoare ale elitei pariziene: amante, dame de companie de lux, înclinații sadomasochiste, bi și homosexualitate. Viețile duble pe care soții încearcă din greu să le ascundă și care sfârșesc întotdeauna prin a fi dezvăluite nevestelor lor.

— Bună dimineața, Camille!

Camille Meyer, o soție distinsă a cărei viață este pe cale să o ia la vale.

— Bună dimineața! spune distrasă, privind în neant, cu ochi goi.

Nimic surprinzător, soțiile înșelate pe care le chemăm la birou sunt atât de obsedate de concluzia anchetei încât nu pot dormi noaptea.

— Marie, adu-i te rog o ceașcă de ginseng doamnei Meyer.

— Nu, mulțumesc.

— Insist.

Ticurile nervoase cauzate de insomnie vor ajunge curând să mă enerveze.

— Vreau doar să știu cum stăm și să punem capăt cât mai curând posibil.

O să ajungem și acolo.

— Permiteți-mi mai întâi să reiau punctele despre care am vorbit în cadrul primei noastre întâlniri.

Deschid cu gesturi solemne dosarul *#4952*.

— Era vorba despre dezvăluirea adevăratei vieți a soțului dumneavoastră care, potrivit declarației pe care ați dat-o, nu seamănă deloc cu cea arătată oficial și, prin urmare...

— Bla-bla-bla...

Ce?!

— Ce ați spus?

— Nu trebuie să enumerați toate motivele pentru care v-am angajat! Știu despre ce vorbiți, am fost acolo!

Poate ar trebui să-i administrez o injecție intravenoasă cu Xanax pe care o avem pusă deoparte pentru clientele greu de îmblânzit!

— Spuneți-mi doar dacă soțul meu mă înșală!

— În fiecare săptămână din ultimul an!

Nu mă bucur să dau astfel de vești, într-un mod atât de precipitat, dar se aștepta la asta.

— Trei sferturi dintre călătoriile lui de afaceri sunt doar paravane ca să se vadă cu amanta.

Aplic intenționat lovitura și brusc nu mai afișează nicio emoție. Trebuie adăugat că despărțirile sunt trăite precum perioadele de doliu. Nu sunt la fel de dureroase, dar includ faze mai mult sau mai puțin similare. Acest chip impasibil indică prima fază a acestui proces: șocul.

— Puteți dovedi ceea ce susțineți? întreabă cu o privire speriată.

— Evident.

Schimburi de e-mailuri, înregistrări audio, imagini de foarte bună calitate, înregistrări video 3D...

— Iată.

O fotografie.

— Doi adulți care se țin de mână?

Înaintez progresiv pentru a evita un atac de cord.

— Asta e tot ce aveți?

— Mai este una.

În ea se văd doi adulți într-o postură explicită, în timp ce își ating organele genitale. Greu de negat faptele.

— Nu se vede prea bine.

Faza a doua: negarea. Caracteristică tuturor celor care refuză să admită că bărbatul vieții lor este un ticălos.

— Marie, adu te rog proiectorul.

Mergem mai departe.

— Da, Baroneasă.

— Sunteți sigură că e soțul meu?

— Camille, l-am investigat pe soțul tău timp de câteva luni. I-am interceptat extrasele de cont, i-am montat microfon în telefon, l-am urmărit de câteva ori... Te asigur că îi cunosc viața mai bine chiar decât o cunoaște el.

Știind că e alergic la nucile macadamia mi-ar permite să-l omor fără ca cineva să afle. Dar, nicio grijă, nu mă ocup de crime; prefer melodrama, e mult mai amuzantă.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare! Sunteți sigură că acesta este soțul meu?

Cum să nu fiu nemiloasă cu clientele care dau dovadă de un asemenea nivel de insolență?

— Marie...

Mereu acolo la momentul potrivit.

— ...ochelarii!

Îi scoate repede din cutii.

— Ce-i asta?

Un instrument esențial care îi va oferi dovada evidentă a faptului că soțul o înșală.

— Ochelari 3D.

Marie ne oferă câte o pereche şi păstrează una pentru ea. Ca şi mine, Marie adoră momentele festive. Trage jaluzelele şi porneşte proiectorul. Iată-ne, toate trei, în mijlocul unei secvenţe de film porno.

— Să pornesc sunetul, Baroneasă?

— Nu e necesar.

Imaginile vorbesc de la sine. Sunt încântată că am cumpărat proiectorul video 3D, testiculele care ies din ecran sunt uriaşe!

— O, DOAMNE, Jacques!

Mâna pe care o duce la gură demonstrează o uşoară senzaţie de ofensă. A recunoscut ceva care s-a mărit la soţul ei?

— O mizerie!

Poate ar trebui să dau drumul la sunet, ca să audă scâncetele lui orgasmice.

— Opriţi!

Nu încă.

— Vă rog, opriţi filmarea! imploră acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Soţul tău s-a culcat cu amanta lui de 412 ori.

Vreau să îi distrug faza de negare.

— Iată aici un stick care conţine dovada cu tot ceea ce susţin.

Îl aşez în mijlocul mesei.

— Conţine un set întreg de elemente compromiţătoare şi o prezentare în PowerPoint pentru ca totul să fie mai clar.

Suficient ca s-o ţină ocupată.

— Marie, opreşte proiectorul.

Din moment ce adevărul a ieşit la lumină nu mai e nevoie să insist.

Marie face ce i-am spus şi iese timidă din încăpere.

Clienta noastră sceptică îşi descoperă treptat faţa umezită de lacrimi, iar eu mă apropii de ferestrele mari pentru a-i oferi puţină intimitate.

Uitându-mă în zare mă întreb dacă am încuiat uşa de la garaj de dimineaţă. Porsche-ul meu are un sistem de blocare de la distanţă pe care probabil am uitat să-l activez.

Plânge.

Mă întorc.

— Camille, știu cât de dureros este.

Așa de multe fraze de-a gata pe care le luăm ca dintr-un magazin...

— Nu știi nimic!

Fie cum zici tu.

— M-ai auzit? Nu știi nimic!

Faza a treia: furie.

— Te-ai împăunat încă de la început, cu stilul tău de model sexy și puțin îți pasă de mine, demonstrând că nu ai niciun fel de empatie pentru mine!

— Camille, calmează-te!

Jeluitul combinat cu rimelul scurs mi se par de-a dreptul înfricoșătoare.

— Îmi dai vestea că sunt înșelată și vrei să mă calmez?

De ce nu folosește șervețelele pe care i le-am oferit?

— Când mi-a cerut mâna, în Veneția, am plâns ca un copil. Mi-a îndeplinit visul, iar acum tu îl distrugi!

— Nu distrug nimic, îți ofer lucrurile pentru care ai plătit!

Nevestele înșelate încearcă destul de des să transfere comportamentul porcilor lor asupra altora, dar eu refuz să suport asta!

— Nu sunt în niciun fel responsabilă de faptele rușinoase ale soțului tău!

Privirea îngrijorată care i se răspândește brusc pe chip mă tulbură.

— Doamne, iartă-mă, nici nu mai știu unde sunt!

Într-o stare clinică bipolară.

— Totul s-a petrecut atât de brusc.

Să ne rugăm acum că își va șterge fața.

— Pe de altă parte, totul părea atât de evident! Era atât de distras și de distant! Nu s-a mai uitat la mine, nu m-a mai atins...

Ei, na!

— Nu am mai trăit nimic împreună!

— Reducerea momentelor de intimitate este unul dintre cele mai evidente semne de infidelitate.

Soţiile neglijate ar trebui să se întrebe imediat dacă nu ar putea exista o terţă persoană în relaţia lor.

— Cine este?

— O femeie de circa 40 de ani care are un muzeu de artă contemporană în Zürich. Blondă, ochi verzi, înălţime medie...

Pe scurt, irezistibilă.

— Nu ai motive s-o invidiezi.

— Atunci, de ce?

— Oportunităţile fac trădarea posibilă.

Pe lângă aspectul ei extrem de atrăgător...

— A fost acolo la momentul potrivit.

Acel moment decisiv prin care trec inevitabil o mulţime de bărbaţi căsătoriţi. Insatisfacţiile se acumulează şi sfârşesc prin a produce frustrări ce trebuie imperativ satisfăcute. În cuplu sau cu un corp străin.

— Există o şansă cât de mică să nu fie îndrăgostit de ea?

— Din nefericire, nu. Dorinţă, plăcere, pasiune... toate momentele speciale pe care amanta i le-a oferit pe o tavă de argint l-au făcut să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Au sărbătorit asta ieri, într-un hotel parizian de cinci stele.

Exact ca în ultimul episod din „Burlacul". La ce se mai poate aştepta după o asemenea implicare?

— Femeia aceea e omniprezentă în viaţa soţului meu şi totuşi nu există în viaţa noastră. De ce nu am găsit nicio urmă de ruj sau de fond de ten pe gulerele cămăşilor, niciun fir de păr, niciun indiciu, nimic?...

— Soţul tău s-a dovedit a fi foarte abil în această aventură.

Un adevărat maestru în arta acoperirii urmelor.

— A cumpărat mereu două cămăşi identice, a avut întotdeauna gelul de duş la el, nu a păstrat chitanţe, a plătit mereu în numerar

şi a avut un alt telefon mobil în care numărul amantei era salvat cu numele unui bărbat.

Nemaivorbind de numeroasele itinerarii schimbate când făcea amor în Paris şi e-mailurile criptate, pe care am reuşit să le decodific cu succes.

— Am pus lăcăţele ale dragostei pe Pont des Arts...

Această amintire plină de melancolie nu sună deloc bine.

— Marie, spune-i te rog lui Sophie să vină în sala de şedinţe.

Se pare că am ajuns la stadiul patru: depresie.

— Am simţit o uşoară strângere de inimă când primăria le-a dat jos. Să fi fost oare un semn?

Nu, dar poate ar fi bine să-i amintesc faptul că atârnarea prostească a lacătelor de monumentele istorice este ilegală.

— Oare toate cuplurile care şi-au jurat fidelitate pe acest pod şi-au văzut dragostea distrusă, aşa ca mine?

Intră Sophie.

La timp pentru a mă salva de obişnuitul monolog depresiv pe care nevestele înşelate nu-l ratează niciodată.

— Camille, permite-mi să ţi-o prezint pe Sophie.

— Bună, Sophie, eşti măritată?

— Stadiul 4?

— La ţanc. Stai jos.

Vom prezenta planul care va duce la reconstrucţia percepţiei soţiei noastre înşelate.

— Sophie va asigura continuitatea dosarului tău şi te va supraveghea până când va fi închis oficial.

Prezenţa ei este special concepută pentru a o umbri pe cea a soţului şi a împiedica femeia să facă ceva ireparabil — să-l contacteze. Ispita va fi şi mai mare când se va gândi la el. Prin urmare, este esenţial să îi reorganizăm mediul înconjurător. Este începutul procesului de retragere.

— Va trebui să scapi de tot ceea ce îţi poate aminti de soţul tău: fotografii, obiecte, cadouri, bijuterii... şi asta indiferent de valoarea lor materială sau emoţională.

— Şi de prietenii noştri comuni?

— Şi de căminul conjugal — adevărata madlenă a lui Proust — la care soţul tău a fost de acord să renunţe, dar pe care îl vom scoate la vânzare din cauza semnificaţiei pe care o are.

— Niciodată n-am crezut că va trebui să plec din casa aceea... Am intrat în ea tânără mireasă şi am crezut că voi rămâne acolo tot restul vieţii.

Să scoatem viorile.

— Niciodată nu mi-am imaginat fericirea cu alt bărbat în afară de el.

— E momentul să ai aşteptări mai mari.

— Nu vreau să am aşteptări mai mari, îmi vreau soţul înapoi.

Privirea mea o întâlneşte pe cea a lui Sophie. Ce n-a înţeles?

— Soţul tău şi amanta lui au în comun o casă de 300 de metri pătraţi în Zürich. Relaţia lor este una serioasă şi va atrage după sine un divorţ inevitabil.

N-o să-l mai vadă niciodată. S-a terminat.

— Trebuie să te pregăteşti psihic.

— Pare imposibil, murmură ea privind în gol.

— Sophie va fi acolo ca să te ajute, te va asista timp de patruzeci de zile.

Sărmana.

— De ce patruzeci de zile?

— Este perioada necesară pentru ca sistemul tău nervos să scape de un obicei sau să integreze unul nou.

Vom modifica tiparele conştiinţei ei punând-o pe o nouă traiectorie a vieţii.

— Vei avea o locuinţă nouă, activităţi noi, călătorii noi şi, în consecinţă, noi reflexe automate.

— Te vei ocupa şi de actele de divorţ?

Sigur, altceva?

— Se va ocupa avocatul tău.

— N-o să am puterea de a lupta, oftează ea indiferentă.

— Nu va trebui s-o faci. Soțul tău a fost de acord să facă mai multe concesii, printre care și aceea de a renunța la o mare parte din avere. Asta îți va permite să îți construiești noua viață despre care discutăm.

— Cum pot șterge pur și simplu zece ani de căsnicie?

— Treptat. Însă, dacă urmezi instrucțiunile noastre literă cu literă, o vei face mult mai rapid decât îți imaginezi.

— Cum s-au descurcat celelalte cliente ale tale?

— Excelent.

De aici reputația firmei mele.

— Divorțurile lor s-au dovedit rampe fabuloase pe care le-au folosit pentru a-și atinge diferite obiective. Și tu vei face la fel.

— Ce mi-aș mai putea dori dacă soțul meu nu e lângă mine?

— Renaștere, noutate, experiență, independență, libertate... Vei avea parte de ele fără să simți vreodată că te-ai săturat.

Își va face noi prieteni cu care va participa la tot soiul de evenimente sociale și culturale în Paris. Va trăi cu pasiune o incendiară poveste de dragoste cu un bărbat despre care nu a crezut vreodată că ar putea exista. Se va concentra pe dezvoltarea unui proiect artistic sau literar. Va încerca o dietă cu alimente vegane sau organice și va participa în sfârșit la ore de yoga, gastronomie și salsa, printre alte activități de care a fost constant atrasă, dar de care a fost nevoită să uite de când s-a măritat.

— Vei avea o nouă viață, plină de bucurie și energie, vei deveni mai frumoasă, mai împlinită, te vei afirma mai mult și îmi vei mulțumi pentru că vei trăi cea mai frumoasă perioadă din viața ta.

Aceasta este partea nevăzută a despărțirii. Până la urmă, în timp, clientele mele realizează că partenerul lor de viață nu a fost indispensabil, ba mai mult, de obicei își dau seama că prezența lui le-a făcut nefericite.

— Poți promite așa ceva?

Pot, într-adevăr.

— Promiți că această durere inumană va lăsa loc în curând liniștii?

Experienţa o dovedeşte cu certitudine.

Creierul este dotat cu neuroplasticitate, şi putem modela astfel oricât de mult dorim. Dacă emoţia provocată de o amintire poate dispărea în patruzeci de zile e lesne de înţeles că niciun bărbat nu este esenţial. Nici căpitanul echipei universitare, nici directorul echipeş aflat la aparatul de cafea, nici bărbatul însurat de zece ani pe care ai crezut că n-o să-l poţi avea niciodată. Şi dacă niciunul dintre ei nu reuşeşte să-şi satisfacă partenera de viaţă aşa cum se cuvine, trebuie lăsaţi să plece şi nimeni nu va plânge după ei.

— Promit.

Se holbează la mine de parcă ar căuta adevărul spuselor mele.

Privirea mea e pătrunzătoare şi încrezătoare. Nu clipesc pentru a o linişti. Ba mai mult, încerc să o copleşesc cu acest spirit combativ care domină fiecare părticică a fiinţei mele şi, bazându-se pe el, va trebui să meargă mai departe.

După multe secunde de ezitare, aprobă din cap..

Îndoiala pare să se risipească.

Schiţez un zâmbet.

În final, scoate un şervеţel din poşetă.

Îşi şterge faţa, îşi scoate verigheta pe care o pune pe masă, lângă şervеţelul pătat de rimel şi îşi ridică fruntea, pregătită să înfrunte, cu demnitate, acest nou viitor care o preocupă atât de intens.

Acesta este motivul pentru care fac ceea ce fac. Pentru a forma femeile după imaginea mea: luptătoare, mândre, demne şi respectabile. Într-o bună zi, le voi înrola într-o armată de feministe îmbrăcate la costum, pe care o voi conduce şi vom conduce împreună, evident, de pe acoperişul lumii.

Capitolul 12

Marți, 2 mai, ora 21:00

Gala von Beck, unul dintre cele mai importante evenimente sociale ale anului. Trei sute de oaspeți de seamă sunt așteptați să vină pentru a se bucura împreună de o cină excepțională. Codul vestimentar este: haine închise la culoare, elegante, așa cum e și decorul magnific de cristal ce absoarbe invitații și armata de chelneri la costume din trei piese ce duc tăvi de argint cu pahare cu șampanie.

Pentru această ocazie port o rochie Balmain, neagră, cu spatele gol. Mi-a fost oferită cu trei luni în urmă, împreună cu invitația. Toate femeile din înalta societate se află în agenda mea de contacte și vor să fiu prezentă la recepțiile lor. De aceea, în fiecare săptămână, primesc un teanc de invitații. De la petreceri în grădină la seri private, numele meu se află delicat menționat pe toate listele renumite.

Jumătate din femeile prezente în această seară sunt cliente fidele. Unele conduc companii din CAC 40[5], altele deţin poziţii importante în firme prestigioase şi mai sunt, de asemenea, moştenitoare şi milionare.

Cu o existenţă izolată în micul lor paradis, nu toate înţeleg acest fenomen fascinant care este dragostea, iar eu sunt deseori răspunsul la întrebările lor.

— Baroneasă, ai ajuns până la urmă!

— Catherine...

O femeie influentă de 50 şi ceva de ani din burghezia pariziană se alătură veselă cercului meu.

— O împrumut un minut.

Mă apucă de mână şi mă trage deoparte, iar eu mă simt la fel de dorită ca o Balenciaga.

— Abia aşteptam să-ţi arăt noua mea înfăţişare. Ce părere ai?

Mă uit la ea amuzată. Nu îi recomandasem un costum de Halloween.

— Un boho[6] din districtul Marais, cu gusturi uşor neconvenţionale, spune ea cu mulţumire în glas.

— Trebuie să rămâi fidelă personalităţii tale, Catherine, acesta este secretul unei transformări de succes.

— Nu-ţi place?

— Hai să zicem că nu mă dă pe spate.

...exuberanţa lui Lady Gaga.

— Totuşi, tu m-ai sfătuit să adaug o notă de originalitate stilului meu vestimentar.

— Nişte denim, poate piele...

În mod cert nu un decolteu cu volane care, evident, scoate în evidenţă bustul ei cu forme rotunde.

---

5 Indicele bursier al pieţei de capital din Franţa, cu cele mai importante companii tranzacţionate la Bursa din Paris. (*N.t.*)

6 Prescurtare din engleză de la „bohemian" (boem). Este un stil vestimentar şi o atitudine cu influenţe din anii 1960-1970. (*N.r.*)

— N-are importanţă, sun-o mâine pe asistenta mea.

Sophie se va ocupa de această problemă.

— Eşti o scumpă!

Ar trebui să aştepte factura de la mine înainte să facă această afirmaţie.

— Întotdeauna îmi eşti de ajutor, şopteşte ţinându-mă de mână.

Nu ştiu de ce femeile dintr-un anumit grup apelează la lesbianism.

— Apropo, dă-mi voie să ţi-o prezint pe gazda noastră, Diane...

...von Beck.

Soţia foarte bogatului Charles Von Beck, fondatorul celui mai mare imperiu cosmetic din lume. Vorbeşte în apropiere de noi cu câţiva oameni de afaceri importanţi, îmbrăcaţi în frac. Prietena noastră cu decolteu generos intervine din nou.

— Diane, iat-o pe foarte draga noastră baroneasă.

Se întoarce rapid şi mă îmbrăţişează fără să-i salute pe oaspeţii ei.

— Baroneasă, am auzit atât de multe despre tine!

Femeia cu decolteu generos se îndepărtează zâmbind fericită.

— Şi, în sfârşit, mă onorezi cu prezenţa!

— Eu sunt onorată pentru că am fost invitată la o recepţie atât de somptuoasă.

— O, te rog, simte-te ca acasă!

Membrii din înalta societate mă flatează întotdeauna cu asemenea ardoare.

— Angajamentul pe care ţi l-ai luat, de a le învăţa pe surorile noastre să prevină abuzurile şi comportamentul greşit al bărbaţilor este un demers atât de nobil. Cum am putea să-ţi mulţumim pentru toată această dăruire în beneficiul comunităţii noastre dacă nu oferindu-ţi onoarea şi recunoştinţa pe care le meriţi.

— Nu-mi fac decât treaba.

O treabă ce mă îngroapă sub cazurile femeilor, una mai sărită de pe fix decât cealaltă. Asta cu adevărat merită onoruri, laude şi mulţumiri.

— Şi, în plus, atât de modestă!

Ochii îi sclipesc şi mă mângâie pe mână. Am putea la fel de bine să mergem direct la ea acasă.

— Eşti liberă pentru brunch, duminica aceasta?

— Îmi pare rău, agenda mea e plină.

— Ce păcat!

Se joacă cu colierul.

— Soţul meu, Charles...

Căruia îi datorează stilul de viaţă luxos.

— Nu a fost în apele lui în ultima vreme.

Ea vrea să divorţeze şi să ia jumătate din pradă.

— Contacteaz-o pe asistenta mea, o să te strecoare între două întâlniri.

— Minunat!

— Baroneasă, Diane...

— Elisabeth...

Una dintre cei mai cunoscuţi judecători de instrucţie din Franţa.

— Putem să vorbim puţin, Baroneasă?

Diane se încruntă.

— Ne aflam în mijlocul unei conversaţii!

— Nu durează mult.

— Nu contează, e total inoportun să întrerupi o conversaţie şi, mai mult de atât, să te bagi fără să fii invitată!

Aşa încep întotdeauna certurile, aşa că ar fi momentul să intervin.

— Diane, sunt sigură că voi avea plăcerea să te văd mai târziu în seara aceasta.

O astfel de mană cerească nu poate fi ignorată.

— Eşti aşa de populară, draga mea, sunt încântată că ai fost aşezată la masa mea.

Se uită urât spre rivala ei şi se îndepărtează ezitând.

— Elisabeth, prezenţa ta mă încântă.

Vom putea discuta afaceri.

Nu te-am văzut la ultima noastră şedinţă, Baroneasă...

Cea a unei organizaţii feministe secrete care reuneşte unele dintre cele mai influente femei din Franţa. Evident, eu sunt preşedinta.

Un caz de infidelitate m-a împiedicat să vin.

Exact, le-am primit pe ultimele. Trebuie să dispun din nou pedeapsa maximă?

Pentru toţi soţii necredincioşi care se sustrag de la plata impozitelor...

– Aşa e corect.

– De acord cu tine.

Aceşti bărbaţi avuţi, care cred că sunt deasupra statului şi contractelor prenupţiale sunt obsesia vieţii mele.

– Îi vom zdrobi pe rând până nu va mai rămâne niciunul.

– Îmi place atitudinea ta combativă, Baroneasă, promite un viitor luminos pentru toate aceste femei înşelate!

E doar o chestiune de timp până când toate capetele seci vor înţelege că regulile jocului s-au schimbat.

— Îmi face plăcere să ajut.

— Dacă te-aş fi întâlnit cu câţiva ani în urmă!

Ar fi ştiut ce era de făcut cu fostul ei soţ care era ca un preş.

— Stai fără grijă, puterea este acum în mâinile noastre, o vom folosi cu înţelepciune.

Ridic paharul cu şampanie şi toastăm pentru sfârşitul tuturor acelor bărbaţi blestemaţi care profită nepăsători de slăbiciunea femeilor.

Capitolul 13

Marți, 2 mai, ora 23:00

– Doamnelor...

Ne întrerupe unul dintre puținii bărbați capabili să mă facă să zâmbesc.

— Pot să mă alătur?

— Elisabeth, permite-mi să ți-l prezint pe Louis Beaumont, bărbatul vieții mele.

Mai exact, un blond chipeș, de 1,80 cm, cu ochi verzi, pe care l-am văzut prima dată la o gală caritabilă. A făcut o donație colosală de șase cifre și, după ce i-am investigat valoarea exactă a averii, am hotărât că va deveni noul meu proiect emoțional.

— Ce surpriză drăguță!

Credea cumva că sunt lesbiană?

— Nu cumva ești fiul lui Helene și Richard?

Beaumont este una dintre cele mai bogate familii din Franța, iar integrarea în clanul lor îmi va permite să-mi îmbunătățesc în mod considerabil imaginea.

— Într-adevăr.

— Te știu de când erai copil, iar acum ești așa de mare.

Se holbează la el, deși e prea în vârstă pentru așa ceva.

— Cum v-ați cunoscut?

Oficial...

— La o licitație.

El își mușcă buza de jos, amintindu-și fără îndoială momentele primei noastre întâlniri. E drept, a fost un episod de agățat încununat de succes.

— A supralicitat împotriva mea pentru un van Gogh.

Pe care nu aveam nicio intenție să-l cumpăr și pe care mi l-a oferit până la urmă.

— Și iată-ne, doi ani mai târziu.

— Căsătoriți?

Intervin hotărâtă printr-un simplu...

— Nu.

Dar, după cum mă privește zâmbind, probabil că nu suntem departe.

— Păi și ce aștepți ca să te căsătorești cu ea?

— Să fiu sincer, programul nostru nu ne-a permis încă să ne gândim la asta.

— Cu ce te ocupi de îți consumă atât de mult timp și te împiedică să te însori cu o asemenea femeie?

— Conduc un fond european de investiții.

Gestionează milioane în timp ce călătorește între capitalele europene. Prin urmare, eu mă bucur că sunt cu o partidă bună fără să fiu nevoită să exagerez zilnic cu sentimentele.

— Tocmai am revenit dintr-o călătorie de afaceri la Londra.

Îmi ia mâna și mă privește drăgăstos. De obicei, e de ajuns să procedez la fel pentru a-l face fericit. Numim asta NLP[7] sincronizată. Imitarea gestului partenerului îl face să se simtă în armonie totală.

---

7 Programare neuro-lingvistică. (*N.t.*).

Acestea fiind spuse, abordarea mea nu este în totalitate lipsită de sinceritate pentru că admit că sunt profund îndrăgostită de contul lui bancar.

— Nu ne-am văzut de trei zile...

Iar eu abia aştept să aflu dacă s-au înmulţit banii din conturi.

— Trei zile fără ea au părut o eternitate.

Mă bazez pe evaluarea expertei noastre în chestiuni legale pentru a afla ce se ascunde în spatele dorinţei lui nestăpânite de a savura reîntâlnirea noastră după această perioadă.

— Nu spune mai multe!

Ne salută şi pleacă în sfârşit. El va avea ocazia să-mi explice, printre altele, de ce a ajuns cu o oră întârziere.

— Mi-a fost dor de tine, îmi şopteşte în timp ce mă ţine strâns.

Ar trebui ca acest lucru să-l scuze?

— Unde ai fost?

— Am fost nevoit să fac o escală la Geneva.

E a şasea oară luna aceasta.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Ştii cum sunt afacerile.

— Pupilele ţi se dilată...

Cum îndrăzneşte să mă mintă?

— Ce ar trebui să înţeleg?

Că ar fi timpul să-l urmăresc din nou. Încetasem în urmă cu câteva luni, din lene, să ascult toate acele conversaţii telefonice despre bursă, dar în mod clar a fost o greşeală monumentală. Bărbaţii sunt la fel de vicleni ca şi femeile, nu ar fi trebuit să ignor acest lucru.

— Nu ai încredere în mine?

Ridic din sprâncene. Cum de n-a observat niciodată acest lucru? Relaţia noastră a fost întotdeauna codificată de o multitudine de principii, printre care interdicţia oficială ca el să se întâlnească cu unele persoane de care eu nu am cunoştinţă sau să rămână cu o femeie într-un spaţiu închis şi izolat.

Raţionament matematic: cu cât comunică mai puţin cu femeile, cu atât mai mic este riscul ca el să plece într-o zi. De aceea, eu mă

ocup de toate contactele lui sociale şi totul a fost aranjat astfel încât să deţin controlul asupra întregii noastre relaţii în care, până în prezent, am fost omniprezentă şi a cărei direcţie pozitivă nu a fost nimic altceva decât rezultatul acţiunilor mele.

Cum ar arăta lucrurile dacă le-aş lăsa nesupravegheate?

— Încrederea este fundamentală într-o relaţie.

Pentru alţii!

— E a şasea oară când întârzii luna aceasta, fără o altă explicaţie plauzibilă, în afara unor afaceri care-ţi mănâncă timpul. Cum ar trebui să reacţionez?

Îi sună telefonul şi îmi dă drumul la mână.

— E Paul.

Şoferul lui, dar răspunde cu atâta nerăbdare încât ajung să mă întreb dacă nu cumva este o posibilă *Paula*. Mă ocup de suficiente urmăriri pentru a cunoaşte că un astfel de comportament nonşalant poate indica perfidia.

— Iubito, revin!

Pe bune!?

— În mijlocul unei conversaţii?!

— Nu stau mult!

Pleacă în grabă, dar va primi ceea ce merită!

Începe o cursă în viteză.

Alerg după el pe treptele sălii de recepţie ce duc afară.

Nu voi fi una dintre acele cliente permisive care nu dau importanţă comportamentului inadecvat al partenerilor lor. Va sfârşi, de bunăvoie sau nu, prin a-mi oferi respectul la care am dreptul ca femeie.

Iată-l, intrând în maşina aflată în depărtare. Geamurile fumurii nu lasă să se vadă nicio umbră de amantă, dar un astfel de detaliu minor nu a constituit niciodată un obstacol în calea comportamentului meu furtunos.

Deschid cu brutalitate uşa din spate şi îl găsesc... singur?!

— Singurul lucru de care sunt vinovat e că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine!

Nu înţeleg...

— Intră, o să răceşti!

Mă aşez lângă el, iar *Paula* iese din maşină pentru a sta discret, deoparte.

— Nu trebuia să vii aici.

— Dacă n-ai fi fost atât de tăcut, nu ar fi trebuit s-o fac.

— Mereu strici totul cu impulsivitatea ta, zice şi îşi apropie faţa de a mea pentru a contempla fiecare detaliu. Dar, poate că, în adâncul sufletului, asta mă face atât de nebun după tine, conchide el şi mă muşcă cu blândeţe de buza de jos.

Îi pun mâna pe piept şi îl împing. Cum rămâne cu întârzierea?

— Primesc în sfârşit nişte explicaţii?

— Vrei adevărul?

Dacă m-a înşelat, îi fac viaţa un iad!

— Ştii că nu suport ascunzişurile.

Şi nici această perioadă de timp care îi ia să-mi spună adevărul ăla nenorocit!

— Nu am fost în Geneva pentru afaceri, mărturiseşte fără să îndrăznească să mă privească în ochi.

De ce dracu' am încetat să-l spionez?

— Am fost acolo să mă văd cu un mare bijutier.

Pupilele i se dilată din nou, la fel şi nările; nu mai e o minciună, ci o reacţie psihologică, pentru că mă doreşte.

— Iar fiecare întârziere a fost cauzată de vizitele pe care le-am făcut la bijutier pentru că am vrut să fie perfect ca tine.

Scoate o cutiuţă neagră de bijuterii din buzunarul interior al fracului. Cum m-am putut îndoi de el? Încă de când ne-am întâlnit am pus la cale o mulţime de trucuri diabolice pentru a-l face să-mi ofere inelul acela de logodnă.

— De când te-am văzut prima oară m-am îndrăgostit de tine.

Aşa cum fac toţi, evident.

— Eşti tot ceea ce poate visa un bărbat.

Frumoasă, inteligentă, carismatică... de parcă ar încerca să-mi spună ceva nou.

— Şi nu mi-am dat seama cât de singur am fost până când te-am cunoscut.

Apelez la expresii de tandreţe pe chip; cursurile de artă dramatică din liceu se dovedesc utile.

— Acum sunt sigur că am găsit femeia fără de care nu pot trăi.

Deschide cutiuţa de bijuterii şi scoate în sfârşit la iveală un splendid inel cu diamant solitar, mai mult ca sigur de patru carate. Se va potrivi perfect cu garderoba mea luxoasă.

— Aşadar, îţi cer să fii a mea pentru tot restul vieţii.

— Dragostea mea, cum aş putea refuza?

Uniunea dintre doi capitalişti promite în mod inevitabil un viitor luminos.

— De când te-am cunoscut...

Şi contul lui bancar de nouă cifre.

— ...viaţa mea s-a luminat. Cum mi-aş putea imagina viaţa cu altcineva?

Mă apropii de el şi-i cuprind în palme obrajii netezi.

— Voi fi a ta pentru restul vieţilor noastre.

— Mă faci unul dintre cei mai fericiţi bărbaţi din lume.

Îmi strecoară cu blândeţe inelul pe inelarul stâng, mă strânge în braţe drept simbol al legăturilor sacre ale căsătoriei şi pecetluieşte uniunea noastră cu un sărut languros. Aşa cum multe acţiuni au prevăzut acest lucru cu doi ani înainte, la licitaţie. Cu excepţia goanei nebune, dar să nu uităm că până şi cele mai elaborate planuri pot conţine unele greşeli de calcul.

— Această cerere ar fi putut fi mai romantică, însă m-ai luat pe nepregătite.

— Ce plănuisei?

— Ar fi trebuit să mergem pe acoperişul sălii de recepţii.

— Păi, hai să mergem.

O să-mi pot etala cu mândrie inelul de logodnă în fața lumii întregi pentru a demonstra cum gestionează experta în seducție propriile relații romantice.

Iese rapid din mașină și o ocolește ca să-mi deschidă ușa.

— Dacă madame Beaumont binevoiește...

Îmi oferă mâna, o accept și ies.

Îl țin de braț, îmi ridic cu eleganță rochia cu mâna stângă și îmi afișez inelul cu diamant, scoțându-l astfel și mai mult în evidență.

După ce urcăm mândri treptele din atrium, traversăm sala de recepții.

O văd pe Chloe care ridică paharul ca să mă felicite. Zâmbesc, îi fac cu ochiul și îmi întorc capul într-o parte.

Logodnicul meu îmi șoptește cuvinte dulci la ureche. Mă prefac fermecată, însă în această noapte doar privirile admirative ale înaltei societăți pariziene îmi captează atenția. Sunt răzbunarea mea pentru un cerc în care am avut atât de multe probleme să mă integrez. Conștientă de entuziasmul pe care îl stârnesc, îmi arcuiesc mândră spatele la ideea că această imagine regală va rămâne pentru totdeauna gravată în memoria înaltei societăți.

Un decor demn de un palat regal a fost instalat pe acoperiș. Lumini cu cristale bacara mărginesc o potecuță cu trandafiri albi, care duce la o masă pe care se află o sticlă de șampanie și o farfurie din porțelan cu caviar.

Louis îmi zâmbește radios, se lasă în genunchi și-mi sărută mâna. Aproape de a treizecea aniversare, un cont bancar în Bahamas și o cerere în căsătorie sub cerul înstelat sunt tot ceea ce am visat.

Capitolul 14

Miercuri, 3 mai, ora 7:00

În dimineața aceasta nu va suna nicio alarmă de ceas. Noaptea trecută a fost atât de plină, promisiuni pe vecie, conversații în pat, sex sălbatic... cearșafurilor umede le va lua o vreme să uite.

Poate că nu am sentimente pentru Louis, dar trezirea sexualității pe care mi-o provoacă nu are comparație. Probabil se datorează faptului că el deține tot ceea ce mă poate excita: avere, putere, noblețe. Atât de multe elemente care constituie ceea ce m-am străduit întotdeauna să realizez.

Încă doarme. Îmi trec mâna peste pieptul lui și îmi așez capul pe umăr. Se va trezi la fel de mulțumit ca atunci când a adormit. Ah... ceva se mișcă brusc sub cearșafuri, probabil mă visează. Îmi strecor mâna de-a lungul abdomenului lui pentru mai mult realism.

— Bună dimineața, dragostea mea! șoptește cu vocea răgușită.

— Ai avut o noapte bună? murmur în timp ce mâna mea străbate pieptul lui sculptat.

— O să mor dacă mă mai răsfeți așa...

Când vom fi căsătoriți, îl voi răsfăța încontinuu. Menținerea unui bărbat sub influența sexuală rămâne unul dintre cele mai sigure moduri de a-l ține lângă tine. În timpul fiecărui act sexual creierul eliberează oxitocină ce te face să dorești din nou persoana iubită. Prin urmare, este nevoie de foarte puțin pentru a-i domina.

Mă ridic și mă înfășor într-un cearșaf.

— Vino cu mine la duș, șoptesc pentru a-l excita.

Mă întorc și mă uit la el; ochii îi sunt plini de dorință.

— Ai alte planuri?

Suntem logodiți, vreau ca el să-și amintească asta o eternitate.

— Adună-te mai întâi, sugerez în timp ce mă aplec spre el.

Îi sărut buzele pe furiș și le mușc ușor.

— Să-mi iau liber?

— Și eu voi face la fel.

Și asta pentru prima oară în acest an.

— Doar suntem logodiți, nu?

Cu tot ceea ce implică agitația și noile orânduiri, viețile noastre vor fi de acum diferite în numeroase moduri. Clientele mele vor fi primele care vor observa acest lucru. Am rugat-o pe Marie să-mi amâne toate întâlnirile și să mărească tarifele. Spectacolul meu de la gala von Beck mi-a crescut incontestabil popularitatea. Nu sunt doar experta în seducție, ci și această femeie puternică, stăpână pe viața pe care toate și-o doresc și vor să-mi cunoască secretele. Așadar, să profităm.

Mă grăbesc spre baie pentru a privi femeia impunătoare în care mă transform în mod superb. Stau nemișcată încercând să conștientizez fiecare element care îmi formează identitatea: aspectul meu, personalitatea, intelectul, profesia, starea financiară și bunurile materiale. Mă străbate un sentiment de satisfacție. Îmi place viața mea de acum. Mi se pare frumoasă, împlinită, echilibrată și se potrivește perfect cu imaginea ideală pe care mi-am făcut-o cu câțiva ani în urmă. Este frumos. Am muncit mult timp pentru a reuși acest lucru. Drept pentru care, o văd ca pe o investiție rentabilă și mă străduiesc să fiu conștientă de acest lucru.

Consider că nimic bun din ceea ce mi s-a întâmplat nu a fost doar o coincidență. Dimpotrivă, viața mea este rezultatul unei meticulozități perfecte și, ca un proiect arhitectural, am conceput acele planuri și le-am implementat. Am visat la o carieră sclipitoare, la călătorii de afaceri, un cont gras, băuturi cu prietenii și o iubire pe care, dacă nu am găsit-o, am dat-o la schimb pentru Louis, un bărbat care se poate integra minunat în acest decor al vieții, care mi-a luat atât de mult timp să-l schițez.

L-am ales după descriere. Averea lui a fost la fel de importantă precum costumele din trei piese și pantofii italieni. Toate acestea se asortează costumelor mele croite la comandă și pantofilor cu toc cui și sunt accesoriile ideale cu care impresionez.

Totul este o chestiune de aspect, iar viitorul pe care am început să-l conturez, cu o seară în urmă, va fi chiar mai mult de atât.

În primul rând, ceremonia de cununie. Va avea loc primăvara următoare, într-unul dintre cele mai mari castele din Franța, inclus pe lista monumentelor istorice: Vaux-le-Vicomte. O vom angaja pe Sarah Baywood, una dintre cei mai cunoscuți organizatori de nunți. Un mare creator de modă îmi va realiza rochia de mireasă pe care mi-am imaginat-o, din satin, mulată, cu bustieră, iar aproximativ 500 de invitați aleși pe sprânceană mă vor putea admira în timp ce se vor bucura de preparatele rafinate și de vinurile vechi.

Apoi vom pleca în luna de miere, cu un avion privat. Îmi voi îmbăta soțul pe malul lacului Como și îi voi stârni din plin libidoul în insulele Caraibe, cu nenumărate nopți toride de dragoste.

De îndată ce ne vom întoarce, ne vom muta într-un conac mare, în zona bună a Parisului. Va avea tavane înalte, stucaturi și o anexă dedicată personalului, inclusiv un bucătar francez.

În final, voi investi o parte din timpul meu în potențiale progeniturі, care îmi vor marca definitiv apartenența la familia Beaumont. Le voi înscrie în școli private, vor lua lecții particulare de engleză și japoneză și vor călări, vor face tir cu arcul și înot, timp în care se vor integra în cercurile din înalta societate. Pentru că fiecare detaliu contează în această lume a aparențelor în care eu sunt regina.

Capitolul 15

Joi, 4 mai, ora 9:00

— Bună dimineaţa, Baroneasă!

— Bună dimineaţa, Marie!

— Iată paharul de şampanie, mesajele şi programul pentru ziua de azi.

— Te ascult, Marie.

— Diane von Beck solicită o programare, aţi primit 200 de mesaje de felicitare, printre care 30 de potenţiale cliente care solicită o primă consultaţie. Vă veţi întâlni cu Sarah Baywood la ora 15:00, iar directoarea magazinului Rolex se află deja în biroul dumneavoastră, în care am pus cei 5 000 de trandafiri albi pe care logodnicul vi i-a trimis în această dimineaţă.

— Multumesc, Marie.

— Aş dori, de asemenea, să vă urez din toată inima să fiţi fericită, spune cu timiditate, roşind.

— Ce drăguț!

Chiar dacă nu crede un singur cuvânt din ce spune. Marie a fost întotdeauna îndrăgostită nebunește de mine și știu foarte bine că vestea nu îi pică bine nici ei, nici tuturor acelor visători care au trecut prin viața mea, sperând cu naivitate că vor rămâne. Chiar îmi e milă de ei.

Iau o gură de șampanie și intru în birou. Trandafirii albi de la Louis umplu spațiul. Îmi amintesc de a douăzeci și noua mea aniversare, petrecută la Monaco și de baletul interminabil al curierilor, pe care el l-a organizat. Inițiativele lui îmi spun că am făcut o alegere bună, să-mi petrec viața împreună cu el și îmi promit că nu va neglija niciun aspect al acesteia. De aici și importanța urmăririi lui.

Am decis să-i redeschid dosarul ca să mă asigur că nu va pleca niciodată. Mathilde, care stă așezată confortabil pe una dintre canapelele din piele din zona de așteptare, este aici ca să ajute. Este directoarea magazinului Rolex și se va ocupa de un aspect important al procesului de urmărire, ce constă în primul rând în plasarea unui dispozitiv de localizare într-un ceas Rolex.

— Mathilde!

Își pune cana de cafea pe masă și se grăbește să mă salute.

— Nu te voi întreba ce faci. Strălucești de fericire!

— Puterea dragostei...

...a succesului, a banilor și a unei nuanțe de „Terracotta Touch" pe pometi.

— Arată-mi inelul, mă imploră ea luându-mi mâna.

Ochii îi strălucesc, probabil că nu a văzut niciodată ceva atât de luxos.

— Patru carate ce se vor asorta perfect cu garderoba ta de lux!

Zâmbesc larg. Instinctul ei bine ascuțit mă încântă la fel de mult ca acest frumos diamant.

— Hai să luăm loc.

Față în față, pe canapele.

— Avem atât de multe să ne spunem.

Începând cu această cerere în căsătorie care le face pe toate să viseze.

— Povestește-mi, cum te-a cerut? întreabă curioasă.

— Îngenuncheat pe o podea acoperită cu petale albe de trandafir, iluminată de candelabre Baccarat.

Să sărim peste detaliile urmăririi nebune care nu conțin nimic fermecător.

— Și cererea lui, cum a fost?

— Plină de complimente pentru mine, cea fără de care, citez, nu ar putea exista.

— Mă faci să visez!

De ce să nu continui? Mă amuză atât de mult!

— Mi-am petrecut toată noaptea în brațele lui, ți-am zis?

— Și toți acei trandafiri sunt de la el? întreabă curioasă, cu uimire.

— Nu pot ascunde nimic de tine!

Se încruntă, își încrucișează brațele la piept și își apleacă capul într-o parte.

— Cum îl îmblânzești?

Nu sunt eu experta în seducție?

— Thomas nu mi-a arătat niciodată nici cel mai mic semn de afecțiune!

Ceea ce nu ignor e faptul că jurămintele lui de cununie au fost cumpărate.

— Care sunt secretele tale?

De ce ne compară?

— Ești conștientă că circumstanțele sunt diferite.

— Am uitat profesia ta!

Și identitatea mea.

— Ești conștientă că ești una dintre cele mai puternice femei din înalta societate pariziană?

— Poate cineva să scape de soartă?

— Sigur că nu, te-ai născut pentru asta!

Nu m-am îndoit niciodată.

— Am ştiut ce fel de femeie eşti încă din clipa în care ai pus piciorul în magazinul meu.

În urmă cu cinci ani, ca să-mi cumpăr primul Rolex.

— Erai aşa de îndrăzneaţă!

Într-un cerc social în care femeile sunt rezervate, eu am apărut ca o excepţie care înfruntă regula în mod revoltător.

— Te-ai prezentat drept afacerea secolului şi mi-ai lăsat cartea de vizită adăugând că în mod sigur aş avea nevoie de serviciile tale.

— Şi de atunci nu ai putut trăi fără ele.

L-a urmărit pe soţul ei în ultimii cinci ani fără niciun semn că ar avea putere să înceteze.

— Cum aş putea?

E la fel de dependentă de serviciile mele ca şi de antidepresive.

— Sper că nu te gândeşti să renunţi.

Ce idee absurdă!

— De ce aş face-o?

— Ai putea avea alte ambiţii.

— Ce ar putea fi mai nobil...

...şi mai profitabil...

— ...decât cauza feministă?

Ne încruntăm.

— Nu te-ai gândit să te implici în afacerile familiei Beaumont?

— Să dispar în beneficiul soţului meu?

Eu, feminista inveterată?

— Cu siguranţă, nu!

Un zâmbet de admiraţie îi apare pe chip.

— Impui atât de mult respect.

— Şi chiar mai mult în viitor, deoarece nunta nu-mi va curma apetitul. Din contră, intenţionez să mă folosesc de ea pentru a-mi îndeplini ţelurile.

Termin paharul de şampanie şi continui neabătută:

— Vreau să-mi dezvolt rețeaua de cliente, să o extind, iar membrele asociației mele feministe vor fi mult mai elitiste.

Agenda de contacte a familiei Beaumont dă pe afară de nestemate.

— Ce vrei să spui?

O intrig.

— Membre ale Congresului, secretare de stat, membre în Parlamentul European, cine știe cum pot evolua lucrurile dacă mă apropii de cele mai puternice femei din politică?

— Probabil că ai sfârși la Casa Albă.

Îmi pun grațios un picior peste celălalt și îmi trec degetele prin păr.

— Baroneasa merită din plin.

— Am senzația că dacă nu mă voi întoarce în acest birou curând îți vei reînnoi agenda de contacte și mă vei uita. Spune-i asistentei tale să-mi mai aducă una din acele cafele delicioase, mi-ar plăcea să mă bucur de ea.

— Nu fi caraghioasă și arată-mi ce mi-ai adus.

O servietă metalică în care se află ceasuri de lux de aproape jumătate de milion de euro. Mă uit la al meu. Se face târziu.

— Marie, spune-i lui Iuri să vină și securizează incinta.

Ușile vor fi încuiate, ieșirile de urgență vor fi blocate, iar Iuri va sta la ușa mea cu o armă în mână până când se încheie operațiunea.

— Promite-mi că nu va fi ultimul, mă roagă Mathilde, temătoare, înainte de a pune servieta pe masa aflată între cele două canapele.

În acest fel îmi reamintește cât de devotate sunt membrele asociației. Pentru grup urcă orice munte. Complotează, mint, înșală, sunt implicate în operațiuni ce le pot costa carierele, căsniciile, reputația de femei liniștite și la locul lor; dar nu contează, în ochii lor nimic nu se compară cu adrenalina pe care supremația feminină le-o oferă și pe care banii nu o pot cumpăra.

— Am să te invit la Casa Albă, spun pe un ton serios pentru a o liniști.

— Mă aşteptam la asta din partea ta! exclamă ea în timp ce introduce un cod pe tastatura numerică a servietei.

O deschide cu grijă şi o întoarce spre mine.

Mă apropii pentru a vedea mai bine.

Mă minunez, însă menţin o expresie rezervată.

Louis le are pe majoritatea dintre ele.

— Care sunt cele mai noi modele?

Se apleacă şi îmi arată un ceas din oţel cu faţetă de ceramică roşie şi albastră.

— Oyster Perpetual GMT-Master II.

Îl scot din suport şi îl privesc cu atenţie.

— Adoră ceasurile din oţel.

— Are gusturi bune.

Ridic din sprâncene. Cine se poate îndoi de acest lucru având în vedere bomba sexy cu care e logodit?

— Însă nu asta e problema. Mă interesează să-l poată purta zilnic, împreună cu dispozitivul meu de localizare.

— E foarte important.

Ca şi alegerea ceasului.

— Îl iau.

— Vrei să-i gravez iniţialele?

— Mai degrabă nişte cuvinte de dragoste.

Din moment ce e un potir otrăvit, să fie extraordinar.

— Ce cuvinte? întreabă ea în timp ce scoate un stilou şi un carneţel din geantă.

— Pentru toată viaţa, B.

Le scrie şi zâmbeşte.

— Drăguţ.

Destul cu romantismul intens.

— Spune-mi mai multe despre procesul de montare, îi zic cu fermitate pentru a-i tăia momentul vesel.

Seriozitatea mea o obligă instantaneu să şi-o redobândească pe a ei.

— În primul rând, vei fi bucuroasă să afli că Rolex a creat un nou mecanism: calibrul 3255. Este fabricat din fosfor-nichel, ceea ce îl face insensibil la perturbări magnetice.

Îmi înmânează o broşură.

Îmi arunc o privire pe ea şi o aşez pe masă.

— Este un material izolant?

— Care se potriveşte perfect astfel încât să ascundă un mecanism electronic, precum dispozitivul tău de localizare care, aş vrea să subliniez, va trebui să cântărească mai puţin de 18 grame.

— Din ce motive?

— Toate ceasurile sunt supuse unei certificări a calităţii, foarte strictă în ceea ce priveşte greutatea şi dimensiunile.

— Atunci va cântări 17 grame.

Pentru un plus de siguranţă.

— Când va fi montat?

— După o serie de teste. Rolexul va fi gravat după controlul calităţii. Montajul va fi făcut între cele două etape, cea mai sigură cale pentru a evita să fim prinse.

— Cum rămâne cu timpul?

— Cam 72 de ore, cel mult.

— E mult prea mult. În curând iau cina la părinţii lui Louis. Aş fi avut nevoie de el înainte.

— Se poate, dar trebuie să mă duc în seara asta la atelierul elveţian.

— Ai contacte de încredere acolo?

— Două prietene loiale cu care am studiat la Lausanne.

— Trebuie să-mi trimiţi detaliile lor de contact. Aş vrea să ştiu cu cine am de-a face.

— Nu te teme, sunt la fel de feministe ca şi noi. Apropo, una dintre ele a vrut să apeleze la serviciile tale. Mi-ai face un serviciu dacă ai trata-o cu prioritate.

— Hai să nu punem căruţa înaintea calului.

— Rolexul e al tău, consideră-l ca şi rezolvat, spune şi închide cu grijă servieta.

Ne ridicăm.

— Te țin la curent cum evoluează operațiunea.

— Perfect.

— Pe de altă parte, dacă lucrurile nu merg bine cu Thomas..., spune îngrijorată.

— Nu-ți bate capul.

— Mi-ai spune...

...dacă soțul ei a înșelat-o cu o blondă cu sâni mari care răspunde la numele delicios de pornografic Carla?

— Poți conta pe mine!

Capitolul 16

Joi, 4 mai, ora 10:00

Îmi convoc asistentele în birou. Sophie stă pe canapea, Marie este lângă ea în picioare, cu tableta în mână pentru a-mi nota instrucţiunile. Nunta mă obligă să fac nenumărate schimbări pe care le voi trece în revistă în această dimineaţă.

— Marie, începând de mâine, vei purta costume la comandă şi îţi vei arunca pantofii ăia mizerabili, fără toc şi de plastic.

Puţină estetică nu strică.

— Sophie, nu te uita aşa la mine, e valabil şi pentru tine. Nu vreau să-ţi mai văd bocancii.

— Cum o să mă descurc pe teren?

— Vei găsi ghete mult mai stilate la Balmain.

Privirile lor uluite nu mă surprind câtuşi de puţin. Personalul de slabă calitate rareori se aliniază cu mizele colosale care rezultă din schimbări modeste.

— Asta nu e tot. Excludeți clientele cu aparate dentare, virginele speriate și directoarele al căror venit anual nu depășește 100 000 de euro.

— Cum rămâne cu cazurile pro bono? întreabă Marie cu sfială.

La naiba cu generozitatea!

— Profitul firmelor trebuie să depășească un milion până la sfârșitul anului.

Astăzi, sunt o femeie de afaceri; e timpul să acționez în consecință.

— Închideți paginile mele de pe rețelele de socializare.

Nu-mi mai e de folos să câștig atenția elevelor acneice.

— S-a terminat cu generozitatea!

— Și cum să anunțăm acest lucru? continuă Marie în timp ce notează frenetic instrucțiunile.

— Voi publica un mesaj când o să am timp.

Ceva de genul: toate lucrurile bune au un sfârșit, cu excepția mea. Acest tip de propoziție are întotdeauna efect asupra tinerelor speriate de seboree.

— Între timp, rezervați o ședință foto la Harcourt Studios. Vom folosi fotografiile pentru noul tip de comunicare corporativă care va fi implementată după nuntă.

— Care nuntă? întreabă Sophie, încruntându-se.

Mă încrunt și eu. Serios?

— N-ai aflat?

Tot orașul a aflat.

— Sunt logodită. Nu ai observat acest splendid inel cu diamant pe care îl afișez cu mândrie?

I-l arăt. Pare consternată.

— Nu ți-a spus Marie?

Îi adresez o privire dezaprobatoare.

— Îmi pare rău, n-am apucat, recunoaște intimidată.

Visatul cu ochii deschiși este o activitate care consumă timp.

— Ei bine, atunci întoarce-te la treaba ta, comand cu fermitate.

Ea roşeşte, îşi lasă capul în pământ pentru a-şi ascunde obrajii îmbujoraţi şi pleacă pe vârfuri. E efectul pe care îl am în general.

— Deci, te-ai logodit? revine Sophie care pare încă să digere vestea.

— Ce e atât de surprinzător?

— Nu ştiu, credeam că eşti împotriva tuturor formelor de instituţie.

Însă, nu şi dacă le conduc...

— Căsătoria e doar o formalitate.

Între două persoane care consimt în faţa legii să locuiască în aceeaşi casă, să facă sex şi să pozeze în public din când în când. Cât despre mine, este vorba despre un venit solid, de câteva sute de milioane de euro.

— B., am fost căsătorită de două ori...

Cu doi ţărănoi, dintre care unul era şomer.

— ...e mai mult decât o formalitate.

— Pentru informarea ta, logodnicul meu face parte din una dintre cele mai bogate familii din Franţa.

Fără îndoială, până la urmă îşi va da seama că nu ne învârtim în aceleaşi cercuri.

— Intenţionezi să te alături companiei lui?

Ce au toate cu asta?

— Suntem în secolul 21, femeile nu au nevoie să existe prin soţii lor, acest lucru nu mai e valabil.

Iar treaba mea e să asigur continuitatea acestei creşteri a nivelului de independenţă.

— Atunci de unde această schimbare?

— Este o reorganizare corporativă.

Dar, din nou, nu mă aştept ca oamenii mărunţi să înţeleagă adevăratul sens al cuvintelor mele.

— Acum sunt una dintre cele mai influente femei din Franţa, iar nunta îmi va oferi şi mai multă notorietate. Este important să remodelăm compania astfel încât să se alinieze mai bine imaginii mele.

— Am crezut că vei închide afacerea.

— Te afli în regatul meu. În ziua în care voi închide afacerea voi fi moartă și îngropată.

— Deci îmi păstrez slujba?

— Eu îmi anunț logodna și asta e tot ce contează pentru tine?

E jenată. Cum să nu fie?

— Nici măcar nu m-ai felicitat!

— Știi bine că nu-mi plac căsătoriile...

Sărbătorirea căsătoriei într-o sală ieftină cu siguranță lasă un gust amar.

— Fii sigură că a mea va fi diferită.

În multe privințe.

— Sunt experta în seducție, să nu uiți asta niciodată.

Arăt spre un dosar care se află pe masă.

— Pentru a-ți reîmprospăta memoria.

Îl ia.

— Cine e clienta?

— Marea Preoteasă a înaltei societăți pariziene, nimeni alta decât eu.

Este adevărat că, în general, o căsătorie din două sfârșește cu un divorț. Refuz să mă aflu de partea greșită a liniei de demarcație. Am reușit deja să depășesc multe obstacole în calea longevității unui cuplu, printre care celulita, vergeturile și grăsimea abdominală, iar acum mă ocup radical de infidelități.

— Logodnicul meu, Louis Gerald Beaumont, un om de afaceri extrem de bogat, cu un aspect de model, are în preajmă în mod obișnuit femei lacome. Ideea principală este să le identific pe cele care, în timp, ar putea constitui o problemă: asistente, subordonate, cliente. Să fie clar, toate cele care gravitează intens pe orbita lui.

Vom redirecționa toate e-mailurile cu nuanță de flirt pe serverul nostru, și nu vor urma apelurile telefonice.

— Le îndreptăm către noi traiectorii ale vieții?

— Sigur că da. Fiecare dintre ele reprezintă o îngrijorare. Facem curățenie, actualizare 3.0.

Vom concedia toate bombele sexy din motive profesionale şi le vom înlocui cu versiuni ale lui Betty cea Urâtă. Îmi spun că nu ar fi trebuit să încetez niciodată să-l urmăresc.

— Cine ştie câte Barbie au intrat de atunci în viaţa lui?

— Trebuie să fie un batalion întreg, spune Sophie în mod ironic în timp ce ia notiţe.

— Adaugă faptul că acest caz al meu are prioritate şi că termenul-limită este stabilit pentru sfârşitul anului.

— Asta e data nunţii?

— Nu a fost programată încă, dar primăvara viitoare pare cea mai plauzibilă perioadă.

Înainte de asta, am atât de multe de făcut, de la pregătiri pentru restructurarea corporativă la noul plan de comunicare şi dosarul pentru urmărirea lui Louis.

— Avem un an pentru a ne ocupa de asta, nu crezi că este suficient timp?

— Nu poţi fi niciodată prea precaută.

Mai ales că urmărirea mă preocupă în mod deosebit.

— Îi vei pune dispozitive de localizare în maşini, în căptuşeala costumelor şi în talpa pantofilor.

Pentru că nicio persoană nu este mai machiavelică decât o femeie care vrea să-şi ţină bărbatul lângă ea.

— Nu uita de software-ul spion, inclusiv în computerele asistentei sale.

— Şi ceasul lui?

— Mathilde se ocupă de asta.

— Parole?

— Totul este în dosar.

Planurile locuinţei lui, codurile de la alarmă, actele de identitate şi cheia de rezervă.

— Ca să ştii, el pleacă de acasă la ora 7:00, iar femeile care se ocupă de curăţenie ajung la 7:30. Ai foarte puţin timp pentru a-ţi face treaba.

— Îl voi împărți, mă informează afișând un zâmbet șiret.

Nebunia ei nu o împiedică niciodată să-și facă treaba așa cum trebuie.

— Am văzut că ți-ai anulat toate întâlnirile pentru următoarea săptămână, continuă ea pe un ton mai serios.

— Zilele care vor veni vor fi aglomerate pentru toată lumea. Este inutil să le supraîncarc.

— Mai am încă trei neveste înșelate, pe lângă Camille Meyer.

— Ți-am spus, dosarul meu e prioritar, nu vreau să punem alți bușteni pe foc.

— Și ce ar trebui să fac cu ele?

— Deleagă.

Nu trebuie decât să le trimită la psihiatri.

— Totul e clar?

— Foarte clar.

— Bine, soldat, poți pleca, comand cu satisfacție.

Am găsit-o pe Sophie pe o listă cu militari în rezervă. O atletă de 25 de ani, cu un profil potrivit: patriotă, îndrăzneață, curajoasă, loială, a cărei frustrare de a nu putea profita de pe urma abilităților ei a împins-o către alcoolism. Întâlnirea noastră nu putea fi mai potrivită. Tocmai îmi deschisesem firma de consultanță și aveam nevoie de subalterne instabile psihic ale căror vieți haotice se rezumau la așteptarea unei oportunități și totodată feministe aflate în căutare de aventuri și idealuri, care să fie de acord cu orice le ceream. Urmând exemplul lui Marie, care trecea de la o întâlnire-fulger la alta, în căutarea marii iubiri, și pe care a găsit-o în cele din urmă... în mine.

— Baroneasă, logodnicul tău este la telefon, șoptește ea cu amărăciune.

Mă așez la birou și respir adânc. Iar va trebui să exagerez.

— Bună, dragostea mea! spun cu o voce catifelată.

— Frumoasa mea!

Pare ușurat.

— Am crezut că nu vei mai răspunde!

— M-ai sunat?

— De cel puțin zece ori!

— Înseamnă că am pus telefonul pe modul silențios pentru că sunt asaltată de mesaje și apeluri după gală. Ce să mai zic de e-mailuri!

— Și eu la fel.

— Deci, e oficial?

Nu va mai putea scăpa.

— Mi-am sunat chiar și părinții să le spun, zice el bucuros.

— Cum au reacționat?

— Foarte bine, sunt încântați.

Și nici nu m-au văzut încă!

— Vom lua cina la ei acasă, sâmbătă seară, continuă el fericit.

Ce spuneam despre atât de mult discutata cină? Bărbații sunt întotdeauna grăbiți să ne prezinte părinților. Sâmbătă pare puțin cam repede, dar...

— Perfect...

— Simt o mică ezitare în tonul vocii tale...

— Deloc.

Familia Beaumont trebuie să fie un cuplu încântător de bătrâni senili. Câteva saluturi vor fi suficiente pentru a fi încântați.

— Abia aștept să-i cunosc...

...să râd la glumele lor prostești și să pretind că am o seară bună.

— Și părinții tăi?

Pentru asta va trebui să-i aduc din provincie.

— Le-ai spus?

— N-am avut timp.

Sincer, mă gândesc din ce în ce mai mult să angajez actori care să le țină locul și cărora să le dau câteva lecții despre înalta societate. Părinții mei sunt atât de departe de acele coduri. Probabil că ar face notă discordantă în acel decor nou, așa că ar fi mai bine să nu-i umilesc, nici pe ei și nici pe mine.

— Stai liniștit, mă ocup de asta.

— Grăbește-te, timpul e prețios.

— De aceea mă întâlnesc astăzi cu organizatoarea de nunți.

— Nu poți amâna? Nu cred că pot ajunge.

Cine a zis că e invitat?

— Dragostea mea...

A noua lecție de manipulare: punctează întotdeauna propozițiile categorice cu unele cuvinte de afecțiune, pentru a contrabalansa ritmul.

— ...prezența ta nu este necesară.

Sau dorită, ori recomandată.

— O să mă descurc.

De aceea o numesc nunta mea, nu a lui.

— Foarte bine, conchide el cu o voce sumbră urmată de o tăcere asurzitoare, semn al dezamăgirii.

Poate se aștepta la lucru în echipă, așa cum fac toate cuplurile logodite? La ce bun? Mai bine schimbăm subiectul.

— Am primit trandafirii de la tine. Sunt copleșită.

— Păcat că implicarea mea la nuntă se limitează la flori.

— Pentru mine, este suficient.

— Bine, trebuie să plec, mă pregătesc de îmbarcare, spune obrăznicătura și îmi închide telefonul.

O să plătească pentru asta.

Între timp...

— Marie, adaugă familia Beaumont în agenda cu contacte și redirecționează apelurile lor către mesageria vocală.

Dacă mama e la fel de chinuită ca și fiul, va suna constant să pălăvrăgească și păstrez această atenție pentru un număr foarte limitat de persoane privilegiate, printre care Chloe, cu care nu am avut șansa să vorbesc după gală. Puterea este o ocupație solicitantă care nu lasă mult timp pentru zbenguieli. Din fericire, acum am câteva minute pentru bârfe.

— Și, cum te simți logodită?

— Ei bine, mă simt mai bogată cu niște milioane de euro.

— Şi nici măcar nu m-ai uitat!

— Ba chiar m-am gândit la asta.

Păi altfel cine s-ar ocupa de impozite?

— Mai ai nevoie de mine, aşa-i?

— Nu glumesc, nu am avut răgaz de azi-dimineaţă.

— Nu asta ai vrut?

— Mă cunoşti atât de bine.

— Cel puţin suficient de bine pentru a-mi da seama că eşti în al nouălea cer.

Zâmbesc larg.

— Şi mai rău, exult. Rata mea de popularitate a crescut cu 44 de procente, iar solicitările continuă să curgă.

Louis este una dintre cele mai profitabile investiţii pe care le-am făcut în viaţa mea.

— În absenţa iubirii...

— ...mă mulţumesc la fel de bine cu banii.

Râdem la unison. Pentru noi, două materialiste, totul este atât de evident.

— Apropo, tranzacţia se va oficializa primăvara următoare. Nu mai trebuie să adaug faptul că tu vei fi domnişoara mea de onoare.

— Ştiam deja asta. Cine o organizează?

— Sarah Baywood. Vine la ora 15:00.

— Nici asta nu mă surprinde.

— Sunt regina fastului, ar putea fi altfel?

— Ce părere are logodnicul tău despre asta?

— Cui îi pasă?

— Măcar ai rămas fidelă principiilor feministe.

— Ba mai mult, i-am redeschis dosarul. De acum înainte, nu va mai avea loc de manevră. Se va mulţumi cu semnarea cecurilor, iar eu nu mă voi opune câtorva tăvăleli necesare pentru sănătatea mea mintală...

...şi esenţiale pentru succesul oricărei relaţii.

— Îţi imaginezi că a îndrăznit să-mi închidă telefonul în nas?

— Glumeşti?

Îmi ies din sărite.

— Aşa se întâmplă când dai drumul unui câine turbat!

— Nu uita, cruzimea faţă de animale se pedepseşte aspru.

— Prea târziu, este înapoi în cuşcă.

Nu ar fi trebuit niciodată să iasă din ea.

— Acolo ne place de ei!

— Şi niciunde în altă parte!

Mă rog...

— Vrei să iei prânzul cu mine la birou?

— De ce nu?

— Perfect, comand mâncare japoneză.

Capitolul 17

Joi, 4 mai, ora 14:55

Prânzul mi-a dat avânt.

Momentele petrecute în intimitate cu Chloe mă fac întotdeauna să mă aprind mai mult decât de obicei. Faptul că ea îmi încurajează nebuniile probabil că joacă un rol în acest sens. Cu ea, revopsesc lumea așa cum vreau eu, iar ea se bucură de fiecare nuanță, oricât de întunecată ar fi.

Ce stimulent puternic! Dintr-odată nu mai vreau să renunț la ea niciodată.

— Mă voi întoarce! strigă în timp ce iese grăbită pe ușă.

Cămașă de blugi descheiată, o geantă de lux închisă pe jumătate, Wayfarer pe creștet și o țigară aproape să-i ardă degetele. Consultanta mea fiscală pleacă puțin cam șleampătă, fără să-i pese însă prea mult de acest lucru. Altceva e mult mai important — este în întârziere. Conversațiile nesfârșite pe care le avem ne fac deseori să întârziem

la întâlniri programate după întrevederile noastre. Ceasul ticăie pe furiş printre episoadele de râs sarcastic şi a ajunge la timp devine apoi o provocare dificilă de care nu vom scăpa prea curând.

Oftez. Sarah Baywood probabil e în lift. Am timp să mă împrospătez.

Mă ridic, iar Marie vine să strângă masa.

— Pregăteşte punguţe pentru persoana fără adăpost din pădurea Vincennes, spun cu aroganţă şi intru în toaleta personală.

Toată lumea are probleme. În ceea ce mă priveşte, am neapărată nevoie de un retuş al machiajului şi de o atingere de parfum cu note lemnoase. Mirosul de sushi nu contribuie la crearea unei prime impresii memorabile, iar mie nu-mi stă în obicei să determin oamenii să-şi facă o părere proastă despre mine.

Capitolul 18

Joi, 4 mai, ora 15:00

Sunt bucuroasă.

Banii pot cumpăra totul sau orice, inclusiv întâlnirea cu una dintre cele mai solicitate organizatoare de nunți din lume. Soseşte special de la Londra şi a ajuns la ţanc.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi aşa din scurt, spun cu politeţe în timp ce o întâmpin la intrarea în birou.

— Vă mulţumesc pentru interes! răspunde zâmbind călduros.

E ciudat.

— Arătaţi altfel decât în fotografiile de pe site, spun surprinsă uitându-mă la ea.

— Păi, de când au fost făcute acele fotografii au mai dispărut câteva kilograme.

Mă încrunt. Nu e mai degrabă vorba de o tonă de grăsime în plus?

— Între muncă şi copii, ştiţi cum e...

Asta se întâmplă când te îndopi cu torturi la nunţi.

— Cum a fost zborul?

Oare cei de la compania aeriană au obligat-o să rezerve două locuri? În acest caz, oare cheltuielile ei de călătorie le includ? Nu plătesc nicio leţcaie. Până la urmă, sunt responsabilă de venirea ei, nu şi de surplusul ei de greutate.

— Perfect! răspunde scurt în timp ce priveşte în dreapta şi în stânga. Ce trandafiri frumoşi aveţi aici!

— Logodnicul meu i-a trimis.

— Ce romantic! Cu siguranţă veţi fi o soţie fericită! exclamă cu ochii mari.

— Mai mult ca sigur...

...având în vedere greutatea portofelului lui. Ceea ce îmi aminteşte instantaneu de greutatea ei. Mă scarpin în cap. Unde s-o aşez? Fără îndoială, trebuie să mă gândesc puţin. Vine însoţită de un echipament la fel de voluminos ca şi ea — o servietă cu toarte agăţată pe umărul drept, o valiză pe care o trage cu mâna stângă şi o grămadă de dosare şi cataloage, prinse la subraţ.

— Aici, vă rog.

Holul este mobilat cu două canapele de două locuri şi o măsuţă din sticlă securizată a cărei rezistenţă îi va permite să-şi extindă încărcătura greoaie (grăsimea fiind inclusă) după cum doreşte.

— Am aflat de serviciile dumneavoastră de la câteva prietene franceze şi trebuie să recunosc că este destul de flatantă organizarea nunţii unei experte în seducţie, îmi mărturiseşte aşezându-şi la grămadă lucrurile pe masă.

— Păi, mă bucur...

...să aflu că este o potenţială viitoare clientă.

— Ce norocoase suntem că trăim dragostea în fiecare zi! susţine pe un ton fals.

E mai bine aşa decât să admită că trebuie să plătească ipoteca pentru vila din Miami.

— Mie-mi spuneţi! exclam ironic în timp ce Marie aduce o tavă cu ceai Darjeeling, străduindu-se să-i facă loc pe masă.

— În ceea ce mă privește, mi-am luat libertatea de a aduce un exemplar semnat al cărții mele, anunță ea cu mândrie fără a bănui că-l vom scoate apoi la vânzare pe Amazon. Predau arta nunților.

Stilată, curajoasă, sofisticată... Sunt cuvintele de pe coperta a doua. Nu mă așteptam să fie la fel de încrezută ca mine. Deja mă obosește!

— Vedeți dumneavoastră, eu mă consider în mare parte o artistă care organizează evenimente unice pentru femei care sunt cu totul și cu totul speciale.

Puțin îmi pasă!

— E timpul să trecem la treabă.

— Nu vreți să-l așteptați pe viitorul soț?

— Nu e nevoie.

Eu sunt cea care poartă chiloți tanga.

— Eu mă ocup de pregătirile de nuntă. Logodnicul meu se va ocupa de aspectele financiare. Iată cardul lui pentru detalii.

— Discut cu el despre tipurile de pachete?

— Care sunt acestea?

— Bază, pentru bugete reduse, Mediu pentru cei care doresc să se răsfețe la prețuri rezonabile și Aristocrat pentru clienții fără limită de buget. Evident, cu cât e mai mare bugetul, cu atât nunta va fi mai uimitoare, adaugă pentru a mă momi.

— Logodnicul meu și cu mine avem o avere colosală.

Pe care ea nu o poate egala în o sută de vieți.

— Deci, cred că veți opta pentru...

— Aristocrat.

— Vă veți bucura să aflați că include posibilitatea de a avea cântăreți celebri, precum Ricky Martin, Jay-Z sau Enrique Iglesias.

Amuțesc și îmi înghit zâmbetul. Arăt ca și cum aș vrea să mă zbengui pe melodiile lui Ricky Martin?

— Orchestra Filarmonicii din Paris e perfectă.

Îl vom adăuga pe Ed Sheeran și vom încheia ceremonia cu un sunet de pe Coasta de Est pentru a-i incita pe oaspeți.

— Daţi-mi voie să notez! spune şi se repede să îşi ia laptopul.

Profit de moment şi sorb din ceai.

— Apreciez că pot crea în mod liber, fără constrângeri legate de buget. E mult mai simplu aşa.

Privirea mi se îndreaptă neintenţionat spre degetele ei umflate. Îmi dau seama că fără limită de buget înseamnă prăjituri fără limită şi bufet!

— Nu îmi stă în fire să fiu strictă cu banii.

— Apropo, cum v-aţi descrie?

— Ca o perfecţionistă versată, mai ales în estetică.

— Am observat asta imediat ce am intrat în birou. Totul e foarte rafinat.

Zâmbesc forţat.

E departe de a fi văzut totul — maşina mea, casa, garderoba, chiar şi interiorul frigiderului, unde fiecare aliment este aşezat perfect drept, simetric şi armonios.

— Este de la sine înţeles că nunta mea trebuie să fie la fel de somptuoasă.

— Aveţi idee cum v-ar plăcea să fie?

Pusă la punct până la cel mai mic detaliu.

— Poate o temă, un detaliu, imagini disparate cu ceea ce v-ar încânta?

— Îmi imaginez că Orchestra Filarmonicii din Paris va deschide o nuntă regală şi contemporană la castelul Vaux-le-Vicomte. Logodnicul meu şi cu mine vom traversa aleea centrală într-un sedan negru, iar oaspeţii vor sta pe margine, admirându-ne. Banchetul se va desfăşura afară. Mesele rotunde vor fi decorate cu sfeşnice din cristal Baccarat, vesela va fi de un alb imaculat, tacâmurile de argint, iar aranjamentele florale din trandafiri albi, preferaţii mei. Vom avea trufe, caviar, homar, degustare de vinuri, o coloană de pahare vintage de şampanie şi o diversitate de deserturi create de un renumit maestru patiser. Am ales deja firma de catering, rochia de mireasă, pantofii, costumul logodnicului meu, butonierele lui şi tiara

mea de diamant, creată de Cartier. Asistenta mea vă va oferi detaliile. Va trebui să organizați fiecare dintre dorințele menționate, spun grăbită fără a-i oferi timp să intervină.

— Perfect, bombăne după ce pricepe de câte calorii și sudoare va fi nevoie din cauza firii mele exigente.

Oare chiar se aștepta să-mi înlocuiască geniul și creativitatea? Râd.

— Să trecem la planurile 3D! spun cu arogață, grandoare și vanitate.

Capitolul 19

Sâmbătă, 6 mai, ora 18:00

În seara aceasta iau cina la familia Beaumont. N-am avut ocazia să-i cunosc până acum. Cel mult am zărit-o pe mama lui la câteva evenimente. Este o femeie foarte sofisticată, care își afișează bijuteriile la gale, fără a fi conștientă de faptul că stârnește dorințe periculoase în rândul tuturor celor care, ca și mine, vor să se îmbarce pe vasul de aur. În seara aceasta mă invită fără nicio obiecție. Natura solemnă a cinei impune o ținută sobră și elegantă, ce include o rochie neagră cu o curea subțire din piele cu granulații. Părul îl port în coc, machiajul este luminos, iar parfumul discret. Mi-am pus cel mai frumos zâmbet pe chip și am cumpărat un buchet de orhidee. Helene Beaumont le adoră, am căutat pe Google.

În seara aceasta, totul va fi regizat — manierele mele, expresia feței, comportamentul și emoțiile — din moment ce îmi arunc zarurile pe o masă cu 100 de milioane.

— Eşti gata? mă întreabă Louis cu răceală, fără urmă de tandreţe în privire.

— Mai mult ca oricând, răspund sec amintindu-mi de insulta lui.

Păşim în tăcere pe aleea dintre casa mea şi maşina lui.

Paul deschide portiera neagră şi după ce urc, mă urmează.

Pe drum, amândoi privim pe geam, stânjeneala adâncindu-se cu fiecare kilometru parcurs.

— Eşti încă supărat? spun cu gândul la carnetul lui de cecuri.

Nu poate să-mi scape din mâini.

— Louis, ne căsătorim.

— Cu siguranţă nu pare, replică el cu asprime rămânând nemişcat.

— Pot să ştiu de ce eşti aşa sigur?

Se întoarce spre mine şi mă priveşte fix.

— Tu eşti singura care se bucură de plăcerile acestei nunţi, mă mustră copilăros.

— Încă eşti supărat că nu te-am invitat la întâlnirea cu Sarah Baywood?

— Mă întrebam dacă mă vei exclude din toată viaţa noastră maritală.

Ce întrebare!

— Dragostea mea, nu mi-am dat seama cât de important era pentru tine.

Şi nu mi-a păsat deloc.

— La urma urmei, nu sunt decât mirele!

Mi-a închis telefonul în nas şi îndrăzneşte să se plângă!

— Programul tău este atât de aglomerat. Ar fi trebuit să-ţi cer să laşi baltă contractele de zece milioane de euro ca să vii să guşti migdalele glasate?

— Nu da vina pe entuziasmul meu!

— N-o fac! Mă mărit cu bărbatul pe care-l iubesc şi sunt fericită până dincolo de Lună! M-a luat valul, am gândit în avans, şi? Pur şi simplu am crezut că aşa e cel mai bine!

Suspină şi îşi încleştează maxilarul. Oftez şi îi întorc spatele.

— Şi dacă nu poţi vedea asta...

Folosesc psihologia inversă.

— ...la ce bun să insist?

— Nu vreau decât să te fi gândit la mine, conchide ca o fetiţă stăpânită de emoţii.

— Louis, tu eşti axul în jurul căruia gravitează viaţa mea. Poate că nu eşti întotdeauna prezent fizic, dar te afli în permanenţă în inima şi în sufletul meu.

Expresia feţei i se îndulceşte.

— Înţelege acum că această întâlnire a fost doar o formalitate, nu am făcut decât să-i expun lucrurile pe care le-am discutat deja.

Eram în dormitor, unul dintre cele mai bune locuri pentru impunerea ideilor.

— Îţi aminteşti? Rochia mea de mireasă, din satin, mulată, cu bustieră, tacâmuri rafinate, vinuri vechi, fără limită, luna de miere, conacul...

Subconştientul lui e inundat de dorinţele mele.

— Probabil că ai dreptate..., recunoaşte scotocind printre amintiri.

— Am discutat deja despre astea, doar că ai uitat.

— Sigur, îmi amintesc acum!

— Că poate ai reacţionat exagerat?

— Te rog să mă ierţi.

— Şi chiar mi-ai închis telefonul în nas...

— Îmi pare atât de rău!

Prostul, data viitoare o să-mi sărute degetele de la picioare pentru a-şi cere scuze!

Capitolul 20

Sâmbătă, 6 mai, ora 19:20

Ajungem după mai bine de o oră de mers cu maşina. Sedanul pătrunde pe aleea unui conac impresionant, clădit pe trei etaje. Uit de toate nemulţumirile şi rămân fascinată de această opulenţă.

— Îţi place? întreabă Louis.

Aprob invidioasă.

— Îmi doresc ca într-o zi să am şi eu aşa ceva.

— E cel mai rău lucru pe care-l doresc pentru noi, spune naiv fără să bage de seamă.

L-am inclus oare în proiectul meu?

— Să mergem, părinţii tăi probabil că fierb de nerăbdare, rostesc pentru a-i distrage atenţia.

Paul tresare la auzul cuvintelor mele.

Se grăbeşte să deschidă portiera şi mă salută supus.

Îmi recunoaşte superioritatea, în sfârşit! Numeroasele conversaţii aprinse din care am reuşit să ies la suprafaţă probabil că joacă

un rol important. O femeie care ştie să se descurce cu bărbatul ei cu o asemenea artă şi subtilitate, evident inspiră respect.

— Dragă, ia-mi poşeta, îi spun ferm ca să răsucesc lama în rană.

În această seară, egoul meu dă pe-afară. Cu siguranţă, socrii vor fi uimiţi.

— Ai făcut bine că l-ai cumpărat! spune Louis grăbit, cu privirea îndreptată spre buchetul de orhidee.

— Am un cadou şi pentru tatăl tău.

Un vin vechi ambalat într-o cutie gravată, pe care l-am obţinut cu mare abilitate în cadrul unei licitaţii.

— Sunt sigur că te vor plăcea.

Urmând exemplul fiului lor a cărui dragoste pentru mine încă nu a secat.

— Acum că ne-am împăcat, dă-mi voie să-ţi spun cât eşti de frumoasă..., şopteşte vesel şi mă cuprinde după talie.

— Şi tu, iubirea mea.

E drept că poartă tot ceea ce-mi place — o cămaşă albă, deschisă la guler, jeanşi şi pantofi italieneşti.

— Şi mi-a fost dor de buzele tale..., adaugă şi mă sărută pasional în prag.

— Nu aici, părinţii tăi ne pot vedea...

— Atunci vor şti cât sunt de înnebunit după tine.

— Nu o dovedeşte nunta?

— Nu şi pentru mama mea, crede-mă!

— M-a strigat cineva? spune ironic o sexagenară cu zâmbet fals care stă ţeapănă în dreptul uşii de la intrare.

— Draga mea, dă-mi voie să ţi-o prezint pe mama, Helene.

Umflată într-un mod îngrozitor cu acid hialuronic, dar purtând un şal gri, elegant, ce constrastează perfect cu o rochie neagră de catifea.

— Doamnă Beaumont, sunt încântată să vă cunosc, o flatez docilă întinzând mâna pe care abia o apucă.

— Şi ce face puiul meu?

— Mi-a fost dor de tine! exclamă el îmbrățișând-o prelung.

O melodie dintr-o cabină de lift nu ar fi prea mult pentru această scenă. Mă simt singură cu atâta familiaritate în jurul meu, cu cutia de vin și buchetul de orhidee în brațe.

— Să te ajut cu astea, se oferă soacră-mea fără să se obosească să-mi mulțumească.

Chiar a meritat să le cumpăr.

— Cutia este un dar pentru Richard, explic pentru a evita aruncarea acesteia în fundul unui dulap.

— N-ar trebui să întârzie mult. Așezați-vă în sufragerie, spune ferm, cu răceală și dispare în mod grosolan.

Louis mă conduce într-un hol mare, cu podea din lemn închis la culoare, care duce într-o sufragerie imensă.

Mă holbez la luxul ademenitor.

— Canapelele au fost lucrate manual de artizani italieni, covoarele au fost țesute în Ungaria, pardoseala provine din pădurile dalmate... Părinții mei nu s-au zgârcit.

— Când ai bani, de ce să nu mergi până la capăt? spun cu voce tare, așezată pe canapeaua care, într-o bună zi, va fi a mea, parte din moștenire, la fel ca și casa.

— Ce tânără încântătoare! ne întrerupe socrul cu o sticlă de vin în mână.

— Richard! mă grăbesc să-l salut pe tatăl lui Louis, un domn arătos, cu o podoabă capilară destul de bogată. Abia așteptam să te cunosc!

...și să aflu cum va arăta Louis la bătrânețe.

— Sunt foarte onorată!

Investiția mea e chiar mai bună decât am anticipat.

— Louis nu mai contenește cu laudele la adresa ta, mă informează în timp ce-i scutură mâna.

— Și aș putea continua toată ziua! adaugă logodnicul meu ca să mă flateze.

Toate acele ore de sex vor da în cele din urmă roade!

— Mi-e teamă că şi eu voi face la fel, mărturiseşte socrul admirând sticla de vin pe care am adus-o.

— E ceva nesemnificativ.

...în comparaţie cu lucrurile de care mă voi bucura.

— Nu cumva a fost licitată?

— Eu sunt cumpărătoarea misterioasă.

— O femeie încăpăţânată.

...cu dinţi ascuţiţi şi lungi.

— Îl vom savura în timpul cinei! conchide el, iar ochii îi sclipesc avid.

Capitolul 21

Sâmbătă, 6 mai, ora 20:00

O servitoare ne conduce în sala de mese. Feluri bogate de mâncare sunt servite sub un candelabru de cristal, iar pe fața de masă, o pânză albă, apretată, se află sfeșnice din argint. Iau loc lângă Louis, Richard stă în fruntea mesei, iar Helene, care își impune din nou nenorocita ei de prezență, se așază în celălalt capăt. Evit orice contact vizual amintindu-mi bunele maniere la masă și bănuind că ea mă va privi pe furiș, cu coada ochiului. Îmi țin coatele retrase, spatele drept, iar Louis mă sărută pe obraz la momentul perfect.

— Louis, dragul meu, spui tu rugăciunea? intervine ea geloasă.

Zâmbesc răutăcioasă și îmi înclin capul în semn de reverență. În seara asta sunt oaspetele de onoare, indiferent ce părere ar avea despre asta. Fiul ei m-a ales pe mine și nimeni nu poate schimba asta.

— Amin! spunem la unison.

— Să ne bucurăm acum de vinul vechi pe care ni l-ai adus, sugerează socrul apucând sticla. Şi, pentru că sunteţi oaspeţi, te rog pe tine sa faci onorurile, Louis, să torni în paharul logodnicei tale.

— Doar dacă ea doreşte.

— Beau foarte puţin, cel mult un pahar cu şampanie, la ocazii speciale.

— Prezenţa ta aici nu este o ocazie specială? întreabă mama lui Louis pe un ton diabolic.

— Chiar mai mult, este o adevărată binecuvântare. Însă, profesia mă obligă să am aproape în permanenţă mintea limpede.

— De ce?

— Mintea limpede mă ajută să mă ocup de problemele clientelor mele, pentru care trebuie să fiu, în conformitate cu o clauză prevăzută în contracte, disponibilă la orice oră.

— Care este mai exact profesia ta? continuă ea insidioasă. Louis a fost cam vag în legătură cu acest subiect. Eşti un fel de psihoterapeut de cuplu?

Un fel de?

— Nu chiar, nu...

Cătea!

— ...profesia mea e mult mai neobişnuită.

— Adică? replică ea cu virulenţă.

Sigur o să-i scot ochii până la finalul cinei.

— Să spun drept, mă ocup de relaţiile amoroase printr-o abordare multidisciplinară, ce implică şi consultanţă.

— Mă întreb..., insistă ea.

Femeile sunt atât de crude.

— ...cum poate o tânără bine-crescută să îndrăznească să se infiltreze în intimitatea cuplurilor căsătorite? Şi, mai ales, ce părere au părinţii tăi despre acest lucru?

— Este discutabil, însă interesul meu este pur altruist. Multe dintre surorile noastre sunt adesea copleşite de situaţie, neştiind cum

să se descurce în cuplurile sau în viețile lor. Eu mă implic cu unicul scop de a le aduce pe calea cea bună.

Ce plictisitor!

Louis și Richard au cedat deja. Din fericire, discută afaceri și savurează un pui fript, suculent.

— Pe scurt, sunt condusă de cauza feministă.

Și de bani.

— Ești de acord cu comportamentul vulgar și scandalos al acelui mic grup feminist care se dau în spectacol la evenimente publice?

Mă încrunt.

— Cum se numesc? Flebloom? Flebleme?

— Femen.

Instrument de putere, fondat de o oligarhie misterioasă pentru a diminua imaginea respectabilă a femeilor.

— Nu am nimic în comun cu acestea.

Nu e nevoie să te dai în spectacol pentru a domni. Eu fac acest lucru cu clasă și eficiență.

— Nici nu susțin activitățile lor fanteziste.

— Cel puțin o veste bună, spune ea cu ironie și ia o îmbucătură.

În sfârșit voi putea gusta și eu. În meniu, pui fript, morcovi, cartofi și păstârnac. Privirea mea deja le savurează.

— Ai luat cartofi, Louis?

— De două ori, mamă.

— Mai ia o dată, spune cu răceală și cu o expresie impasibilă.

O tăcere de gheață se așterne sub greutatea autorității ei.

— Helene, mâncarea e delicioasă, spun pentru a întrerupe liniștea.

— Să mulțumim firmei de catering, mă înțeapă pe un ton batjocoritor și autoritar.

— Nici mama nu se omoară cu gătitul, spun eu.

— Și din ce motiv misterios nu ni s-a putut alătura?

— Păi...

Acordurile de confidențialitate pe care actorii trebuie să le semneze nu sunt gata deocamdată.

— ...este o chestiune ce ține de timp, ca de obicei.

— Ce îi ține pe părinții tăi atât de ocupați?

— Tata gestionează în prezent unul dintre cele mai mari șantiere navale din Europa, iar mama se ocupă de treburile administrative.

O minciună în plus nu face rău nimănui, nu?

— E uimitor, ar fi trebuit să-mi spui! îmi reproșează Louis.

— Nu e chiar așa de interesant.

— Afacerile de familie sunt mereu interesante! intervine Richard, probabil gândindu-se la a lui.

Dacă e să cuget mai bine, activitățile părinților mei merg chiar bine. Tata e pensionar și doarme până la ora 10:00, iar mama e casnică și îi prepară cafeaua și pâinea prăjită. El trebăluiește la vechea lui mașină până la prânz, sforăie după-amiaza, iar la sfârșitul zilei se bucură de plăcerile oferite de jocurile televizate.

— Nu aș avea îndrăzneala să afirm că afacerea lor este la fel de importantă și de prestigioasă ca a ta, dar este principalul motiv al absenței lor.

— Mai e un an până la nuntă. Vom avea destul timp să-i întâlnim. O să-l sun pe tatăl tău să-i spun că locuința noastră e și locuința lor, conchide Richard.

— Ei bine, aș vrea să propun un toast pentru asta, anunț și ridic paharul.

— Cu apă plată? critică Satana.

Planul „B" cu siguranță îi va mai tăia din sarcasm. Am plănuit ceva emoțional pentru a îndulci atmosfera. În cel mai rău caz, dacă nu funcționează mai sunt încă 26 de litere în alfabet. Ridică toți paharele, iar eu respir adânc.

— Helene, Richard, aș vrea să vă mulțumesc pentru că m-ați primit în casa voastră și, mai mult decât atât, în familia voastră.

Înclin capul cu convingerea fermă că această scenă va fi răsplătită.

— Şi regret profund că părinţii mei nu s-au putut alătura pentru a vedea cât de iubitori şi de calzi sunteţi.

...şi anoşti şi naivi.

— Plăcerea este de partea noastră! intervine Richard privindu-mă tandru.

Dacă publicul e prezent, spectacolul poate să continue.

— Louis, îţi mulţumesc pentru că eşti un om blând şi pentru că îmi binecuvântezi viaţa în atât de multe feluri.

— Prinţesa mea! exclamă el şi mă sărută cu poftă sub privirile uluite ale mamei lui.

— Pentru voi! strigă ea furioasă.

— Pentru o căsătorie fructuoasă şi de bun augur! exclamă Richard ridicându-şi vesel paharul.

Satana dă paharul peste cap căutându-şi curajul pe fundul acestuia.

— Noroc! spun sperând să se înece.

Capitolul 22

Sîmbătă, 6 mai, ora 19:30

Cina se apropie de final.

— Să-i lăsăm pe bărbaţi să discute afaceri, sugerează mămica şi mă târăşte în sufrageria mare şi opulentă, care va fi a mea prin moştenire, la fel ca şi casa.

Ne aşezăm pe canapele, faţă în faţă. Dacă Louis n-ar fi în camera alăturată, unul dintre trupurile noastre ar dispărea până la sfârşitul serii.

— Vrei cafea? mă întreabă cu răutate în timp ce-şi toarnă în ceaşcă.

— Nu, mulţumesc, nu sunt amatoare de cafea.

Şi îmi place şi mai puţin dacă e presărată cu cianură.

— Nu ai niciun fel de dependenţă?

În afară de bani?

— Nu chiar, nu.

— Pari o tânără foarte echilibrată.

Să fi abdicat oare?

— O iau ca pe un compliment.

— Le fac foarte rar.

— Atunci e cu atât mai înduioşător.

— Bucură-te de el, spune şi soarbe cu un aer trufaş.

Cruzimea pare să fi revenit.

— Ai vreo dorinţă anume pentru nuntă? o linguşesc pentru a-i sufoca răutatea.

— Evident. Cum ar fi o tradiţie la care ţinem, să vă căsătoriţi în abaţia Vaux-de-Cernay. Preotul este un prieten vechi, el vă va binecuvânta uniunea.

— Trebuie să recunosc că nu sunt foarte religioasă.

Nici fiul ei, având în vedere ce se întâmplă în dormitor.

— Cred că mi-am dat seama de asta după profesia ta.

— Nici catolică nu sunt.

— Noi suntem! tună ea. Iar din acest motiv tu vei purta un pompon roşu, pentru a marca intrarea în familie.

— Inutil să spun că voi respecta fiecare dintre tradiţiile voastre.

Oricât de stupide sunt.

— Se poate rezolva ca ceremonia de la biserică să aibă loc înaintea recepţiei de la castelul Vaux-le-Vicomte.

— Unde?

— Castelul Vaux-le-Vicomte, ridicat sub domnia lui Ludovic al XIV-lea, o informez cu mândrie.

Se holbează la mine, surprinsă.

— Tocmai m-am ocupat de câteva aspecte cu cea care organizează nunta noastră. Castelul Vaux-le-Vicomte este alegerea mea şi a lui Louis.

În special a mea.

— Nu te-ai gândit să ne consulţi înainte?

Nu prea.

— Cred că este treaba mea şi a logodnicului meu să luăm cele mai importante decizii în legătură cu ceremonia noastră de nuntă,

cu excepția, desigur, a acelor tradiții care vă preocupă și pe care le respect profund.

— Iei anticoncepționale?

— Poftim?

— Este esențial să iei, sper că ești conștientă de asta.

— Păi...

— Louis este singurul nostru fiu și un tânăr foarte sensibil. Ții cont de nevoile lui?

— Cred că da.

— Dacă nu, va urma alta!

— Îmi pare rău, nu sunt sigură că înțeleg.

— Înaintea ta au fost Chloe, Carla, Marie, Julie și Fanny... nu ți-a spus despre ele?

— Ba da...

La dracu', nu!

— ...dar nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Că multe alte relații ale lui au eșuat!

— Mă îndoiesc de faptul că sunt doar o aventură.

Nu voi ajunge nicăieri. Planul „C"

— Întâlnirea noastră a fost cu adevărat dragoste la prima vedere și nu poate fi decât trimisă de la Dumnezeu, îi spun Satanei ca să ardă.

— Și cum s-a întâmplat asta? întreabă ea curioasă privindu-mă chiorâș.

— În timpul unei gale caritabile, pentru Darfur. Datorită luptei noastre împotriva foametei din lume s-a întâmplat. Există ceva mai frumos de atât pentru începutul unei relații? argumentez cu blândețe pentru a o înmuia.

— La ce valoare s-a ridicat donația ta?

— Cu tot respectul, întrebarea e mai degrabă indiscretă. Contribuțiile filantropice nu sunt motive de bârfă.

Mai ales dacă suma este nesemnificativă.

— Atunci cum aș putea verifica motivele acțiunilor tale?

— Ei bine, ceea ce susţin este uşor de verificat. Participam la gale caritabile cu mult înainte de a-l întâlni pe fiul dumneavoastră.

Filantropia este vitală atunci când duci o viaţă dublă.

— Oricum, mă îndoiesc de faptul că veţi putea percepe dragostea mea pentru Louis, deoarece depăşeşte puterea umană de înţelegere, afirm ridicându-mă brusc.

— Ia loc. Ţi-am spus că Louis este un tânăr foarte sensibil, iar eu nu încerc decât să-l păstrez aşa.

— Ei bine, fiţi sigură că şi eu mă ocup de asta!

Diavoliţa bătrână m-a epuizat! E clar că niciunul dintre cuvintele mele n-o va linişti. Voi rămâne docilă şi voi afişa o expresie curajoasă, însă conversaţia s-a încheiat. Legătura mea cu fiul ei este înnodată şi nu există nicio cale ca ea s-o desfacă!

Capitolul 23

Sâmbătă, 6 mai, ora 23:00

În sfârşit, plecăm.

— Mama te adoră! se repede Louis.

— Nu sunt prea sigură de asta, răspund cu răceală.

— E o mărturisire pe care mi-a şoptit-o la ureche.

— A menţionat şi procesul de inchiziţie pe care l-a condus în sufragerie?

Tipul de audiere dură al cărei secret este cunoscut doar de soacre.

— Cifra donaţiilor, averea mea, economiile mele, numele foştilor şi chiar motivul pentru care eram încă singură când ne-am întâlnit.

A crezut că mă poate intimida? Nu ar fi făcut niciodată prostia asta dacă ar fi ştiut cine sunt!

— Nu a vrut decât să te cunoască mai bine.

— Impunându-mi să iau anticoncepţionale?

— Admit că poate fi puţin cam autoritară.

— Vrei să spui tiranică?

— Este doar exagerat de protectoare.

— I-aş spune complexul lui Oedip!

Îi coase şi chiloţii?

— Dragă, tu eşti singura căreia i-am oferit viaţa mea.

— Înaintea mea au fost Chloe, Carla, Marie, Julie şi Fanny... Aveai de gând să-mi spui despre ele la un moment dat?

— Au fost doar aventuri.

— Îndeajuns de importante ca să-ţi cunoscă părinţii.

— Niciuna dintre ele nu se compară cu tine!

— Spune-i asta mamei tale!

— Ştie deja!

Mă gândesc mai bine.

— Oricum, ce contează?

Am mai multă influenţă asupra fiului ei decât a avut ea vreodată!

— Vino-ncoace! îi zic satisfăcută.

Se încruntă surprins.

— S-a terminat furtuna?

— Am un cadou pentru tine.

Mathilde mi-a adus Rolexul înainte de cină. L-am împachetat în hârtie aurie, imprimată cu iniţialele lui.

— Draga mea, nu trebuia!

— Ba sigur că trebuia...

Pe lângă faptul că-l spionez, alternez întotdeauna recompensele cu bătăiţa.

— Deschide-l.

E ca un puşti în dimineaţa de Crăciun, al cărui chip se luminează când vede singura jucărie pe care nu o deţine.

— GMT-Master II?

— Pentru că ai întârziat la ultimele noastre şase întâlniri...

— Foarte subtil! exclamă cu o privire credulă.

— Întoarce-l, l-am gravat.

Şi mai subtil.

— „Pentru toată viaţa"? citeşte înduioşat.

Aprob dând din cap şi îi prind Rolexul la încheietura mâinii, ca pe cătuşele unui prizonier...

Capitolul 24

Luni, 8 mai, ora 16:00

Lucrurile merg bine. Sunt o femeie de afaceri influentă, logodită cu un magnat, deţin un cont off-shore în Bahamas, iar astăzi am o primă întâlnire la banca Edmond de Rothschild, banca oamenilor bogaţi. Fac un depozit relativ mare, care pentru mine reprezintă munca de o viaţă. Ascensiunea mea în rândul elitei este un ţel pe care nu am încetat să-l urmăresc încă din anii de şcoală elementară şi am urcat pe scara socială pentru a cuceri cele mai prestigioase poziţii din societate. Prin urmare, ziua este plină de însemnătate, cea a unei reuşite personale binemeritate.

Banca Edmond de Rothschild se învecinează cu ambasadele, magazinele de modă celebre şi galeriile de artă renumite care decorează luxoasa *rue du Faubourg-Saint-Honoré*. Este o clădire burgheză, cu un hol care se termină într-o scară monumentală, acoperită cu mochetă roşie, în faţa căreia mă aşteaptă zâmbind o tânără.

— Bine ați venit la Edmond de Rothschild, domnișoară! Vă rog să mă urmați.

Urcăm treptele care mă duc spre întâlnirea de la ora 16:00, iar când ridic ochii observ că el mă privește de sus. Oare tresaltă de bucurie că mă vede?

— Bine ați venit, Baroneasă!

— Bună ziua, Jacob!

Jacob de Rothschild, unul dintre moștenitorii clanului Rothschild.

— Sunt încântat să vă avem aici, spune și dăm mâna.

— Plăcerea e de partea mea.

— Vă rog, intrați.

Mă conduce înăuntru și luăm loc la biroul lui vechi, din perioada victoriană.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Sunt mult prea captivată de frumusețea locului, un decor în stil Napoleon, vast și luminos.

— Mobila provine din Marele Trianon de la Versailles, rostește cu satisfacție.

— Știu, am fost la licitație.

Las o undă de aroganță pentru a impune tonul, iar el mă evaluează atent.

— Am citit în profilul dumneavoastră că aveți 29 de ani și totuși nu mă așteptam la o persoană atât de tânără. Pseudonimul prevestea o altfel de femeie...

— Probabil că v-ați imaginat portretul unei bătrâne doamne botoxate?

— Mi-ați citit gândurile. De ce ați ales pseudonimul *Baroneasă*?

— Se potrivește perfect cu personalitatea mea impresionantă.

Pe care va ajunge s-o cunoască.

— Să vă spun astfel?

— Nu neapărat.

— Știu că anonimatul e important pentru dumneavoastră, de aceea întreb.

— Ne aflăm într-o bancă privată de investiții. Nu văd niciun inconvenient pentru utilizarea numelui meu real.

— Prefer să vă spun *Baroneasă*.

— Dacă insistați.

— Acest pseudonim mi se pare deosebit de elegant, mărturisește entuziasmat, cu capul ușor înclinat lateral.

— Nu vă contrazic.

— Recunosc faptul că am fost deosebit de surprins de creșterea venitului anual al firmei dumneavoastră de consultanță. Se întâmplă destul de rar ca o persoană de 29 de ani să dezvolte o afacere atât de înfloritoare precum este cea a dumneavoastră. Cum ați ajuns la acest succes?

— Recomandările directe au dat roade.

— Vindeți vise clientelor dumneavoastră?

— Mai degrabă eu le împlinesc visele.

— Așadar, nu este un mit?

— Eu nu sunt așa ceva.

Mă fixează cu ochii săi albaștri.

— Cum ați proceda dacă soția mea ar veni la dumneavoastră având suspiciuni de infidelitate?

— Este o întrebare amuzantă.

— De ce?

— Sunteți homosexual.

Ah, a început să se încingă.

— Ce vă determină să susțineți un asemenea de lucru? întreabă roșind și încercând să-și ascundă disconfortul psihic ajustându-și scaunul de mai multe ori.

— Se spune de multe ori despre mine că eman bani și putere.

— Și?

— Dumneavoastră emanați poezie — vioara de lângă fereastră, ciorapii roz-zmeurii, parfumul Chanel fructat...

— Nimic altceva decât o serie de presupuneri.

...cravata de mătase, manichiura...

— Lista e lungă, iar în cazul ăsta, rareori se întâmplă să fie o coincidență.

— Din nefericire, greșiți.

Nu greșesc niciodată.

— Pretindeți că sunteți însurat, însă nu văd fotografii de cuplu, cu copiii sau cu casa de la țară.

— Ce rost are?

— Nu purtați nici verighetă.

— Aș putea fi divorțat.

— Nu aveți nici urmă lăsată de verighetă pe deget.

— Este adevărat, încă o caut pe femeia vieții mele.

— Este mai degrabă ceva excepțional ca un bărbat de vârsta și condiția dumneavoastră să își caute încă femeia vieții. Mai ales dacă provine dintr-o familie atât de conservatoare, ca Rothschild.

Mă privește intens. Am senzația că tocmai a înțeles.

— Sunteți o tânără fascinantă.

— Ați observat.

Lecție de bază: uimește prin lipsa de modestie și se va ajunge de la indiferență la curiozitate.

— Povestiți-mi despre dumneavoastră, Baroneasă.

— Ce doriți să știți?

— V-ați născut în sudul Franței, ați studiat natura umană aproape un deceniu, vă place golful și vă petreceți toate vacanțele de vară pe iahturi, în largul coastei Saint Barthélemy.

— Punctele esențiale.

— Această biografie succintă nu explică natura complexului dumneavoastră de superioritate sau nevoia de a vă impune în fața lumii.

— Nu trebuie ca lumea să fie uimită?

— Vă place să vă aflați în lumina reflectoarelor?

— Mă simt în largul meu acolo.

— De ce nu apăreți la radio sau TV?

— Ţin la propria intimitate.

— Ce aveţi de ascuns?

— Liniştea.

— Stare de spirit care este incompatibilă cu personalitatea dumneavoastră!

Se ridică brusc punând capăt conversaţiei şi se îndreaptă spre minibarul din mahon din care scoate o sticlă de whisky. O tăcere prelungă invadează subit camera. Profit de această ocazie pentru a-mi pune o întrebare existenţială: dacă un homosexual de 50 şi ceva de ani, care bea în mijlocul zilei, poate conduce o astfel de bancă de prestigiu cum este cea a familiei Rothschild, cum rămâne cu viitorul unei tinere geniale ca mine? Răspunsul pare destul de evident şi e suficient pentru a mă chinui.

— Deţineţi toate calităţile unui lider, iar eu, în ciuda dezinteresului dumneavoastră faţă de asta, am sentimentul că aţi putea deveni lidera tuturor femeilor din lume.

— Cine vorbeşte despre dezinteres?

Se întoarce pe scaun ţinând un pahar în mână.

— Aţi profita de ocazie dacă o bancă precum Edmond de Rothschild v-ar susţine?

— Cum?

— Ce aţi spune de un cec cu atât de multe zerouri câte sunt necesare pentru a începe construcţia unui potenţial imperiu?

Oare cele trei pahare de whisky pe care le-a dat pe gât sunt sursa acelei oferte tentante, sau alcoolului i se datorează o doză de raţionalitate care a scăpat limpezimii mele?

— Ce aţi avea de câştigat?

— Zece procente din încasări.

— Dezvoltaţi.

— Aţi putea susţine conferinţe internaţionale, aţi putea lansa propria emisiune de televiziune, să invadaţi media de socializare şi să vă prezentaţi lumii drept o femeie abilă care stăpâneşte perfect dragostea şi o poate preda oricui?

Poate că nu-i atât de prost precum pare.

— Doar că eu sunt o femeie de afaceri, Jacob, nu una care se dă în spectacol.

— Eşti o maşină de făcut bani şi nici măcar nu ştii!

Sigur că ştiu, idiotule!

— Nu te-ai gândit la mulţimea de femei care ar putea apela la serviciile tale dacă ar şti de existenţa ta?

Italience care trăiesc sub dominaţie patriarhală, chinezoaice zdrobite sub greutatea tradiţiilor impuse de bărbaţi, americance care se droghează cu filme de dragoste şi toate acele femei triste pe care le-aş putea lua sub tutela mea şi cărora le-aş oferi cheia fericirii.

— Ai putea umple săli întregi cu hoarde de femei pe care le-ai dinamiza după cum doreşti şi ai deveni una dintre cele mai emblematice figuri ale feminismului internaţional, lucru la care probabil ai visat dintotdeauna.

Propunerea lui de afaceri sună prea bine pentru a fi reală. La final, probabil că şiretul din faţa mea îmi va impune nişte condiţii insidioase, care mă vor constrânge şi mă vor prinde într-un cerc vicios. Pariez că până la urmă va dori să dansez în chiloţi pe o scenă aurie, precum Beyoncé.

— Eşti mult prea tăcută... E nevoie de mai multe argumente?

— Nu e nevoie, Jacob, cred că am analizat toate aspectele acestei chestiuni.

— Ei bine, atunci ce o reţine pe o femeie ca tine să înceapă cucerirea lumii?

Cucerirea lumii ar fi în regulă dacă n-ar presupune finanţarea asigurată de un capitalist homosexual, ale cărui coarne sunt la fel de lungi ca şi dinţii.

— Sau poate preferi să rămâi la picioarele familiei Beaumont?

— Poftim?

— Felicitări, apropo.

— N-am fost niciodată păpuşa cuiva.

— Intrând în familia aceea vei ajunge să fii așa ceva mai repede decât îți imaginezi.

— Compania mea și datele sale financiare vorbesc în numele meu. Am reușit să le construiesc singură și se află sub controlul meu exclusiv. Se poate observa cât de independentă sunt.

— Vei avea o perioadă dificilă să rămâi astfel sub constrângerile familiei Beaumont.

— Mă îndoiesc de faptul că vorbim despre aceiași oameni.

...atât de deconectați de la realitate.

— Cum crezi că au ajuns să fie atât de bogați, dacă nu prin înrobirea tuturor celor care se află în mediul lor?

Fie a spus prea puține, fie prea multe.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce Louis Beaumont era încă singur când l-ai cunoscut?

Îi susțin privirea.

— Întreabă-le pe toate cele care au fost înaintea ta.

— Mă îndoiesc serios că eu sunt la fel ca acele femei.

— Și eu mă îndoiesc, și nu este o coincidență faptul că emani bani și putere. Ești făcută pentru așa ceva. Eu îți ofer ocazia de a pune mâna pe ce-i al tău de drept.

— S-o scurtăm, te rog.

Scot un cec din geantă.

— Iată depozitul pentru deschiderea contului.

— Două milioane? spuse rânjind. Un fleac în comparație cu ceea ce o colaborare ca a noastră ți-ar putea aduce în materie de cifre!

— Nu insista, Jacob.

— Doamne, vorbești serios?

— Nu e clar?

— Ei bine, ia-ți cecul înapoi, nu mai este un moment potrivit pentru a-ți deschide azi un cont!

Chiar îndrăznește!?

— Caută-mă când ești gata să cucerești lumea!

— Crezi că mă poți da afară fără să existe consecințe?

— Nu te dau afară, Baroneasă, eşti foarte binevenită aici. Însă, dacă sfatul nostru nu te satisface, probabil că este mai înţelept să mergi în altă parte.

Mă ridic.

— Nu ai idee de ce sunt capabilă!

— Eşti, cu siguranţă, regină în lumea ta mică, însă Rothschild nu e liga în care să joci. Aici facem bani, nu ne prostim!

Ies şi trântesc uşa. Mă voi întoarce la fel de zgomotos.

Capitolul 25

Luni, 8 mai, ora 20:00

— Bună seara, frumoaso!

— Vino cu mine în baie.

— Ce?

— Fă cum îţi zic.

Nimic nu se compară cu o tăvăleală pentru a disipa furia.

— Aici, acum?

— Nu, peste trei luni.

— În restaurantul ăsta?

L-am văzut mai puţin puritan de atât.

— De când te opreşte pe tine asta?

— Dragă, oriunde mai puţin aici!

Cu siguranţă ar fi necuviincios să facem dragoste într-un restaurant în care venim în mod obişnuit, însă...

— Mă doare undeva de protocol!

— Ei bine, pe mine mă doare. Avem o reputație de respectat.

— Tocmai despre asta este vorba, de fapt!

— Dragă, toată lumea se uită la noi. Te rog, stai jos.

— Nu vreau să stau, vreau să mi-o trag!

Invidia criminală nu va dispărea așa ușor.

— Foarte bine, dar spune-mi!

— Nebunul de Rothschild m-a dat afară din bancă!

Nu va mai fi așa mândru când crema Parisului va afla despre obiceiurile lui sadomasochiste homosexuale!

— Stai, nu prea te înțeleg...

Mă așez în cele din urmă. Conversația aceasta pare să nu se mai termine.

— Am refuzat cu nerușinare una dintre propunerile lui de afaceri.

Și, din moment ce informația înseamnă putere, mă voi abține să povestesc despre avertismentele primite în legătură cu familia lui.

— Rothschild ți-a făcut o ofertă?

— Să apar la radio și TV în schimbul carnetului lui de cecuri.

— Rothschild a vrut să te finanțeze?

— Pare atât de puțin probabil?

— Dar de ce ai refuzat? Este o oportunitate unică, este ceea ce ai vrut mereu!

— Cum crezi că se va sfârși? Vezi bine cum m-a tratat!

— Dragă, este un capitalist. Nu este o noutate pentru tine, iar noi suntem la fel!

— Acel om este atât de machiavelic! M-ar zdrobi fără să clipească și s-ar folosi cu plăcere de orice motiv pentru a-mi ruina reputația.

— De ce? Ai ceva de ascuns de care eu nu știu?

Un surplus de sânge!

— Domnule, domnișoară, preparatele dumneavoastră.

La naiba, niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd un proletar! Cum i-aș putea spune bărbatului cu care urmează să mă mărit în mai puțin de un an că viața femeii pe care o idolatrizează

mai mult decât orice altceva este marcată de zone cenușii ce nu vor dispărea niciodată?

— Nu pot să cred că ai refuzat o astfel de oportunitate!

Fraierul ăsta e atât de naiv!

— Ai putea ajunge femeia care ți-ai dorit întotdeauna să fii și să câștigi lucrurile pentru care ai muncit dintotdeauna.

— Sunt deja femeia care mi-am dorit întotdeauna să fiu, iar în ceea ce privește câștigarea lucrurilor pentru care am muncit, nu va dura mult.

— Și cum intenționezi să faci asta?

Agenda de contacte a părinților tăi va fi arhisuficientă!

— Voi afla, spun cu un aer inocent.

Deocamdată, nu mai suport peștele. Luăm cina în acest restaurant de trei ori pe săptămână și urmăm mereu aceeași rutină — aceleași feluri de mâncare, aceleași chipuri, aceeași masă pe terasă, aproape de grădină... Simfonia asta monotonă mă va face inevitabil să vreau să mă spânzur.

— Am primit un apel de la New York săptămâna trecută, ar putea fi o oportunitate uimitoare, spun prefăcându-mă interesată.

— Ai vrea să te muți acolo?

— De ce nu? Aș putea trăi „Visul American", să petrec iernile în Aspen și verile în Hamptons.

— Abia reușim să ne vedem în același oraș, iar tu vrei să te muți pe alt continent? Ce fel de căsnicie va fi dacă tu ai trăi în cealaltă parte a lumii?

— Îți propun să vii cu mine, nu să rămâi aici.

— Cum aș putea? Jumătate din clienții mei sunt în Franța, iar ceilalți sunt împrăștiați prin Europa.

— Ce contează? Vei avea clienți noi în Statele Unite, tu vei cuceri Wall Street, iar eu elita din New York. Va fi o provocare extrordinară pentru amândoi.

— Ei bine, eu zic pas! se răzvrătește în mod periculos.

— Logodnicul meu e un papă-lapte, care nu-şi poate asuma riscuri?

— De ce să provoc destinul când cariera mea e bine mersi aici?

— Pentru că ţi-o cere logodnica ta! răcnesc pentru a-l pune la punct.

— E valabil şi în cazul tău. Afacerea îţi merge bine, iar dacă vrei mai mult sună-l pe Rothschild, dar nu risca o aventură care te-ar face să suferi!

— Te îndoieşti de mine?!

— Fii realistă, nu strica totul!

— Asta faci tu!

De ajuns! Mă ridic.

— Unde te duci?

Plec la fel de supărată precum am venit. Şi când mă gândesc că acea conversaţie despre New York nu era decât o cale de a-mi disimula intenţiile!

Capitolul 26

Luni, 8 mai, ora 21:30

De obicei, ne întoarcem împreună după ce luăm cina. La el sau la mine. Aleg întotdeauna cea mai potrivită opțiune. În seara asta, mă duc acasă singură și îngrijorată. Îmi las lucrurile lângă ușa de la intrare, îmi scot pantofii, îmi abandonez haina pe canapea și pășesc pe holul lung care duce în bucătărie. Îmi aduc aminte că am o sticlă de votcă pe undeva prin dulapuri. A fost un cadou de la o clientă rusoaică pentru că i-am făcut lipeala cu un magnat.

„40 de ani și încă nemăritată." Era subiectul e-mailului pe care mi l-a trimis. În acea zi, Louis mi-a spus pentru prima dată „Te iubesc". La două săptămâni de când ne-am dat prima dată întâlnire era deja la degetul meu mic. Nu înțelegea cum ajunsese în acel punct, iar eu nu i-am mărturisit că eram o expertă în seducție, care cunoștea natura umană în amănunt, atât în interior, cât și la exterior. Mecanismele lui cerebrale, controlul emoțiilor, posturile, limbajul, interacțiunile sociale... Nu avea nicio șansă să scape de mine.

Am găsit sticla de votcă. Nu voi bea din ea. Ies pe terasă şi îmi aprind o ţigară. Nu obişnuiesc să fumez, dar, la fel ca şi joggingul, uneori îmi oferă o stare de eliberare, alinare şi ajută. Reiau în gând întrevederea haotică pe care am avut-o cu Rothschild şi cina aprinsă cu Louis. Gândurile mele sapă nebuneşte la fel de intens ca şi ciocnirile din timpul zilei, însă îmi canalizez furia şi rămân raţională. Aşa funcţionează lucrurile când ai un har.

Capitolul 27

Marți, 9 mai, ora 9:00

— Bună dimineața, Baroneasă!

— Bună dimineața, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondența și programul de astăzi.

— Marie, astăzi nu sunt aici pentru nimeni, cu excepția managerului de la magazinul Cartier.

Am comandat o diademă și un inel cu diamant care se asortează perfect cu egoul meu.

— Îmi pare rău, Baroneasă, nu am inclus mesajele de la logodnicul dumneavoastră. Sunt 33. Vreți să le ascultați?

Bărbatul meu nu ar trebui să lase atât de multe mesaje. Ar trebui să mă găsească, să mă lipească de un perete și să-mi cuprindă buzele cu ale lui.

— Nu e necesar, arhivează-le.

Acele încercări modeste de împăcare nu se potrivesc, cu siguranță, persoanei mele. Le voi lua în considerare când va încerca puțin mai mult. Apropo...

— Ocupă-te de apelul pe care l-am primit de la New York. Aș vrea să știu de unde a venit.

Cearta aceea nu a făcut decât să-mi stârnească curiozitatea. Și dacă acea clientă ar putea fi de fapt un resort care să mă propulseze în vârf? Dacă cearta nu a fost decât un semn care să mă provoace s-o sun înapoi? Dacă e acum sau niciodată... cum aș putea ști sigur?

Mă așez la birou. Mă frământ cu tot felul de întrebări și privesc fix clădirile din Paris. Nu sunt la fel de impunătoare ca zgârie-norii din New York, dar mă poartă instantaneu în acel loc. Prevăd acea emblemă internațională impunându-și cu aroganță hiperputerea, iar eu nu mă pot abține să mă gândesc că este făcută pentru mine.

— Baroneasă..., mă deranjează Marie cu vocea ei pițigăiată. Helene Beaumont este aici și vrea să vă vadă.

Sunt surprinsă.

Ce vrea? Să-și termine interogatoriul?

— Condu-o înăuntru.

Nici vorbă ca venirea ei să mă bucure, însă splendoarea biroului meu ar putea s-o facă să înțeleagă cât de importantă sunt.

Aud clincănitul tocurilor ei pe podeaua din lemn și îmi îndrept spatele în scaunul de director. Am capul ridicat și mâna sub bărbie când își face intrarea, cu privirea tăioasă și părul înfoiat hidos.

— Ce surpriză minunată! spun zâmbind larg pentru a o flata.

— Deci acesta este locul! exclamă ea inspectând cu atenție fiecare obiect din încăpere.

Mândria îmi crește de zece ori.

— Într-adevăr, aici...

— Escrochezi toți bărbații bogați din oraș!

— Poftim?

— Chiar crezi că nu știam? întreabă și se așază.

— Din moment ce ne învârtim în aceleași cercuri mi se pare evident ca unii dintre prietenii noștri comuni să-mi menționeze ocazional numele. Ți-au recomandat serviciile mele? o tachinez cu tupeu.

— Am aruncat cartea ta de vizită în toaletă după ce am urinat.

Nu încetează să mă încânte cu afecţiunea ei.

— Permite-mi să-ţi ofer o cafea...

...cu flegma lui Marie.

— Specialitatea casei...

...pe care o oferim soţilor infideli.

— Va face ca discuţia noastră să fie mult mai drăguţă.

— Nu încerca să mă păcăleşti!

— Nici nu mi-ar trece prin minte aşa ceva, însă nu am fost destul de clară în legătură cu activităţile mele?

— Nu eşti decât o infractoare cu guler alb. Te amesteci în vieţile cuplurilor căsătorite pentru a le destrăma şi profiţi de ocazie pentru a obţine sume imense de bani de care te foloseşti ca să-ţi menţii stilul de viaţă extravagant, asta faci!

— Mai gândeşte-te. Eu obţin bani în cel mai legitim mod posibil.

— Evident că Louis nu este conştient de asta.

— Suntem amândoi liberi să ne gestionăm afacerile aşa cum credem de cuviinţă.

— Şi asta îţi convine de minune pentru schemele tale!

— Nu e nimic ilegal în activităţile mele, care sunt susţinute de contracte, iar clientele mă împuternicesc oficial pentru a mă amesteca în căsătoriile lor.

— Te pun şi să îi jefuieşti pe soţii lor?

— Nu sunt nimic altceva decât compensaţii financiare.

Care contribuie, printre altele, la plata ipotecii celei de-a doua locuinţe a mea, pe Riviera Franceză.

— Credeai că-l poţi înrobi pe fiul meu atât de uşor?

— Ţi-am spus, sunt îndrăgostită de el.

— Cum sunt eu îndrăgostită de soţul meu!

Ce-i cu psihopata asta?

— Nu ar fi trebuit să te las să intri în casa noastră! rosteşte făcând ochii mari în timp ce se ridică. Şi nu vei mai intra niciodată!

— Te rog, nu fi...

— Și nici în familia noastră, apropo!

Chiar că mă calcă pe nervi!

— În cazul în care nu ai observat, deja lucrurile s-au petrecut!

— Chiar crezi că te poți căsători cu fiul meu fără să existe consecințe?

Ridic din sprâncene cu surprindere.

— Chiar vrei să pui pariu?

— Foarte bine atunci, te voi zdrobi!

— Evident, nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi.

— Fără alcool, fără cafea, fără slăbiciuni... Ești doar o dominatoare, care merită o bătaie bună!

— Și, desigur, vrei să faci asta cu mâinile tale.

— Se pare că ignori numărul imens de prădătoare pe care le-am călcat în picioare în viața mea!

— Se întâmplă ca Baroneasa să fie următoarea pe listă?

— Nici măcar nu ești una adevărată!

— N-am pretins niciodată că aș fi.

— Bineînțeles că nu, preferi să manipulezi oamenii în mod ingenios, așa cum ai încercat să faci cu familia noastră.

Câtă perspicacitate!

— Ești demascată! Acum, fie pleci și îți păstrezi demnitatea, banii și afacerile, fie încerci în continuare să te măriți cu fiul meu, iar eu te voi distruge. Îți voi târî numele prin noroi și te voi hărțui până o s-o iei razna. O să-ți pierzi compania și mândria și n-o să-ți cruț nici prietenele, care o vor lua la goană, una după alta!

M-am întunecat la față.

— Să lămurim lucrurile. Nu am plecat niciodată capul în fața amenințărilor, nu am renunțat și nu am dat niciodată înapoi în fața vreunui obstacol. Mi-am construit imperiul prin munca mea și dacă trebuie să te îngrop sub biroul meu ca să-l păstrez nu voi sta pe gânduri! Spun asta hotărâtă și mă ridic.

— Prin urmare, este în interesul tău să te calmezi dacă vrei să eviți să îmi chem câteva prietene chirurg să te jupoaie de vie și să-mi

ofere capul tău, pe care-l voi expune cu mândrie lângă dosarele tuturor acelor bărbaţi bogaţi pe care i-am linşat atât de abil!

— Mai vedem noi! spune şi iese grăbită pe uşă.

— Să te întorci doar cu intenţia de a-mi linge cu poftă tălpile, aşa cum face fiul tău, iubitul meu! strig conştientă că războiul a fost declarat oficial.

Uşa s-a trântit, tonul a fost dat.

— Marie, vino în sala de şedinţe împreună cu Sophie!

Trebuie să prevenim toate posibilităţile.

Traversez hotărâtă holul care duce în sala de şedinţe şi intru furioasă. Asistentele mele, care s-au aşezat deja la masă se uită la mine mirate.

— Nu am avut niciodată o şedinţă marţea..., remarcă Sophie surprinsă.

— Situaţia o impune, răspund pe un ton solemn strângând cu fermitate scaunul din faţa mea. Soacra mea tocmai a părăsit sediul firmei lăsând în urma ei o mare problemă de care trebuie să ne ocupăm.

— Nu ţi-am spus eu că mariajul nu e o formalitate? rosteşte ea ironic.

— Scuteşte-mă de sarcasmul tău. Şi ca să ştii, slujba ta e în joc.

— Parcă era vorba că nu închizi afacerea.

— Nu am o astfel de intenţie, însă vraja ei diabolică ar putea cu siguranţă să ne forţeze s-o facem, aşa că porneşte-ţi tableta şi ia notiţe dacă nu vrei să ajungi şomeră.

Se conformează, iar eu încep o prezentare pe ecranele cu plasmă.

— Iată cum stă treaba: Helene Beaumont ameninţă că va distruge compania dacă nu renunţ la căsătorie.

— De când iei în serios ameninţările? mă întrerupe uimită.

— Drăcoaica aia valorează 100 de milioane de euro şi are o agendă de telefoane la fel de plină ca a reginei Angliei, aşa că este în interesul nostru să-i luăm în serios ameninţările.

— De ce contează asta dacă activităţile noastre sunt legale?

— A adus vorba despre soții infideli. I-ar putea găsi cu ușurință și convinge să intenteze procese împotriva mea. Dacă toți menționează aceeași versiune a poveștii, care include șantaj și lipsire de libertate, ar putea fi o problemă foarte mare.

— Chiar dacă au semnat un contract?

— Sub amenințarea lui Iuri care, apropo, nu are statut legal de bodyguard.

— Am crezut că toate acele conturi off-shore ale lor sunt mijloace de presiune care ne-ar proteja.

— Nu și în cazul în care contactele soacrei mele le trec cu vederea, caz în care...

— Suntem toate...

— Într-adevăr.

— N-am crezut niciodată că ar putea fi atât de grav.

— Prin urmare, v-aș ruga să vă implicați cât mai mult posibil, declar pe un ton solemn uitându-mă când la una, când la alta.

— Cu toate suntem afectate! spune Marie.

— Dat fiind numărul de inamici pe care ți-i faci în fiecare secundă..., adaugă Sophie.

— Trebuia să se întâmple.

De aceea am pregătit o jumătate de milion în bancnote mici și un avion care așteaptă pe o pistă, pregătit să decoleze către destinația mea tropicală preferată.

— Deci, ce facem acum?

— Trebuie să distrugem toate dovezile care îi leagă pe acei bărbați de firmă, inclusiv, și mai ales, înregistrările video cu sosirea lor în clădire și întâlnirile din biroul meu.

— Ai înregistrat întâlnirile cu tipii ăia? întreabă Sophie surprinsă.

— Sunt o dominatoare. Nu crezi că mi-ar plăcea să-mi revăd spectacolele?

— Fiecare cu propriul joculeț, chicotește ea prostește.

— Ție îți place alcoolul, mie îmi plac banii și puterea, înțelege că între noi e o lume întreagă la care nu vei ajunge.

— Glumeam!

— Eu nu. Veţi sta aici până găsim toate înregistrările. Avem cinci ani de afaceri. După ce terminaţi cu un an, treceţi la următorul.

Oftează.

— Aveţi dreptate, spun înţelegătoare. Sunt peste 1 000 de înregistrări video. Ziua aceasta promite să fie la fel de lungă ca şi noaptea.

— Asta înseamnă că ai lăsat în fundul gol peste 1 000 de bărbaţi?

— O armată întreagă.

Astfel de date nu au legătură cu narcisismul şi complexul meu de superioritate.

— Şi cum vei justifica transferurile bancare şi faptul că sunt exact sumele pe care le-au primit soţiile lor?

— Nu am nicio legătură cu acele tranzacţii financiare. Sunt făcute în conturi ce nu pot fi depistate, iar soţiile lor beneficiază de acestea prin asigurarea de divorţ pe care au semnat-o când mi-au solicitat serviciile. Nimic nu mă incriminează în mod direct, cu excepţia acelor înregistrări video pe care va trebui să le ardeţi în afara oraşului, în suburbii. După aceea, vom trece la atac. Vreau să aflaţi orice despre nebună, inclusiv culoarea chiloţilor ei şi mărimea cupei la sutien. De asemenea, obţineţi informaţii despre fostele relaţii ale lui Louis, când şi de ce s-au încheiat.

— Stai puţin, mai am şi cazul lui Louis de care trebuie să mă ocup, nu le pot face pe toate odată, bombăne Sophie clătinând din cap.

— Fir-ar să fie! De ce nu poţi fi la fel de supusă şi de mută ca Marie?

— Poate că ea nu are la fel de mult de muncă.

— Nu ai decât două dosare de care trebuie să te ocupi. Dacă eşti suprasolicitată schimbă-ţi locul de muncă!

— Mi-ai cerut să pun dispozitive de urmărire în costumele lui. Sunt peste 50. Îmi pare rău, nu pot face totul odată.

— Atunci lasă asta, avem alte priorităţi! îi comand arătând spre fotografia cu Satana de pe ecranele cu plasmă. Luaţi cutii din debara şi duceţi-vă la arhive! închei deschizând cu violenţă uşa.

Cât despre mine, mă îndrept către încăperea de 50 de metri pătrați în care se află dosarele clientelor mele, ale căror vieți le-am transformat, lucru pentru care plătesc acum. Nu am nicio intenție să renunț, dar cine știe ce s-ar putea întâmpla dacă toți soții pe care i-am distrus se unesc? Al Doilea Război Mondial cu siguranță ar fi o nimica toată în comparație cu asta!

Capitolul 28

Miercuri, 10 mai, ora 6:00

Soarele răsare.

Ne-am petrecut noaptea la birou. Fiecare dintre noi condusă de dorința de a menține firma în viață și stimulate, pentru a putea face acest lucru, de batoane proteice și băuturi energizante al căror stoc e pe trei sferturi terminat.

— Iau o pauză de pipi! strigă Marie și iese în grabă din arhivă.

— Meritățm toate o pauză, recunosc resemnată.

Am găsit toate înregistrările video și le-am adunat în cutii, pregătite de incinerare.

— Arde-le în Sarcelles și du-te acasă să te odihnești, îi spun lui Sophie a cărei oboseală se citește pe chip.

— Cum rămâne cu soacra ta?

— Trebuie să obții informații despre ea. Avem nevoie de mijloace de presiune pentru a putea ataca.

— Bine, o să te țin la curent, răspunde istovită.

— Renunți destul de ușor pentru un soldat, nu ți se pare? întreb pe un ton tăios pentru a-i reaminti motivul pentru care am recrutat-o.

— Nu-ți face griji, sunt aici.

— Și după tot acest timp ar trebui să știi că nu-mi pasă absolut deloc de sentimentele altora. Iar tu nu faci excepție de la regulă, așa că vino-ți în fire, sugerez cu dispreț în timp ce părăsesc încăperea.

Am destule probleme și fără ca ea să devină una dintre ele. Louis tot nu s-a deranjat să vină să-și ceară scuze. Mă duc în birou să ascult la telefon mesajele pe care mi le-a lăsat în căsuța vocală. Abia aștept să-l aud implorând înainte de a-l vedea cum se umilește.

— O să-mi răspunzi până la urmă? se aude o voce masculină din spatele încăperii.

Mă întorc brusc.

— Louis?

Cum a intrat?

— Ușa era deschisă și nu era nimeni la recepție, așa că am profitat și m-am strecurat, explică el stând comod pe canapea.

Închid telefonul.

— Mi-am anulat întâlnirile de afaceri ca să vin să vorbesc cu tine, continuă el.

— E un progres, spun cu răceală ca să-i arăt că sunt în continuare supărată pe el.

— Nu e singura mea încercare. Te-am sunat, am trimis mesaje, e-mailuri, am fost chiar și la tine acasă aseară, dar nu te-am găsit acolo.

Asta pentru că femeile de talia mea sunt mult prea ocupate să pună lucrurile în ordine pentru cei care nu pricep cu cine au de-a face.

— Ți-ai petrecut noaptea aici cu Iuri?

Ce treabă are Iuri cu asta și de unde știe?

— Am fost foarte surprins când detectivul particular al părinților mei mi-a dat acel dosar.

Arată către masă.

— Ce este asta? întreb şi mă îndrept încet spre canapea.

Probabil una dintre multele şmecherii diabolice ale mamei lui, menite să mă elimine în timp ce ea rămâne cu mâinile curate.

— E amuzant pentru că şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Şi am venit să-mi explici de ce logodnica mea, care este consultantă, are nevoie de un bodyguard..., răspunde el pe un ton sarcastic.

O luăm de la capăt cu spectacolele dramatice şi cu psihologia inversă. Clipesc, îi arunc o privire inocentă şi mă aşez pe canapea.

— M-aş putea întâlni cu soţi violenţi care nu acceptă uşor sfaturile pe care le dau soţiilor lor. Nu ai vrea ca logodnica ta să ajungă în comă profundă, nu?

— De ce nu ai menţionat niciodată nimic despre asta? întreabă el privindu-mă fix pentru a-mi observa reacţia.

— De ce aş fi făcut-o? Tu vorbeşti cu mine despre munca ta?

— Interpolul a emis un mandat de arestare pe numele lui. E căutat pentru două crime, printre care uciderea unui poliţist, ştiai asta?

— Sigur că nu.

Sigur că ştiam. Altfel ce rost ar mai avea?

— Perfect. Atunci nu vei avea nicio problemă să scapi de el, spune şi se ridică.

Ce-i fantezia asta?

— Nu am o astfel de intenţie.

Mă uit impasibilă la el, fără să clipesc sau să dau înapoi.

— Am auzit bine?

Mă ridic.

— De când îmi dai tu mie ordine?

— A omorât doi oameni, trebuie să scapi de el!

— Nu-mi spune cum să-mi conduc afacerea!

— Fir-ar să fie! E un criminal! Imaginează-ţi cât de mult ar avea de suferit familia noastră dacă oamenii ar şti că logodnica mea e încurcată cu infractori implicaţi în crima organizată!

— Nu sunt încurcată cu el, este bodyguardul meu! Așa că da, are cazier, arată ca atare, e fioros și asta e tot ce contează!

Mâinile încep să ni se agite în aer, iar conversația se încinge.

— Nu și pentru mine! Așa că scapă imediat de el sau o s-o fac eu!

— Ți-a spus mama ta, așa-i?

După ce își amenință nurorile își avertizează fiii, așa procedează cățelele!

— N-o implica pe mama!

— Chiar crezi că nu are nimic de-a face cu asta?

— Nici măcar nu știe!

— Se pare că nici tu!

Mă privește uimit. Sărmanul, e chiar mai prost decât am bănuit!

— De ce crezi că am petrecut noaptea aici? În lacrimi, alinată de asistentele mele! Ei bine, hai, sun-o pe mama ta și întreab-o! Întreab-o de ce m-a amenințat! Întreab-o de ce mi-a cerut să aleg între tine și firma mea!

Răsuflă greoi și înghite în sec. Trag adânc aer în piept, închid ochii și îmi trec degetele prin păr.

— Oricum, nu m-ai crede niciodată, adaug pe un ton calm și mă îndrept spre ferestrele mari.

Se apropie de mine.

— Ce ar trebui să înțeleg din asta?

— Întreab-o pe mama ta! spun cu spatele la el. Ea e cea care vrea să ne despartă!

— Trebuie să recunoști că în ultima vreme nu avem nevoie de ea ca să ne certăm.

Mă întorc cu fața spre el.

— Sigur, tu mereu vezi ce e mai rău la mine! Că vreau să te țin departe de viața noastră de cuplu, că nu sunt destul de sclipitoare pentru a-mi construi propria firmă la New York și chiar că am legături strânse cu mafia sârbă!

— Îmi răstălmăcești cuvintele, nu asta am zis!

— E fix același lucru.

— Dar eşti atât de secretoasă şi totul e aşa de complicat în privinţa activităţii tale! Nu i-aş putea explica mamei care e slujba ta reală din moment ce nici eu nu ştiu ce faci!

— De parcă ar conta pentru tine!

— Mult mai mult decât crezi!

— Ah, încetează, tu învârţi milioane, eu mii. Ştiu cât de derizorie şi insignifiantă crezi că e afacerea mea comparativ cu a ta!

— Te înşeli amarnic!

— Ştii foarte bine că am dreptate! Dacă lucrurile nu ar sta aşa, nu ai avea o problemă să vii cu mine la New York!

— Dar de când bărbaţii se fac dispăruţi în beneficiul femeilor?

Dintotdeauna, prostuţule!

— Mai faci şi pe macho, pe deasupra!

— Ascultă, n-am venit aici să ne certăm.

— Dă-mi voie să nu fiu aşa sigură!

— N-am vrut decât...

— Să-ţi ceri scuze? întreb cu o voce calmă şi golită de emoţie.

— Hai să încetăm să ne facem rău.

— Fă onorurile, începe prin a-ţi respecta logodnica şi a avea încredere în ea, sugerez uitându-mă la Rolexul lui. Pentru că mariajul nostru nu va rezista mult dacă vei continua să ai chiar şi cea mai mică îndoială sau urmă de dispreţ la adresa mea.

— Stai liniştită, vom fi fericiţi, spune hotărât apropiindu-se şi mai mult.

— E un început groaznic, însă.

— Ai şi tu o parte din vină pentru că şi eu am nevoie de încredere şi respect.

— Întotdeauna ţi le-am oferit.

Cel puţin în aparenţă.

— Am fost foarte furios când am aflat despre personajul acela, Iuri.

În ceea ce mă priveşte e mai degrabă o uşurare. Un secret în minus nu e de colo.

— Am crezut că m-ai dat iar deoparte.

— N-am făcut-o niciodată.

Şi o voi face întotdeauna.

— Atunci ţine cont de părerea mea şi scapă de el.

Îmi încleştez pumnii. N-are decât să viseze la asta!

— Foarte bine, dă-mi timp pentru a găsi un înlocuitor...

Sau mai degrabă, pentru a mă mărita cu tine şi a avea drept de proprietate comună.

— ...şi îţi voi spune ce vrei să auzi.

Că nu e decât un aiurit, şi pe deasupra băiatul lui tăticu', bun doar să risipească banii părinţilor.

— Iar eu o să discut cu mama.

Căţel cuminte, şezi, culcat.

— Însă ştiu că te place.

— Încerci să mă împaci pe mine sau mai degrabă s-o protejezi pe ea?

Îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Te iubeşte la fel de mult ca şi mine..., îmi spune uitându-se la buzele mele.

— Atunci ce mai aştepţi ca să mă săruţi?

Sărutările mele nu au încetat niciodată să-l aline. Asta mă face să cred că voi avea întotdeauna o putere mai mare asupra lui decât va avea vreodată căţeaua de maică-sa!

Capitolul 29

Joi, 25 mai, ora 8:00

Au trecut cincisprezece zile de la cearta cu Louis. Mama lui a negat că m-a amenințat pretinzând că nu a fost decât o neînțelegere, iar eu am profitat de pasul pe care ea l-a făcut în spate pentru a mări numărul partidelor de sex de împăcare. În această dimineață las în urmă patul lui pentru a mă duce la birou. Totul a revenit la normal, nu mai e nevoie să mă prefac.

În timp ce îmi iau gențile iese din baie la bustul gol, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Pielea îi strălucește, iar barba e nerasă de câteva zile.

— Primesc un ultim sărut înainte de a pleca? îmi șoptește la ureche și mă îmbrățișează pe la spate.

Îmi las capul pe spate și îl sărut prelung trecându-mi degetele prin părul lui umed.

— E tot ce aveam nevoie pentru a-mi începe ziua, rostesc prefăcându-mă în timp ce-l privesc.

— Nu vreau să-ţi mai dau drumul.

— Trebuie să plec la birou.

— Ai dreptate. Nu uita de Iuri...

— Louis, am mai discutat despre asta.

— Ştiu, voiam doar să-ţi reamintesc.

— Crede-mă, nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Bine, te las să pleci. Şi eu trebuie să plec, să-mi fac bagajele şi să-mi organizez dosarele.

— Unde te duci? întreb, deşi ştiu foarte bine.

Sophie s-a ocupat de dosarul lui, nu se mai poate ascunde de mine.

— La Berlin, peste două ore, răspunde cu naivitate.

— Ne întâlnim la cină?

Acelaşi restaurant, aceleaşi feluri de mâncare, aceleaşi chipuri, la aceeaşi masă pe terasa cu vedere la grădină.

— Ca de obicei! răspunde repede.

Mă îndrept spre uşă, apoi mă întorc.

— Înainte de a pleca...

Îmi pun mâinile pe pieptul lui şi îi ofer un ultim sărut pentru a marca prezenţa mea în sufletul lui şi a-l lega şi mai mult de mine.

Capitolul 30

Joi, 25 mai, ora 9:00

— Bună dimineaţa, Baroneasă!

— Bună dimineaţa, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondenţa şi programul de astăzi.

— Te ascult, Marie.

— V-am lăsat pe birou noile dosare de infidelitate, aveţi *84* de solicitări de întâlniri. Sophie e în biroul dumneavoastră în legătură cu cazul Helene Beaumont, Sarah Baywood v-a trimis noi prezentări *3D*, confirmă că Ed Sheeran e rezervat şi ar dori să o sunaţi în legătură cu artificiile despre care i-aţi spus.

— Bine.

Din nou, totul se potriveşte cu dorinţele mele. Deschid cu elan uşa biroului. Sophie stă pe canapea, cu picioarele încrucişate pe masă.

— Simte-te ca acasă!

Sare de pe canapea.

— Credeam că nu vii.

— De ce?

— Ţi-ai luat două săptămâni libere.

— Ţi-am spus, lucrurile trebuie prioritizate. De fapt, am nimerit două dintr-o lovitură salvându-mi atât nunta cât şi firma. Şi slujba ta, apropo. Nu-mi mulţumi, e plăcerea mea.

Mă aşez la birou.

— Vino aici şi spune-mi ce ai aflat despre bătrâna psihopată.

— Baroneasă, consultanta dumneavoastră fiscală e la telefon, intră Marie.

Mă uit la ceas.

— Nu acum.

Vom lua masa la *Fouquet's*. Vom avea timp suficient să chicotim.

— Am înţeles, Baroneasă.

Sophie se aşază la loc şi pune un dosar pe birou.

— Iată ce ai cerut.

— Spune-mi mai întâi despre fostele lui Louis, îi cer în timp ce-mi pornesc Mac-ul.

— Două dintre ele sunt în spitale de psihiatrie, celelalte trei au fost la un pas de internare. Soacra ta foloseşte întotdeauna aceleaşi metode: ameninţă, şantajează şi suge tot, până la ultima leţcaie.

— Fetele acelea nu sunt persoane importante, din familii bogate?

— Pe care le-a distrus prin scandaluri până au dat faliment.

— Interesant..., murmur în timp ce privesc ultimele prezentări 3D. Îi trimit un e-mail lui Sarah Baywood pentru a le confirma. Zâmbesc radiind de bucurie. Nunta promite să fie de vis.

— Ai vorbit cu ele? continui în timp ce privirea mi se mută de la ecran la tastatură şi înapoi.

— M-am întâlnit cu trei dintre ele. Sunt îngrozite. Soacra ta le-a traumatizat. Ai dreptate, de data asta trebuie să fim precaute. Distruge pe oricine se apropie de clanul ei şi de bunurile lor.

— Vrei să spui că se căsătoresc între ei pentru a-şi proteja linia genealogică, precum degeneraţii?

— Şi partea cea mai rea este că nu am găsit nimic ca să-i zădărnicesc planurile. În afară de o intoleranţă la nucşoară, dar poate că asta nu te interesează.

— Atunci ce e cu dosarul acela mare?

— Este lista cu toate fetele pe care le-a înlăturat.

— Explică-mi de ce eşti plătită dacă nu eşti capabilă să vii cu răspunsuri?

— Îmi pare rău, dar nu am găsit nimic pentru că nu lasă nimic în urmă. Femeia aceea e o nenorocită de complotistă, care se foloseşte chiar şi de o sosie ca să se protejeze.

— Deci vrei să spui că n-am nicio cale de a riposta?

— Dar te poţi apăra.

— Atunci ai face bine să te întorci pe teren şi să vii înapoi cu motive suficient de bune ca să nu te concediez! spun cu fermitate ca s-o stimulez.

— B., nu glumesc, n-am găsit nimic! răspunde făcând ochii mari în timp ce eu deschid dosarul. Am încercat totul, uită-te la raport şi la metodele mele. Nu are arhive, nu are nimic imprimat, niciun dosar şi nici măcar dispozitivele de urmărire şi de ascultare nu au condus la nimic.

— Baroneasă, consultanta fiscală e pe linie, ne întrerupe din nou Marie.

De ce dracului am parte de nişte asistente atât de proaste, mă întreb încordată.

— Spune că e o urgenţă.

— Sper să fie, pentru binele tău! răcnesc apucând telefonul. Chloe?

— B., îmi pare rău că te deranjez. Este o urgenţă. Garda financiară îţi vrea capul.

— De-ar fi numai ei!

— E o chestiune serioasă, B.

Aşa pare, după tonul ei.

— Linişteşte-mă doar...

— Nu-ți face griji, contul tău off-shore e nedetectabil, însă verifică-ți fișierele. Au plecat spre biroul tău.

— Nu puteți intra! Nu puteți intra! exclamă Marie care împinge un grup de oameni ce încearcă să pătrundă în biroul meu.

Sophie se ridică îngrozită.

— Chloe, trebuie să închid, au ajuns!

Am senzația că visez.

Marie e aruncată la podea, iar biroul se umple brusc de polițiști a căror furie și violență nu pot fi egalate decât de cele ale unor toreadori care pătrund în arenă.

— Domnilor, eu sunt directoarea firmei, cu ce vă pot ajuta? întreb liniștită pentru a-i îmblânzi.

Înconjoară cu toții biroul în timp ce unul dintre ei se apropie.

Pardesiu negru, maxilare drepte, un chip impasibil și privire severă. Își pune servieta pe biroul meu și scoate niște documente pe care mi le înmânează.

— Domnișoară, avem un mandat de percheziție, iar procedura are loc în cadrul a două investigații preliminare care vă vizează: prima de evaziune fiscală, iar a doua de angajare ilegală a unui criminal căutat de Interpol, cunoscut sub numele de Iuri Iacoskov.

— Marie, sună-mi avocata, spun cu fermitate în timp ce citesc documentul.

A fost semnat de o judecătoare pe care nu o cunosc, dar care, cu siguranță are legături cu mama lui Louis. Vom încheia rapid această farsă.

— Niciun telefon înainte de finalul procedurii, declară Fălcosul brusc, arătând spre Marie, care îngheață imediat.

Îl privesc sfidător. Chiar crede că mă poate intimida?

— Telefonul și computerul dumneavoastră vor fi confiscate temporar, adaugă el în timp ce le ia de pe birou.

— Nu le puteți lua, le utilizez pentru activitățile mele.

— Recitiți documentul, rostește autoritar și le sigilează în pungi. Avem toate drepturile, inclusiv dreptul de a vă reține în acest perimetru până la finalul percheziției.

Asistentele mele urmăresc scena consternate. Stau amândouă în picioare lângă biroul meu, așteptând instrucțiuni pe care, din păcate, nu le pot oferi.

Sunt la fel de lipsită de puteri și, ca și ele, nu pot decât să-i suport pe acei bărbați nesăbuiți care par să fie susținuți de o autoritate superioară împotriva căreia momentan nu pot lupta.

— Unde este contabilitatea? întreabă Fălcosul îndreptându-se către ușă pentru a căuta.

— Totul este digitalizat, răspund scurt urmându-l pentru a-l spiona mai bine.

Asistentele mă urmează, iar polițiștii se răspândesc în birou. Cei cu armele de foc stau la ușa de la intrare, ceilalți se grăbesc la arhive, în sala de ședințe, în garderobă, în biroul lui Marie și în cel al lui Sophie. Nicio încăpere nu este cruțată, nici măcar baia sau debaraua.

— Vom filma totul, luați camerele, le spun autoritar asistentelor mele în timp ce dau buzna în fiecare încăpere ca să evaluez mai bine situația. Dulăpioarele sunt deschise violent, dosarele clientelor sunt examinate meticulos, pardesiile mele și costumele sunt târâte afară din garderobă pentru a fi percheziționate, iar Fălcosul enumeră și sigilează frenetic toate dispozitivele noastre de urmărire.

— Am licențe pentru utilizarea lor, explic. De ce le luați? Cum ar putea ele să aibă vreo legătură cu potențiala evaziune fiscală? întreb cu un ton inocent știind foarte bine că sunt învinovățită de asocierea cu Iuri.

Nimic nu ajută. El rămâne rece și impasibil cât timp ceilalți polițiști se străduiesc frenetic să găsească o dovadă incriminatoare împotriva mea. În van. Vor pleca în curând cu mâinile la fel de goale așa cum au venit. Și, deși într-un fel sunt foarte onorată că o asemenea desfășurare de forțe s-a făcut numai pentru mine, sunt în același

timp foarte îngrijorată de faptul că, în curând, clientele mele ar putea afla că poliția a trecut pragul firmei mele.

Clasa superioară pariziană are limite foarte stricte, iar reputația fiecăruia atârnă de un fir de ață, de un apel, o bârfă, o informație scursă. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla clientele mele despre suspiciunile care planează asupra mea sau, și mai rău, dacă ar ști că dosarele lor, care se presupune că sunt confidențiale, au fost deschise, fotografiate și sigilate? Nu aș mai valora mare lucru dacă incidentul ar deveni public. Ceea ce e posibil să se și întâmple.

În curând ar trebui să sosească o clientă. Va sta la ușa de la intrare neînțelegând de ce e încuiată. Ca să nu mai spun despre celelalte patru programări din cursul zilei pe care nu le voi putea onora. Telefonul meu va suna neîncetat, notificările prin e-mail vor curge cu miile.

Mă uit la telefonul sigilat pe care nu voi mai putea să-l folosesc, mă gândesc la Louis, care probabil m-a sunat, însă nu pot face altceva decât să mă resemnez.

Mă duc în birou și mă așez cu nonșalanță pe canapea. Privesc în jur și îmi dau seama că sunt, într-un fel, captivă. Ce ironie când mă gândesc la mia de soți necredincioși pe care chiar eu i-am reținut acolo și pe care i-am amenințat că-i aduc în fața justiției pentru același tip de evaziune fiscală pe care eu l-am pus în practică.

Zâmbesc. Se pare că roata s-a întors.

— Am pus camera pe trepied, mă informează Sophie care apare brusc în biroul meu.

— Nu trebuie să renunțăm. Du-te înapoi să vezi ce fac, nu poți ști niciodată ce se poate întâmpla, spun calmă și, în ciuda tuturor aparențelor, sunt hotărâtă să lupt.

— Sunt aici de șase ore, ne putem odihni puțin.

— Cine zice că te poți odihni?

— Ce altceva pot face? răcnește ea aruncându-se pe canapea.

— Vezi? De-asta ți-am cerut să faci săpături. Am fi putut evita asta dacă ți-ai fi făcut treaba cum trebuia!

— Acum dai vina pe mine?

— Poți să fii sigură! A cui este vina dacă n-am fost în stare să anticipăm asta?

— Ți-am zis, nu am găsit nimic, așa că poate ar fi bine s-o lași mai moale.

— Ce vrei să fac? Să renunț cu lașitate la logodnicul meu?

— Ce contează? Nici măcar nu ești îndrăgostită de el. Așa că măcar îți păstrezi firma, din mândrie.

— Mă îndoiesc de faptul că o expertă în seducție are de învățat ceva de la o alcoolică divorțată, care nu ar putea niciodată să mențină o relație adevărată cu un bărbat! spun ridicând vocea și cu o privire tăioasă.

Se așterne liniștea. Se înroșește. Se simte tensiunea.

— Că una ca Marie este la limită într-un astfel de context e de înțeles, dar nu și cineva ca tine, soldat, antrenată pentru anduranță, efort și respect față de superiori, îi ții o prelegere cu hotărâre și viclenie.

— Îmi cer scuze! cedează ea neîndrăznind să mă privească.

— Scuzele tale vor avea efect când o să dai dovadă de puțin mai mult respect.

— Așa voi face.

— Acum ia ceva de scris. Îi vei da o copie lui Marie imediat ce percheziția se termină.

— Doamnelor, e vremea să ne despărțim, ne întrerupe Fălcosul îndreptându-se repede spre mine.

— Deci, ce-am găsit? spun cu ironie și mă ridic.

— Aici este inventarul cu tot ce am luat, răspunde el semnând o foaie de hârtie pe care este mâzgălită o listă: MacBook-ul meu, iPhone-ul, dispozitivele de urmărire și dosarul cu investigația despre mama lui Louis. De ajuns pentru a mă convinge că această căutare și înscenare constituie într-adevăr un mesaj personal din partea *Satanei*, care vrea să mă distrugă.

— Avocata dumneavoastră vă va ține la curent în legătură cu evoluția cazului, conchide Fălcosul și iese din birou împreună cu armata lui.

Mă duc la uşă pentru a fi sigură că au plecat şi mă întorc după ce o închid.

Fără ostilitate, furie sau invective.

Fără anxietate, îngrijorare sau iritabilitate.

— Ce se va întâmpla? întreabă Sophie îngândurată.

— Procedura nu a fost respectată, vom putea obiecta, spun entuziasmată în timp ce iau câteva notiţe pentru avocata mea, iar Marie intră în birou ca să afle mai multe.

— De unde ştii? continuă Sophie încruntată.

— Nu m-au pus să semnez raportul, iar aceasta este o obligaţie stabilită în articolul 57 din Codul Penal. Procedura va fi anulată dacă pledăm că a fost efectuată greşit.

— Nu va merge mai departe?

— Oricum, nu vor găsi nimic despre Iuri, a cărui existenţă nu se regăseşte în niciun document şi nici potenţiala evaziune fiscală. Pe scurt, nu va ajunge mai departe de urechile lui Louis şi ale femeilor din pătura superioară, însă acest lucru va fi suficient pentru a-mi distruge căsătoria şi afacerea.

— Crezi că vine de la mama lui Louis?

— Cine altcineva ar fi capabil să regizeze o operaţiune atât de amplă într-un timp atât de scurt? spun în timp ce mă plimb de colo-colo, cu mâinile în şolduri.

— De unde ştie ea toate astea?

— Detectivul ei particular trebuie să fi dat de urma noastră.

— Poate ar trebui s-o omorâm...

— M-am gândit şi eu la asta.

— S-ar putea ca nucşoara să nu fie o idee chiar aşa de rea.

— Dar ar fi prea complicat. Mai degrabă analizează toate serverele noastre şi dispozitivele electronice. Caută spyware şi programe de phishing[8]. Marie, sună-le pe toate clientele de astăzi, spune-le că avem o defecţiune la instalaţia de apă şi că amânăm toate întâlnirile

8 Tip de înşelăciune electronică. (*N.r.*)

din această săptămână. Sun-o apoi pe avocata noastră și trimite-i lista cu obiectele sigilate. Între timp, du-te la un magazin Apple ca să le înlocuiești.

Îmi pun haina și plec să-l găsesc pe Louis înaintea mamei lui.

Capitolul 31

Joi, 25 mai, ora 17:00

Sunt în maşina decapotabilă, în drum spre biroul lui. Întotdeauna se opreşte acolo după ce se întoarce dintr-o călătorie de afaceri. În special cele la Berlin nu durează de obicei mai mult de o zi. Se întâlneşte cu câţiva clienţi şi, spre marea mea nemulţumire, vine înapoi la timp pentru cină. Nu trebuie să-l urmăresc pentru a şti aceste detalii. După doi ani de când formăm un cuplu, ajungi să-ţi cunoşti partenerul. Slăbiciunile sale, calităţile, obiceiurile şi defectele. Cele ce vor fi folosite pentru a-l înrobi, domina şi păcăli.

Apăs acceleraţia. N-o voi lăsa pe mama lui să strice tot.

Subtilitatea cu care mă ocup de chestiunile sensibile nu poate fi comparată cu nimic. Aceasta serveşte în mod considerabil intereselor mele şi asigură, printre alte lucruri, continuitatea relaţiei noastre. Drept dovadă, el se supune întotdeauna ordinelor mele, nu ia niciodată o decizie fără consimţământul meu, iar fişierul numeric pe care-l actualizez în mod secret o poate dovedi din plin. Acesta

cuprinde date despre tot ce este legat de viaţa noastră amoroasă: numărul mesajelor-text, al apelurilor, al cadourilor, al săruturilor sau al cuvintelor dulci, ceea ce-mi permite să evaluez zilnic interesul lui faţă de persoana mea. Totul a urmat, până nu demult, o tendinţă ascendentă exponenţială, însă se pare că am atins un vârf care nu mă lasă indiferentă.

Apăs acceleraţia. Nu se poate ca relaţia noastră să o ia acum la vale. Mi-a luat foarte mult timp să dezvolt un plan în urma căruia să rezulte un mecanism bine uns pentru amândoi. Pentru mine acesta este un proiect de afaceri şi nu-mi voi lăsa investiţia să se sfârşească printr-un eşec. Sunt atât de aproape să-i pun căluş şi sunt mai hotărâtă ca oricând.

Nu mi-am pus niciodată problema dacă acţiunile mele sunt morale. Când vorbim despre seducţie rezultatul final justifică mijloacele. Atragerea oamenilor poate fi realizată doar printr-o multitudine de strategii şi trucuri. M-am folosit întotdeauna de acest comportament pentru tot ceea ce doresc să obţin: bani, putere, afaceri, conexiuni şi Louis. Îmi vine greu să cred că tot ceea ce am reuşit să clădesc s-ar putea prăbuşi subit din cauza unei scandalagioaice pe care, în mod ironic, aş fi tratat-o cu indiferenţă. Mama lui Louis.

Cum de am putut să ignor un element atât de important? Cuvintele şi acţiunile îi dezvăluiau atât de clar intenţiile. Iar personalitatea şi căile subtile pe care le utilizează ca să iasă în evidenţă în cercurile înalte sunt similare cu ale mele. Cum de nu am putut să văd în ea Călugăriţa[9] care îmi seamănă?

Apăs acceleraţia. Sophie are dreptate, s-ar putea ca nucşoara să nu fie o idee chiar aşa de rea.

---

9 Insectă denumită astfel pentru că seamănă cu un slujitor al bisericii în momentele de rugăciune atunci când se poziţionează pentru a captura prada. Se întâmplă de multe ori ca femelele să-şi omoare partenerii pentru a supravieţui. (*N.r.*)

Capitolul 32

Joi, 25 mai, ora 18:00

Louis şi cu mine lucrăm în zone opuse ale oraşului. E o alegere personală. Îmi aleg locul de muncă în funcţie de al lui. Cu cât îl văd mai rar, cu atât mai puţin echilibrul meu mental este afectat. Nu este întotdeauna uşor să te prefaci că iubeşti şi este cu atât mai frustrant atunci când ţii zilnic prelegeri despre dragoste, deşi nu ai experimentat-o niciodată. Prin urmare, mă asigur că îl evit, iar ora parcursă cu maşina între birourile noastre mi se pare foarte justificată.

Am ajuns. Biroul lui este amplasat ideal într-o clădire foarte mare, în stil Haussmann. Parchez lângă maşina lui. Un Porsche care se potriveşte cu al meu. Genul de detaliu care-mi aminteşte, o dată în plus, de unul dintre principalele motive pentru care l-am ales: formăm un cuplu idilic, iar pentru mine acest lucru este nepreţuit.

Ies din maşină şi traversez o curte vastă, cu grădini franţuzeşti. Port ochelari de soare şi sunt îmbrăcată în negru. Voi juca rolul

văduvei îndurerate, rolul unei femei care a fost lipsită cu violenţă de ceea ce iubea.

— Aş dori să-l văd pe Louis Beaumont, spun calmă recepţionerei indolente, care stă pe scaun în spatele unui birou din lemn solid aflat în hol.

— Cine sunteţi? întreabă ea curioasă uitându-se la mine.

— Logodnica lui.

— Un moment, vă rog.

Probabil telefonează noii asistente a lui Louis, Betty cea Urâtă, pe care am angajat-o ca s-o înlocuiască pe bomba sexy cu „D" la cupă.

— Biroul lui e la ultimul etaj, iar liftul este în partea stângă, mă informează prosteşte leneşa închizând telefonul.

— Trebuie să-ţi reamintesc faptul că sunt logodnica lui? întreb cu asprime. Cunoşteam locul ăsta cu mult înainte ca tu să fi sosit aici şi asta anticipează puţin plecarea ta din acest loc.

— Îmi pare rău, domnişoară, m-am gândit...

— Nu încerca să gândeşti când ai doi neuroni, închei pe un ton politicos şi mă îndrept spre lift.

Momentan nu am dispoziţia necesară. Principala mea preocupare este să-mi dau seama cum voi ieşi din situaţia în care m-a băgat mama lui Louis. Probabil că vestea s-a răspândit şi, dacă nu s-a întâmplat deja, mama lui cu siguranţă l-a informat. Intru în lift, cu ochelarii la ochi şi pumnii încleştaţi în buzunarele pardesiului. Am de gând să-mi ascund furia şi teama. O situaţie poate fi întotdeauna controlată atât timp cât emoţiile sunt stăpânite. În plus, etalarea slăbiciunilor nu a fost niciodată o soluţie, ci mai degrabă o modalitate bună de scufundare într-o mlaştină. Cei din jur se folosesc întotdeauna de defectele noastre pentru a ne distruge, aşadar de ce le-am scoate în evidenţă?

Uşile liftului se deschid încet.

Betty cea Urâtă mă abordează grăbită. Mă uit la ea cu atenţie. Este, fără îndoială, înspăimântător de urâtă, însă este îngrijită, sacoul negru este perfect croit, iar cămaşa de un alb imaculat.

— Doamnă Beaumont, pot să vă iau pardesiul?

— Nu e necesar, spun mulțumită, deși paradoxal rușinată.

Îmi place cum sună viitorul meu nume de femeie măritată, dar nu uit că mama lui Louis este hotărâtă să mi-l ia.

— Pot să vă ofer ceva răcoritor? se oferă Betty amabilă.

— Apă plată e de ajuns.

— Repede! îi comandă colegei ei pe un ton sever.

A doua, la fel de urâtă ca prima, dispare grăbită pe o ușă aflată în cealaltă parte a holului.

— Îmi cer scuze, doamnă Beaumont, pe aici, vă rog.

Înaintăm pe holul mic.

Deschide ușa biroului și pleacă repede zâmbind amabilă.

Intru în grabă.

Louis stă cu spatele, poartă un costum negru și pantofi lustruiți. Ținuta lui se potrivește cu a mea. Zâmbesc pe ascuns și privesc în jur pentru a evalua situația. În plus, mă bucur că decorul nu s-a schimbat. Am avut grijă de el — podele din lemn, stucaturi, birou alb din lemn de alun realizat la comandă și obiecte de artă care sunt la modă. Totul după imaginea biroului meu, elegant, și totuși foarte contemporan.

— Nu-mi răspunzi la telefoane, dar ai venit aici, constată Louis fără să se întoarcă.

Vocea lui detașată lasă să se întrevadă o urmă de irascibilitate. Pășesc cu grijă pe câmpul minat.

— Nu mai am telefon, n-ai aflat?

— Tot orașul a aflat.

Exact ce bănuiam.

— Mama ta a avut grijă de asta.

Și de el, în același timp.

— Iar începem? îmi reproșează în timp ce se întoarce brusc, cu mâinile în buzunare.

— Și, ca de obicei, nu pari conștient de asta, îl iau în zeflemea și mă așez.

Îmi scot încet ochelarii negri de soare, îi pun pe birou, îmi înclin capul și îmi trec un picior peste celălalt, în stil *Basic Instinct*. Cunosc prea bine clasicii.

— Așadar, spune-mi... ce nu știu?

— Multe lucruri, crede-mă, rostesc pe un ton încet, exersat.

— Mai și alte secrete?

— Mă refeream la mama ta.

— Iar eu la micile tale secrete.

Îmi ridic privirea spre el. Sunt supărată, iar calmul meu se transformă în scurt timp în impulsivitate.

— Pentru informarea ta, eu sunt cea percheziționată și umilită! Dar, te rog, ascunde-ți empatia față de logodnica ta, este irelevantă!

— Dacă nu ai fi făcut nimic greșit nu s-ar fi întâmplat!

— De când sunt percheziționată dovada de necontestat a vinovăției?

— În orice caz, sunt prezumții solide!

— Iar te-a manipulat mama ta?

— Nu mai suport secretele astea! Iuri, mandatul de percheziție, contul off-shore... Iar detectivul părinților mei tocmai m-a informat că profesia ta constă în principal din jecmănirea bărbaților puternici din oraș!

— Nu sunt decât compensații.

— Sunt legale?

— Sigur că da, ce crezi? Totul este aprobat de judecători, avocați, experți legali...

— Sunt femei pe care le cunoști și le mituiești!

— Iar te îndoiești de mine?

— Nu schimba subiectul!

— Nu e adevărat și o știi al dracului de bine! Ele nu iau mită!

— Joci golf cu femeile acelea, iei cina cu ele, sărbătorești cu ele, la dracu', nu te-ai gândit niciodată că ar putea fi un conflict de interese?

Cineva bate la ușă — Betty cea Urâtă îmi aduce apă.

Lasă paharul pe birou și dispare rapid.

O scurtă întrerupere ce-mi permite să-mi pun ordine în emoții. Sunt prinsă cu garda jos. Nebuna de maică-sa atacă pe toate fronturile. Singurul mod de scăpare e să-mi susțin nevinovăția și să joc cartea neîncrederii. Așa cum fac întotdeauna.

— Sau poate faci asta dinadins? Glumele fac parte din firea și personalitatea ta? concluzionează Louis fără menajamente.

— Te rog, n-o lăsa pe mama ta să strice tot.

— Aș zice că m-a făcut să văd adevărul.

— Asta e ceea ce crezi cu adevărat?

— Ai mințit încă de la începutul acestei relații.

Se încordează. Buzele lui formează o linie dură, iar în ochii verzi licărește furia.

— Aiurezi!

— Deci n-ai făcut nimic greșit?

— Dacă gestionarea unei companii în modul meu atipic este o infracțiune, atunci sunt vinovată. Sunt vinovată de faptul că am transformat viețile a mii de femei salvându-le din ghearele soților lor și oferindu-le lucrurile la care aveau dreptul — compensații financiare care depășeau cu mult ceea ce justiția le putea oferi. Iar dacă asta mă face o infractoare, atunci fie!

— Asta nu explică contul tău off-shore sau acele comportamente dubioase și toate acele secrete pe care le descopăr cu timpul. Ne căsătorim în mai puțin de un an și nici măcar nu știu cine ești!

— De asta te-a convins mama ta?

— Vrei să încetezi cu asta?

— Așa cum a făcut cu toate cele de dinaintea mea: Chloe, Carla, Marie, Julie și Fanny? Nu te-ai întrebat niciodată de ce au fugit fostele tale iubite?

— Pentru că toate aveau schelețI în dulap!

— Ești departe de adevăr.

— Am crezut că va fi altfel cu tine.

— Este, iar tu nici măcar nu observi asta!

— Dar, te rog, luminează-mă.

— Am ajuns în acest punct pentru că mama ta m-a pus să aleg între tine şi firma mea, lucru de care eşti deja conştient, pentru că l-am discutat. Poate că tu nu vrei să crezi, dar am refuzat să te pierd, iar acesta este motivul pentru care sunt pedepsită. Dragostea mea pentru tine a dus la prăbuşirea firmei, a onoarei şi a demnităţii mele. Te-am ales pe tine în detrimentul a tot ce am, iar tot ceea ce am clădit dispare pentru că refuz să te părăsesc! Spune-mi ce să fac dacă iubirea mea pentru tine e mai puternică decât toate afacerile lipsite acum de sens?

Cu cât e mai important obiectul dorinţei, cu atât mă implic mai mult pentru a pune mâna pe el. Tipul ăsta valorează 100 de milioane şi doar pentru acest motiv aş accepta chiar să mi se taie mâinile.

— Înţelege-mă şi pe mine..., şopteşte înclinând capul.

— Mereu e vorba despre tine! Dar nu îţi dai seama că am venit aici ca să primesc alinare de la logodnicul meu şi, în schimb, sunt târâtă şi mai mult în noroi şi umilită?

Îşi trece mâna peste gură şi roşeşte. Este ruşinat.

Îmi mut privirea, încruntată. Să-mi amintesc... cum fac actriţele să crească starea emoţională?

Am nevoie de un mic orgasm la plecare.

— Nu am vrut să te jignesc.

Pare confuz şi zdruncinat.

Acum e o joacă de copil!

— Mai bine plec, evident nu am ce căuta aici, bombăn cu o expresie tristă.

— B., te rog!

Mă grăbesc spre uşă şi ies înainte de a apuca să mă oprească.

Să se marineze puţin.

Mă duc la SPA pentru un masaj. Ziua asta m-a epuizat.

Capitolul 33

Vineri, 26 mai, ora 9:00

— Bună dimineaţa, Baroneasă!

— Bună dimineaţa, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondenţa şi programul de astăzi.

— Te ascult, Marie.

— 18 cliente şi-au anulat programările, 33 doresc mai multe informaţii despre confidenţialitatea cazurilor lor, avocata dumneavoastră vrea s-o sunaţi înapoi, v-am pus laptopul nou şi smartphone-ul pe birou, am descărcat dosarele clientelor, contractele, datele contabile, programul şi mesajele. În plus, logodnicul dumneavoastră a sunat, a trimis trei trandafiri albi pe care mi-am permis să vi-i pun pe birou, iar soacra dumneavoastră a trimis trei trandafiri negri pe care mi-am permis să-i arunc. În final, după cum vedeţi, totul a fost rearanjat conform dorinţelor dumneavoastră, declară ea entuziasmată.

— Adu-mi o cafea.

Ziua se anunţă aglomerată.

— B.! strigă Sophie când intru în birou. Ai aflat? Vestea s-a răspândit, clientele își anulează deja programările. O să le pierdem dacă lucrurile continuă...

— S-a întâmplat deja, spun ca s-o sperii și trântesc ușa.

Cu siguranță asta îi va tăia cheful de ironii.

În ceea ce mă privește, nu știu ce se va întâmpla, dar întotdeauna cad în picioare. În cel mai bun caz, furtuna va fi de scurtă durată; în cel mai rău, pot oricând să plec peste hotare. Întotdeauna un avion este pregătit pe pistă pentru decolare.

— Iată cafeaua, murmură Marie și o așază cu delicatețe pe birou.

— Fă-mi legătura cu Laura Simon, îi solicit uitându-mă la trandafirii de la Louis.

Lângă ei se află un cartonaș cu un mesaj în care își declară dragostea și regretele.

Obrăznicia lui nu avea cum să dureze mult. Dar cum aș putea trăi cu ideea că logodnicul meu este un bleg din punct de vedere emoțional, incapabil să fie perseverent? Prostul oscilează docil între reproșurile mamei și manipulările logodnicei lui. Nu are caracter și orice dominatoare care se respectă l-ar putea strivi. La propriu. Indiferent de circumstanțe, eu nu aș ezita niciodată ca să fac asta.

— Baroneasă, avocata dumneavoastră e pe fir.

Răspund.

— Laura, te rog, spune-mi ceva ce nu știu.

— Am vești excelente, procedura e plină de nereguli, am făcut contestație, nu îți vor fi aduse acuzații și îți vei primi toate bunurile înapoi, săptămâna viitoare.

— Vei putea obține daune?

— Va trebui să pretindem că ți-a fost afectată reputația.

— De fapt, așa și e. Unele cliente și-au anulat deja programările.

— Te îngrijorează ce va urma?

— Nu, nu prea.

— Până la urmă, nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat.

— În plus, mă îndoiesc de faptul că-mi voi pierde firma pentru atât de puțin.

Eu conduc spectacolul. Am la fel de mulți bărbați la picioare pe câte femei am la ușă.

— Toate persoanele care se tem că vor fi implicate se vor liniști curând când mă vor vedea păşind demnă la diverse gale, îmbrăcată în Versace.

Zâmbesc larg. Îmi vine brusc o idee.

— Știi ce?

— Ce?

— Popularitatea mea va urca la cer după acest incident!

— Ce plan ai?

— Discutăm când mă întorc, spun și închid.

Totul pare atât de evident acum.

Mă ridic brusc. Nu pot sta jos, entuziasmul meu atinge punctul culminant.

— Ce se întâmplă? întreabă Sophie.

— Marie, ai reușit să urmărești apelul de la New York?

— A venit de la primărie.

O politiciană?!

— Care-i treaba cu New York?

— Am primit un apel de la o potențială clientă. Nu luasem încă o decizie. Acum am un răspuns.

Toată zarva aceea n-a făcut decât să mă liniștească.

— Ce știi despre acea newyorkeză?

— Știu suficient pentru a mă îmbarca într-o călătorie subită! Ea lucrează la primărie și probabil că are o grămadă de prietene care mă așteaptă ca să cheltuiască o avere!

— Acum, când toate clientele își anulează programările și cu toată agitația asta, tu vrei să mergi la New York?!

— Momentul nu a fost niciodată mai prielnic, iar subterfugiul este relevant — plecăm pentru a profita de o oportunitate de afaceri,

răspândim vestea, ne întoarcem cu o agendă de contacte renumite, iar reputația firmei mele va crește, la fel ca tarifele.

Și puțin îmi pasă de ceea ce va crede Louis când va afla că logodnica lui a plecat fără să-l anunțe.

— Și cum rămâne cu dosarele în curs?

— Delegăm, rambursăm... Ce contează, găsim o cale!

Ce e cu fețele astea lungi?

— Care-i problema?

Cu siguranță nu viața lor privată. Nu au așa ceva. Una e fată bătrână, a doua o aventurieră cu state vechi.

— Aș aprecia dacă echipa mea nu mi-ar pune la îndoială în mod arogant o decizie care și-așa m-a costat mult!

— Sunt alături de dumneavoastră, Baroneasă! exclamă Marie.

Cum rămâne cu implicarea lui Sophie, care mă privește de câteva minute fără să spună nimic?

— Știi bine că valiza mea e deja făcută! zice ea.

— Asta voiam să aud!

Acum, la drum!

— Marie, rezervă trei bilete la clasa business la următorul zbor spre New York, un Range Rover negru care să ne aștepte la aeroport și câte o cameră pentru fiecare la Four Seasons.

E aranjat!

— Baroneasa pleacă la New York!

Va urma...